

ДЖУДИТ КРАНЦ

2 част

Пролетна
Колекция

**ДЖУДИТ КРАНЦ
ПРОЛЕТНА КОЛЕКЦИЯ
КНИГА ВТОРА**

Превод: Елена Александрова

chitanka.info

„Пролетна колекция“ е поредния бестселър на Джудит Кранц, покорил върха на престижни и авторитетни класации за книги. Героите на романа са обичаните от авторката обитатели на света на „високата мода“, на трудния, но и преуспяващ бизнес.

В „Пролетна колекция“, се срещаме отново и с познатите героини на Джудит Кранц — подготвените, амбициозни, можещи и борбени жени, които знаят как да постигат и устояват целите си.

14.

Джъстийн си пое дълбоко въздух и спря за няколко мига в коридора пред затворената врата, която водеше към „Лоринг Моудел Мениджмънт“. Чуваше ясно гласовете на голяма група манекенки, дошли в агенцията, пискливата им врява, прекъсвана от време на време от кажи-речи, скандални крясъци и кокетен смях. Те не трябва да я видят в този вид, каквото и да стане, помисли си изведнъж, обзета от паника. Затова реши да се маскира по някакъв начин. Бръкна дълбоко в джоба на палтото, за да извади плетената си шапка, макар че тук бе топло. Нахлузи я, доколкото бе възможно по-ниско над очите. Придърпа повече кичури коса около лицето си, вдигна яката на бялото палто и омота белия шал около шията си така, че се виждаше само върхът на носа ѝ. Дегизирана по този начин, може да се каже, почти без да се откроява на фона на белите стени в офиса, тя се промъкна в приемната и започна бавно да се придвижва покрай мебелите, незабелязана от никого, докато се шмугна бързо в своя кабинет. Най-после въздъхна облекчено и заключи вратата след себе си.

Джъстийн имаше много добра представа за вида си: подути устни, брадичката и страните ѝ бяха покрити със сини петна, под очите си имаше тъмни кръгове от безсънието, а самите ѝ очи изглеждаха безжизнени, косата ѝ бе сплъстена, защото Ейдън нямаше сешоар и след къпането трябваше да я изсуши само с хавлията. Изглеждаше направо безобразно. Изцяло, непростимо безобразно от главата до петите. Ако бе излязла от пъкъла, би изглеждала по-добре. Двамата с Ейдън нито веднъж не се опитаха даже да изиграят Кнак гейм, вид игра в Америка, не си и помислиха да сменят чаршафите, още по-малко пък да оправят леглото. Почти не се храниха, а тя негодуваше и срещу душа, под който двамата заставаха, защото сапунът убиваше истинския природен мирис на кожата на Ейдън.

Престани веднага, каза си Джъстийн рязко, когато се опита да оправи лицето си с гримовете в чекмеджето на бюрото. Нищо не помага. Дори и една от ледените бутилки шампанско от бара, който

винаги попълваше за празнични случаи — допря я до пламтящите си страни с надеждата да придобие човешки вид, но знаеше, че единствено редовният сън в собственото ѝ легло няколко денонощия поред ще започне да ѝ се отразява добре. Махай тази бутилка! Веднага след това побърза да се обади на секретарката си:

— Филис, добро утро.

— О, не съм те видяла, Джъстийн. Ей сега идвам при тебе.

— Не, няма нужда, стой си на мястото и не пускай никого. Само промушвай факсовете на Франки под вратата.

— Не е пристигнал нито един факс, Джъстийн. Току-що проверих апарата.

— Но това е невъзможно.

— И аз не мога да проумея защо няма вести. Заминаха преди четири дни. Позвъних в телефонната компания, за да разбере дали няма някаква повреда по трасето за Париж, но всичко се оказа наред. Искаш ли да ѝ се обадя в хотела?

— Не, още не. Аз ще ти кажа кога. Нещо друго да ми предадеш?

— Обади се още веднъж Дарт Бенедикт, иска среща на обяд.

— Разкарай го. Слушай, Филис, аз ще ти се обаждам, ти можеш да ме търсиш само при спешен случай. Имам да дооправям доста неща тук и тъй като още никой не намира да дойде, искам да използвам свободното време за работа.

Дори и лицето ѝ да не бе в това състояние, тя никога не би могла да обясни на Филис защо е пристигнала на работа с розов клин и с широк рекламен пуловер на „Великаните“ — те нямаха нищо общо с обичайното ѝ облекло за агенцията. Трябваше през обедната почивка бързо да се прибере и да се преоблече.

— Ще бъде направено, Джъстийн.

Ситито бавно се освобождаваше от натрупания сняг, но повечето от страничните улици оставаха непроходими. И въпреки това шумното бръщолевене в коридора бе достатъчно силно, за да разбере, че всеки модел, който не бе получил седмичното си заплащане до последния петък, е успял да се появи, за да вземе парите си от нейната агенция. Манекенките се трупаха в залата на букърите и сграбчваха ведомостите с бордерата, на които бе отбелязано колко са работили, за кого и по каква тарифа. Този седмичен ритуал обикновено се извършваше в късните следобедни часове на петъкния ден, но през

изминалата седмица повечето от момичетата се бяха прибрали от работа веднага по домовете си, за да се спасят от снежната виелица. Днес имаха почивен ден, тъй като фотографските ателиета едва започваха да се организират за работа.

По дяволите! В залата на букърите беше направо, както Франки би казала, сборище на грабителите. Един от основните закони на подлостта, благодарение на който агенцията ѝ се намира все в безизходно положение. Колкото повече тя преуспява (колкото повече поръчки получават нейните момичета и колкото по-високо е заплащането им), толкова повече се увеличава и без това огромната ѝ застрашителна кредитна линия. Тя никога, никога, никога няма да се почувства спокойна за изплащането на този кредит, помисли си мрачно Джъстийн. Макар че грижите ѝ по него са големи като за преждевременно родено дете, което е единственият наследник на короната: на детето да му е винаги топло, да не го стигне някоя зараза, благоговейно да бъде нахранено навреме. „Лоринг Моудел Мениджмънт“, както и другите агенции, плаща на своите момичета всяка седмица, но събира парите от своите клиенти много по-бавно. А получава през три месеца онова огромно съобщение за погасяването на кредита. В същото време напоследък всички клиенти забавят разплащанията си с нея много повече, отколкото в началото на работата ѝ. Има за какво да се тревожи. Но не и докато не настъпи утрешният ден.

От друга страна, мислеше си Джъстийн, докато погледът ѝ блуждаеше навън, фактът, че момичетата са преминали снежните преспи, както ескимосите се отправят към Северния полюс, е добър знак за тяхното физическо и душевно здраве. Ако някое от тях не дойде да си получи парите, значи е настъпил моментът за сериозно безпокойство.

За някои момичета, които са на път да станат... пристрастени, денят на заплащането е единственият значим, стабилен ден в седмицата, един шеметен, трепетен ден, в който не може нещо да не се обърка, ден за внимание, ласкателства, за свободен избор на дрехите, за събирания, клюки, секс и наркотици. Или пък, ако са що-годе умни, ден за препиване вместо за наркотици. Когато едно момиче забрави за деня на заплащането, това е равносилно на тревога за пожар, сто пъти по-опасна от цяла дузина преливания, от натрупване на излишни

килограми, от необяснимия отказ да отиде на дадено място, от провалянето на поръчки в последната минута, от сълзи на сцената или дори от насинено око и счупен зъб. Да забравят деня на заплащането за момичетата означава само едно — че те вече са подвластни на кокаина. А през последната година и на хероина.

Джъстийн признаваше с чувство на гняв и безпомощност, че в този случай от нея почти нищо не зависи. Макар и да не ѝ ставаше по-леко. Всичките нравоучения и ужасяващи примери на света не могат да предпазят една манекенка, когато тя реши да си избере някой садистичен приятел. Нито пък ще я спрат да не взима наркотици, ако ѝ е било писано да поеме по този път. Независимо, дали учеха в гимназия или в колеж, през 1994 година всички младежи до деветнайсет години в известна степен бяха стъпили на лош път.

Защо се занимава с такива черни мисли на сутринта след най-хубавия уикенд в живота ѝ, чудеше се Джъстийн. Може би това е естествен спад в настроението, малко разочарование след толкова много щастие, може би е някакъв вид хормонално отмъщение. Но сега, когато е в своята бърлога, вместо да се наслаждава на спомените си, неизвестно как лошото настроение я завладя внезапно цялата. Когато сложи малко ред в чувствата си, разбра, че се вбесява от нещо, което ѝ липсва, нещо, което тя не може веднага и точно да определи, но то е свързано с Франки.

Чувството можеше да бъде определено повече като гняв, отколкото като безпокойство. Може би то идваше от необяснимото мълчание на Франки или от простия факт, че тя е забравила да се обади? Без нейните радостни емоционални изблици офисът направо не изглежда същия. Франки има оптимистичен поглед, подход към професията на манекените. Напук на всичко лошо тя вижда във всяко ново момиче някакво вълнуващо предизвикателство, богатство от възможности, повтарящата се отново и отново история за Пепеляшка, чудна възможност за някое момиче, което не е подозирало какво му е отредено. Но Франки е в бизнеса едва от седем години, в сравнение със седемнайсетте години опит на Джъстийн — осем от които като модел, а девет в управлението на „Лоринг Моудел Мениджмънт“. Франки не бе виждала толкова много самоунищожаващи се момичета.

А дали всъщност и Джъстийн не съсипва сама себе си, попита се тя. И причината не беше ли във всеки нов договор, подписан с някоя

многообещаваща манекенка на не повече от деветнайсет години? Защото тогава сърцето ѝ се свиваше при мисълта какво ще стане с това момиче след десет години. Умората ли беше причината, поради която тя едва намираще сили, за да изчита модните списания с влудяващата промяна на тяхната позиция за женската красота? Те натрапваха през един сезон красавица с бледи устни и големи очи — жена вамп, а през другия решаваха да извисят и без това някоя висока немска блондинка, последвана веднага от сияйна експлозивна брюнетка, но скоро и тя засенчена от чисто американско луничаво лице. Докато в един миг обезумелите редактори, за да задържат вниманието на читателите, не решат да променят отново становището си, обявявайки, че сега новото лице, единственото лице е поредната версия на жената вамп, този път с кървави устни, разрошена коса и очи, които явно са видели прекалено много.

Та коя нормална жена, за бога, ще плаща луди пари всеки месец, за да си направи същото лице като на корицата на списанието? Колко време ще си пада по някакъв странен, невъзможен и измислен идеал, който непрекъснато се променя? Какво е това колективно безумие, което позволява на редакторите в списанията за мода да пробутват рекламни материали за всякакви гадости от рода на козметиката и облеклото? И при това не става дума само за американски феномен, има още трийсет списания, издавани по общо мнение от особено чувствителните на тази тема французи.

Дали няма да се почувства направо чудесно, ако обърне гръб на всичко, свързано с модата, и го остави да изчезне, запита се Джъстийн. Какво ли блаженство ще е да се откаже от разисквания за шансовете на някоя млада надежда, да захвърли в кошчето за боклук всичките шибани, отвратителни списания за модно облекло... без дори да поглежда корицата, за да не бъде впримчена против волята си в техния фалшив свят? А после да си стегне багажа и да замине за Нова Зеландия, защото там очевидно е мястото, на което човек може да се потопи в по-чувственото и спокойно минало, мястото, което наподобява най-добрия вариант на петдесетте години? След това никога повече няма да си купи нови дрехи. Има си достатъчно, за да прекара целия си живот в Окланд. Единственият ѝ грим ще бъде тенът, придобит на слънце, заедно с омекотител за устни. Няма и да погледне Елса Кленч по Си Ен Ен, обеща си Джъстийн. Ще продаде агенцията,

ще вложи парите си в някоя хубава, старомодна новозеландска банка и ще се оттегли в изумително зелените поля, където ще... ще... отглежда овце.

Джъстийн се хвърли на дивана, разтърсвайки глава, за да се освободи от фантазиите си. Беше виждала веднъж по телевизията как се стрижат овцете, но тази работа никак не ѝ приличаше на забавление, по-скоро идеята ѝ бе родена от овча глава. Явно настроението ѝ никак го нямаше, но пък и за Нова Зеландия не можеше да се каже, че е нейното бъдеще.

Ами Ейдън? Той ли беше бъдещето? Дали не си мисли така, защото почти три дни целият свят за нея бяха само един мъж и една котка, затворени в усамотен горски кът, а също и едно страстно откритие? Тази сутрин тя нямаше физическата възможност да си тръгне оттам. Ейдън буквално я смъкна от леглото... само защото трябваше да монтира нов котел в къщата ѝ. Не можеше ли той котел да почака? Ейдън... Джъстийн съзнаваше, че мисълта ѝ полита към преживяното през уикенда, опитвайки се да разбере, как може всичко това да се помести в рамките на възможното, щом като преди много години една такава история я нарани за цял живот. А сега каквото и да предприемеше Ейдън, за нея имаше голямо значение, а също и онова, което бе направил... тя нямаше намерение да променя нищо от това... той не ѝ създаваше проблеми, които могат да я накарат да си купи билет за Окланд.

Свързано ли е нейното лошо настроение с работата в агенцията? Беше ли уикендът причината да се откъсне тя изцяло от своите ежедневни задължения? Той ли освети като с прожектор разбиранията на някои хора, че да си модел е проста и дребна работа? Понякога я обземаше усещането, че за нея никой няма да си мисли като за човек, който представя и защитава таланта, като за човек, който дава на момичетата истински напътствия за кариерата им... винаги щеше да има някакво прикрито недоверие: добре де, а какво друго могат да правят, за да са полезни?

Джъстийн стисна устни — добре позната мимика, която изразяваше възмущение. Знаеше, че управлява и поддържа агенцията по възможно най-добрия начин за работа с жени в областта на модата. Като жена тя никога не преценяваше какви са шансовете на една манекенка само по нейния сексапил. Докато в индустрията за моден

дизайн на облеклото почти всяка една от обичайните злоупотреби ставаше по вина на мъжете, собственици на агенциите. Очевидно, на нито едно хетеросексуално мъжко създание не би трябвало да се позволява да има власт над жените.

Да, замисли се Джъстийн, в тяхната работа трябва да има закон за поведението на мъжете... Но пък как да има закон, който твърди, че на красивите момичета им е забранено да продават своя образ, своята външност? Закон, който забранява да бъде използвана женската красота за привличането на клиенти в търговията. Представете ли си страници, страници реклами без фотографии... дори без илюстрации по модерната версия на Чарлз Дана Гибсън? Тогава американският начин на живот ще забуксува. А в крайна сметка рекламната индустрия, издателската дейност, модните и козметичните салони ще трябва да бъдат закрити поради липса на интерес към тяхната продукция.

Не, каза си Джъстийн, след като веднъж е взела решение да отвори агенцията си, какво друго би могла да прави, освен да ѝ остане вярна и да я ръководи толкова добре и толкова честно, колкото успее. Сега никой не може да си позволи лукса да въвежда дискриминационни мерки, като тези отпреди години, които забраняваха на топмоделите да рекламират дамско бельо. Тя би могла само да установи правила, които момичетата непременно ще нарушават, но нейна работа е да поддържа ред, да предотвратява злоупотребите в системата, в която всепризнати модели гордо позират чисто голи толкова дълго, колкото изискват парите и доколкото умеят най-добрите фотографи да запечатат тези мигове. А и доколкото разрешават приятелите на момичетата.

Джъстийн не разбра как позвъни на секретарката си:

— Филис, сигурна ли си, че няма нито един факс от Франки?

— Току-що проверих апарата. Нищо няма.

— Благодаря, продължавай да проверяваш.

— Вече приемаш ли разговори по телефона и посещения? Дарт Бенедикт се обади отново.

— Не, аз ще ти кажа кога.

Това ли е начинът, по който си решила да ме разгневиш, мис Северино? Това ли е твоята идея за отмъщение? Това ли е моето наказание за това, че не се насилих да замина за Париж? Нито един

факс, откакто заминахте? Моят избор да си остана у дома не е извинение за твоето мълчание. И това след всички онези няколко хиляди долара за твоите дрехи от „Дона Каран“ ти, неблагодарна, отвратително облечена дебелана, ти, арогантно момиче?

Яростта ѝ най-после надделя над депресията и Джъстийн закрочи около бюрото си. Не разбра ли Франки, че тя иска да знае как се развиват нещата? Възможно ли е да има такова пренебрежително отношение към нейните чувства? За бога, та тя е с три момичета, подложени на риск в Париж! Как са те? Срещнали ли са някой от онези прикрити, извратени типове, които се мотаят навсякъде, където се появяват моделите? Как ги е посрещнал Ломбарди? Добре ли са настанени? Трябваше да получи поне някаква вест досега. Каквато и да е. Да не би самолетът им да е изчезнал в Бермудския триъгълник?

Джъстийн надраска върху парче жълта хартия разярено съобщение:

„Какво става? Как сте? Къде сте и какво правите?
Изпрати информация веднага, щом получиш моя факс.
Джъстийн.“

— Филис, влез и вземи това съобщение за Франки, моля.

Секретарката на Джъстийн взе жълтия лист:

— Аз ще го препиша на машина.

— Не си прави труда, изпрати го, както си е.

О, тя знае много добре какво цели онази проклета кучка, мислеше си Джъстийн, крачейки напред-назад из стаята. Само защото тя не поиска да ѝ разкаже всички подробности за Некер и как се е оказала негова дъщеря, Франки се опитваше да я накара да се разприказва, като не ѝ пращаше никакви вестии, криеше картите си, принуждаваше я да си признае, че и тя в края на краищата е любопитна да узнае някои неща... например колко е часът в Париж сега. Сигурно е вече тъмно, прецени Джъстийн, но още не е вечер... те всички сигурно са в хотела... за два цента би могла да ѝ се обади...

Джъстийн говореше разпалено на глас, казвайки всичко онова, което искаше да внуши на Франки. Да можеше сега връзката им да е

по телефона, а не чрез факса. Той, от една страна, дава бързина, но прикрива настроението на човека.

Филис се върна:

— Сигурно е изпратила това съобщение веднага след като е получила твоето. Всичко стана за минути.

„Твоето красноречиво послание пристигна току-що. Макар да ни беше забравила, докато си прекарваше чудесно времето със своите «приятели». След като ме питаш, отговарям: всеки един от нас е в добро здраве, условията са превъзходни, момичетата са доволни, работят, все още не са се развихрили големи, истински проблеми. В отговор на твоя въпрос за моята дейност: сега съм в апартамента си, къносвам си косата. През следващите два часа ще се занимавам изключително с това. Обади се, ако искаш още подробности.

Франки“

Станала е непоносима! Франки знаеше точно какво да направи. „Все още не са се развихрили големи, истински проблеми!“ На всеки език тази фраза означава: „Задават се големи проблеми!“ Джъстийн смачка листа и го запрати към вратата. Разбира се, че ще има проблеми. Изпрати три неопитни момичета в Париж и от проблеми няма да се отървеш. Така става в онзи квартал. Всъщност във всеки квартал, но особено в осми.

Но защо Франки не казва нищо за Некер? Тя знае дяволски добре... не е глупава... в цялата тази информация, която Джъстийн иска да получава, не се казва и дума за Некер, а той е особа, важна донемайкъде. И ако тя съвсем в реда на нещата не му позволи да упражнява натиск върху нея, ако тя се окаже достатъчно умна и изнамери начин да го държи на разстояние от себе си, не означава, че не иска да знае някои неща за него... ами например... как е реагирал той, когато е разбрал, че тя не е в Париж, какво впечатление е направил на Франки, за какво са говорили... все такива незначителни неща, които биха били... ами биха били очевидно интересни подробности, за

които Франки, използвайки сега случая и под претекст, че е права, преднамерено не споменава нито дума.

Но тя няма да се обади в Париж. Защото съществува такова понятие като чувство за достойнство. И не трябва ли приятелите да знаят кога да се съобразяват с твоето чувство за достойнство, питаше се Джъстийн ядосана. Сега, когато вече знаеше защо е в това отвратително настроение цялата сутрин, се почувства още по-зле. Не допускаше, че се интересува толкова много от Некер, че да търси и мнението на Франки за него. Заради голямата лечебна сила на усета към хората.

Два часа по-късно, избирайки момент, в който почти всички отидоха на обяд, Джъстийн излезе от агенцията така незабелязано, както и влезе. Едно такси я закара в края на нейната улица и тя затъна почти до кръста в снежните преспи, докато се добра до дома си. Сигурно вътре е студено като на улицата, помисли си тя, но от къщата се чуваха окуражителни мъжки гласове. Те вече работеха здраво в сутерена.

— Мадмоазел Лоринг?

— Да? — изгледа Джъстийн учудено мъжа, който я чакаше пред вратата.

Беше непознат човек, облечен в тъмна униформа без никакви отличителни знаци. Веднага след като се увери, че е намерил когото трябва, той ѝ връчи няколко разписки.

— Ако обичате, мадмоазел, подпишете всеки лист, за да удостоверите, че пратката е пристигнала невредима — каза той вежливо.

— За какво става дума? — запита Джъстийн объркана, търсейки с поглед Ейдън.

— За една пратка от Крамер — усмихна се непознатият, посочвайки високия кафез, оставен до входната врата.

— Не съм поръчвала нищо от Крамер, който и да е той — отвърна нетърпеливо Джъстийн. — Вземете го... хайде, просто го махнете.

— Невъзможно е, мадмоазел. Получих специални нареждания да доставя пратката лично на мадмоазел Лоринг.

— О, за бога, нямам време да стоя тук и да споря с вас... добре... оставете го където и да е — каза Джъстийн разсеяно, защото се

опитваше да различи гласа на Ейдън сред гласовете на мъжете в сутерена. Тя погледна набързо документите, подписа ги и с жест подкани мъжа да се отдръпне от вратата. Не си направи труда да огледа кафеза... вероятно е някакъв номер на Франки... за късмет сигурно вътре са неописуемите ѝ стари дрехи и цялата тази купчина би могла да бъде взета от някои вехтошари, ако не са много придирчиви. Джъстийн се спусна към стълбището, което водеше към сутерена:

— Ейдън долу ли е? — провикна се тя.

— Той е на втория етаж — отговори някой.

Тя се затича нагоре, но веднага замръзна на мястото си, когато чу Ейдън да си тананика нещо, докато слага крана в банята. Не знаеше как да разговаря с него, какво да му каже. Изведнъж се засрами. Тази сутрин, прекарана в агенцията, изглежда, я бе отдалечила с цяла година от мига, в който се събуди в неговото легло. Тя се обърна неочаквано и отиде в спалнята си. Седна пред огледалото, свали шапката си и започна автоматично да разресва косата си. Не смееше да се погледне в огледалото. Тананикането спря, а след това се чуха стъпки зад гърба ѝ, но тя продължи да се реши, уж погълната изцяло от безпорядъка на косите си.

— Каква бъркотия — каза Ейдън, като взе внимателно четката от ръката ѝ и махна падналите кичури от лицето. — Може би ще е по-добре, ако я острижем. Много късо, като момченце. Аз съм виновен, защото нямам сешоар, така че аз ще я острижа вместо тебе, много ме бива. И няма да плащаш допълнително нищо.

— Ти, глупчо — облегна се тя на ръцете му, смеейки се развеселена.

— Ще те заболи ли, ако те целуна? Устните ти изглеждат малко... наранени. Липсваше ми толкова много, цяла сутрин си мисля за теб, само ми дай да ти покажа колко нежно мога да целувам...

— Не зная — промърмори Джъстийн жалостиво. — Боли ме дори когато вървя...

— Ооо, в такъв случай има само един цяр. Нали знаеш, че клин клин избива — вдигна я той и я понесе към леглото, след като нежно, внимателно, отново и отново прокара език по устните ѝ.

— Ейдън! — стресна се изведнъж Джъстийн. — Ейдън, за бога...

— Да, любима?

— Заклучи вратата!

— Направих го. Да разбирам ли от думите ти, че вече се чувстваш по-добре? — запита той с усмивка и веднага усърдно се зае да сваля палтото ѝ, след което я пхна под одеялата.

— Ако ме закачаш, аз ще... — заплаши го тя с разтворени обятия.

— Аз не съм такова момче, аз не досаждам на моята любима, искам само да съм сигурен, че ме желаш. Сега хайде да разберем... дали искаш да те налюбя бавно, нежно... много, много бавно и много нежно... или искаш да те обладая веднага и бързо? — запита я той, повдигайки пуловера ѝ дотолкова, че да открие зърната на гърдите ѝ. — Или предпочиташ да хвърляме ези-тура? — продължи той, докато събуваше догоре закопчаните ѝ боти, розовия клин и своите дрехи, без да усеща студа в ледената стая.

О... о... това е невъзможно, нали прекара целия уикенд с него в леглото, мислеше си Джъстийн, но искаше той да я обладае веднага, бързо, искаше го неудържимо. Без нито дума повече, иначе той ще я накара да се изпразни само докато гледа тялото му.

Ейдън се пхна до нея под одеялата, тялото му излъчваше топлина. Опита се да надникне в очите ѝ, за да предложи своето решение:

— Аз имам по-добра идея. Само ще те докосна много нежно между краката и това ще ми помогне да разбера точно какво ти се иска?

Джъстийн кимна, устата ѝ бе пресъхнала от възбуда. Усети как той притисна властната си, силна ръка до венериния ѝ хълм и придвижи съвсем внимателно средния си пръст към клитора ѝ, започна да го гали леко, бавно, а после почти неохотно, нежно го вкара във влагалището ѝ. Тя изведнъж стисна бедрата си така, че не му даде да помръдне повече ръката си, и бурно, бързо и жадно започна да се търка о дългия, вцепенен пръст. Така само за няколко секунди изпита неопишуемо удоволствие, а когато достигна до оргазъм, закрещя от блаженство.

— Това беше само за моя информация — каза той, след като тя дойде отново на себе си и легна неподвижно в прегръдките му, все още задъхана.

— Никога не съм го правила! — извика Джъстийн удивена, с широко отворени очи.

— Сега го направи.

Тя се замисли над случилото се:

— Ти си виновен за всичко — промърмори все още объркана, засрамена.

— Надявам се, любов моя — усмихна се той, вглеждайки се в зачервеното ѝ лице. — Сега поне се стопли — добави после и насочи ръката ѝ към слабините си.

— Господи — възкликна тя, — аз съвсем забравих за тебе. Ти не можеш да си тръгнеш в това състояние.

— Не. Трябва нещо да направим — съгласи се Ейдън.

— А онзи, другият начин, за който спомена, „бавно и нежно“? Може ли наистина да... донесе удоволствие?

— Няма и да разбереш как ще стане — увери я Ейдън. — А ако те заболи, аз ще престана веднага, обещавам ти.

— Как мога да откажа такова предложение? — прошепна Джъстийн и разтвори бедрата си. Разбра, че го иска отново. Желанието ѝ бе непреодолимо. Не можеше да издържа повече. Натезалият му, набъбнал докрай пенис пареше ръката ѝ, можеше да я прегори цялата.

— Заспала ли съм? — сепна се Джъстийн, когато Ейдън я целуна по ухото. Вдигна глава от рамото му, отвори очи и осъзна, че няма представа колко е часът, кой ден е.

— Само за няколко минути. Спеше толкова дълбоко, че не ми даваше сърце да те събудя, но трябва да се връщам на работа, а ми е неудобно да прескоча от вътрешната страна на леглото.

— Господи, аз също трябва да отивам на работа! Дойдох само да се преоблека. О, Ейдън — извика тя, скачайки от леглото само по пуловер. — О, Ейдън, какво направи с мене? — разпери тя безпомощно ръце, когато се погледна в огледалото на тоалетната масичка.

— Тъжно е заради всичките най-старателни усилия, един мъж да бъде забравен толкова бързо.

— Глупчо! Имам предвид какво направи с лицето ми. Не знам откъде да започна, за да го оправя — каза Джъстийн, втренчена в

непознатото, зачервено лице срещу себе си.

— Остави, скъпа. Ако някой повдигне учудено вежди, кажи, че си ходила на масаж по време на обедната почивка, а масажистът е бил прекалено буен, възбуден.

— Какъв си всезнайко — отговори Джъстийн, завладяна от внезапен пристъп на ревност, каквато не бе изпитвала към никой друг мъж. — Предполагам, че са ти давали много подобни съвети?

— Никога — сграбчи я той здраво и я повдигна. — Аз не се любя с моите клиенти... това е правило за мене. И също така никога не завършвам сам работата по водопровода им, за тази работа наемам хора, но днешният случай е изключение. Разбра ли?

— Да — отговори тя тихо, неохотно и с нотка на недоверие.

— Усещам в гласа ти подозрение. Нямах основание за това.

— Как мога да зная?

— Все още не можеш. Но ще разбереш с времето, когато то започне да тече заедно за нас двамата.

Джъстийн се измъкна смутена от ръцете му, седна и се пресегна да вземе гланца за устни и червилото си. Тя ненавиждаше ревността, но сама бе хваната, че изпитва същото чувство.

— Срещна ли те оня куриер, искаше да подпишеш някакви квитанции? — заинтересува се Ейдън, когато се облече.

— Куриер ли? — запита тя.

— Оня човек, дето го пуснах да влезе. Личеше си, че е свестен. Беше готов да остане навън да те чака, ако трябва, цял ден, но аз го съжалих. Каза ми, че се опитва да достави онзи сандък от няколко дни, но снежната виелица му попречила да излети за Ню Йорк.

— Да излети ли? Откъде е дошъл?

— От Париж. Предположих, че е нещо, което очакваш.

— Цялата тази работа е пълна загадка за мене — сви рамене Джъстийн, докато нанасяше сръчно туш по веждите си.

— Не искаш ли да знаеш какво има вътре? Специална мистериозна доставка на ръка в голям сандък?

— Предполагам какво е — промърмори тя, заета в търсене на спиралата си за мигли.

— Хайде, хайде, ти няма да можеш да отвориш сандъка сама. Аз ще го направя, а ти можеш след това да се върнеш в своя офис, ако наистина трябва. Не забелязваш ли, че къщата се стопля?

Джъстийн веднага остави тубичката, без да я отваря:

— О, Ейдън, наистина! Чудесно!

— Новият котел работи — каза той с въздишка на облекчение. —
Трябва да отпразнуваме случая с половин ден почивка?

— Току-що празнувахме — протестира Джъстийн.

— Не, това си беше божа работа, няма нищо общо с другото.

— Дали някога ще бъда победителка в спор с тебе?

— Веднъж в годината. А сега кажи ми, ще се занимаваш ли още
със своите ресници, или искаш да знаеш какво има в сандъка?

— Защо не го отвориш, докато си сложа спиралата. Ще дойда
след минута.

— Добре.

„Веднъж в годината“ — помисли си Джъстийн. Каза го толкова
естествено, с такава увереност. А само допреди седмица не го
познаваше. Допреди седмица тя не познаваше дори себе си.

След няколко минути, облечена в тъмносиви вълнени панталони
и блуза в същата гама, Джъстийн наблюдаваше как Ейдън отваря
сандъка.

— Каквото и да има вътре, не са искали да рискуват — отбеляза
той. — Никога не съм виждал така перфектно опакована пратка.
Помогни ми, скъпа.

Ейдън и Джъстийн внимателно извадиха пакета от сандъка и се
заеха да махнат опаковката, която беше омотана здраво около
изненадата на деня. Когато успяха да я свалят, и двамата застинаха от
учудване при вида на малката масичка за писма, чиито богати
орнаменти и елегантна линия говореха много по-убедително за
произхода ѝ от всеки музеен уредник.

— Господи, това не е за вярване! — каза най-после Ейдън.

— Страхувам се да я докосна — прошепна Джъстийн. — Трябва
да има някаква грешка. Това не може да е за мене.

— Аз видях съобщението, много ясно беше написано твоето име.
Исках да подпиша документа, но доставчикът каза, само мадмоазел
Лоринг може да го направи. Погледни тези крачета... смокиня от
самия рай, а дърворезбата е направо гениална. — Ейдън се наведе
изумен над масичката с инкрустиран фурнир и порцеланови
орнаменти. — Какво майсторство! Джъстийн, това е музейна ценност.

— Колко неугледно изглежда всичко в сравнение с нея. — Гласът на Джъстийн прозвуча чужд. Една перла на писмените масички, поставена на фини, високи позлатени крака, стоеше върху нейното избеляло, дрипаво, вехто килимче, купено от разпродажба, а Джъстийн бе поразена от нейната горделива, надменна поза, като на чистокръвен кон, който се е оказал в конюшня за коне под наем.

— Хубаво ще трябва да си помислиш, преди да решиш как ще я използваш — каза Ейдън внимателно. — Тя е в идеално състояние... и не е точно в твоя стил. Да нямаш рожден ден или някакъв празник?

— Не.

— А няма ли да отвориш чекмеджетата... Може би има някаква бележка в тях.

Джъстийн стоеше неподвижно. Никой, освен Некер не можеше да ѝ изпрати толкова скъпа и безполезна играчка.

— Или може би знаеш кой ти я изпраща? — запита Ейдън, като се стараеше гласът му да звучи спокойно.

— Сега ти си този, който се отнася с подозрение — тросна се Джъстийн.

— Тази масичка е от фините френски мебели, които наричат „безценни“, Джъстийн. Вярвай на знанията ми от курса за декоративно изкуство... но дори и безценните предмети си имат цена. В зависимост от това кой е бил нейният притежател, тя може да струва милиони.

— О, не ставай смешен!

Разтревожена и нервирана, Джъстийн отвори всяко едно от трите квадратни чекмеджета, еднакви на големина, разположени в горната част на изненадата на деня, и не откри нищо освен фино изработени преградки, които разделяха дълбоките чекмеджета на по-малки кутийки. Под плота за писане имаше още три чекмеджета. В средното, което беше малко повдигнато, за да има място за коленете, намери бял плик. Разкъса го и погледна набързо бележката вътре.

„Аз броя часовете. Ж. Н.“

Джъстийн напъха обратно листа в плика и бързо затвори чекмеджето.

— Послушай, скъпа, ти не си длъжна да ми даваш никакви обяснения — каза Ейдън, поглеждайки внимателно мълчаливото ѝ лице. — И двамата сме възрастни хора и каквото било, било. Но ако в живота ти има някой, на когото ти държиш... защото явно е, че за него ти си от голямо значение... аз искам да знам дали имаш сериозни намерения спрямо него. Това е, за да мога да се предпазя аз самият... макар и да е вече много късно.

— Никой няма в моя живот — отговори Джъстийн ядосано.

— Добре, щом казваш така.

— Не си убеден. — В гласа ѝ прозвуча укор.

— Изведнъж осъзнах колко малко те познавам.

— Аз не знам нищо повече за теб, отколкото ти за мене.

— Но на мен никой не ми изпраща безумно скъпи подаръци, можеш да ми вярваш.

— Ейдън, това е подло.

— Не, справедливо.

Тя няма да му каже, реши Джъстийн, обзета от гняв. Всъщност тя знае много малко за него. Сексът, особено сексът, който я подлуди и я накара да направи неща, които не бе и сънувала преди, най-малко можеше да я накара да му се довери сега. Тогава защо трябва да споделя най-голямата си тайна с него? Щом е решил да си мисли, че тя има богат любовник, нека. Защо да си няма един? Или десет?

— Трябва да се връщам в офиса — каза хладно тя. — Ще съм ти благодарна, ако сложиш това нещо някъде, където твоите хора няма да се спънат в него.

— Ще те видя ли довечера?

— Не, не мисля. Искам малко свободно време за себе си.

— Добре. Прекарай го, както сметнеш за необходимо — каза той, гласът му прозвуча скован, сериозен до болка. — Но не забравяй да напишеш на онзи, който ти е изпратил тази скъпоценност, който и да е той, едно голямо благодаря.

15.

Марко Ломбарди крачеше от дълго време неуморно и безцелно из голямото си ателие. Беше го обзела паника и тъй като не можеше да се освободи от нея, движеше се непрекъснато. Тревогата му растеше все повече и повече след всяка проба. Която го доближаваше до изпитанието на първата му колекция. През годините, в които работеше като помощник-дизайнер, непрекъснато го убеждаваха, че той има голям талант и само липсата на подходяща подкрепа му пречи да го докаже. Сега, когато оставаше по-малко от седмица, преди славата да го споходи, той се вбесяваше при мисълта, че всичките му планове рухват. Не му се вярваше, но, изглежда, нещата вървяха натам. Усещаше провала с цялото си същество.

Рано същата сутрин той нареди цялата колекция да бъде донесена в ателието му, без да го е грижа, че повечето от дрехите все още не са довършени, нещо, което в шивашкия занаят не се прави. Нямахше ги още много основни елементи: бродериите не бяха пристигнали от специалистите, копчетата и циповете не бяха защити, някои шевове бяха само тропосани. В гнева си той преобърна стойките с костюмите, роклите и вечерните облекла, захвърли на пода повече от половината колекция. По-добре да не му показват нищо, кресна той на стъписаните работници страшно разярен, отколкото да му носят половинчати неща. Нареди да махнат всичко и никога да не се явяват пред очите му тези парцали. Жените се засуетиха без особена жалост да съберат захвърлените по пода облекла и да ги окачат по местата им.

После Марко се обади на своята домашна манекенка за проба, на великата Жанин, която Некер, главозамаян донемайкъде от уменията ѝ, бе наел на работа. Дизайнерът ѝ нареди да облече всяка една от дрехите, оцелели от невъздържания му гневен изблик. Жанин бе една ни хубава, ни грозна жена, във висша степен професионална манекенка на трийсет и пет години, с изрядна фигура, на която дори и най-незначителните модели стояха чудесно. Тя запазваше изключително присъствие на духа, може да се каже, че понякога изглеждаше

безразлична, докато той буйстваше — късаше ръкави, режеше яки, ругаше, когато се налагаше да оправя подгъвите на полите. Часове наред по време на тази работа Жанин си мислеше за наскоро научена нова рецепта, това беше нещо обичайно за нея, защото бе работила с много модни къщи. Днес в един момент осъзна, че Ломбарди се е спрял пред нея и наблюдава лицето ѝ.

— Жанин, за мене щеше да е много по-лесно, ако ти не беше толкова безразлична, ако не беше толкова скучна, ако не беше кръгла глупачка и бездарна буржоазна домакиня по душа, ако можеше да се съсредоточиш и да обърнеш малко внимание на творческия процес.

Тя го погледна в очите, без да промени много изражението на лицето си, само повдигна презрително вежди. После разкопча ципа на светлосивата тясна рокля, която премерваха в момента, съблече я, сгъна я внимателно и я подаде също така внимателно на Марко. Всякакво движение в пробната замря за около минута. „Адио, мосю“ — каза Жанин предизвикателно и едновременно с това категорично. Събу обувките си, пренебрегна пенъоара, осигурен за нея, и понесе скъпоценното си тяло, останало само по плитки дантелени бикини, към изхода.

Има поне половин дузина предложения за работа, чакат я да се съгласи все на места, където нейното телосложение ще ѝ носи единствено възхищението на околните, помисли си Жанин на излизане. Нито един дизайнер, не и в най-лошите мигове на ярост и несигурност (всички дизайнери изпадат в такива състояния), не си е позволявал слабоумието да обвинява нея за собствения си провал. Манекенката се изкачи с грациозна походка по стълбището, за да отиде в стаята, където бяха дрехите ѝ. Тя няма да предскаже успех на това новоизлюпено италианско дизайнерче, чиято безспорна красота не е в състояние да компенсира непоносимия му раздразнителен характер. И, разбира се, тези противни, странни маниери ще работят срещу него години наред. Тя самата няма търпение да разкаже случая на своята приятелка, която отговаря за пробните манекени в „Шанел“.

В стаята никой не смееше да продума. Марко запрати роклята към жените.

— Вие нямате ли си работа, ами зяпате като умствено изостанали? — разбесня се той. — Махнете тези дрехи и се захващайте за работа. Вън, всички вън, това не ви е цирк! Вие, мадам

Елза, намерете ми манекенка за пробите. И гледайте да не е някоя друга изчерпана крава.

Няколко часа по-късно мадам Елза все още не можеше да намери нито една подходяща свободна манекенка. Във всички модни къщи течеше трескава подготвителна работа. Прекалено ядосан, за да се опита поне да нахвърли на хартия някой друг модел, много повече унижен поради факта, че загуби самообладание пред своите подчинени, отколкото от напускането на Жанин, Марко се видя принуден да чака Тинкър Осбърн.

Това момиче има неவிжданото безочие да закъснее с три минути, мислеше разгневен дизайнерът. Той бе обещал в момент на слабост да я учи как да върви по подиума. А тя, вместо да го чака да се върне от бързия обяд, дори не е дошла навреме. Гневът му се взриви, когато погледна през прозореца и изведнъж забеляза на улицата кораловия облак от косата на Тинкър. Момичето стоеше на тротоара точно под прозореца, потънало в прегръдката на един млад мъж. Който и да бе, той изглеждаше толкова плещест в зимното си яке, че почти я скриваше, когато двамата се затичаха.

Тинкър се насили да се освободи бързо от прегръдката на Том и боязливо се изкачи по стълбището към стаята, в която ѝ бяха казали, че ще намери Марко Ломбарди. Позна със страх същата стая, където се почувства много унижена.

Почука на вратата и влезе, щом чу в отговор ръмженето на Марко.

— Закъсня — каза той, без да повдига очи към нея, зает с новите топове платове, наредени на дългата маса.

— Страшно съжалявам... аз тичах... но ние... аз не можах да намеря такси.

— Причината, поради която са те настанили в „Плаза“ е, че се намира точно зад ъгъла — каза той с ледена интонация. — Ти си тука, за да бъдеш на мое разположение. Или си го забравила толкова бързо?

— Не, не, не съм... аз просто обядвах с един приятел и сервитьорът не ни донесе бързо сметката... достатъчно бързо — запъна се тя.

— Оня приятел, когото видях от прозореца? Недей да очакваш да преглътна този хап. Момичета като тебе са посмешнице за всяка колекция... няма и пет минути, откакто си слязла от самолета, поела си

веднъж парижки въздух и хайде, припках като разгонена кучка, зажадняла да разтвори краката си за първия срещнат. Надявам се, че си се изкъпала хубаво, преди да дойдеш тука.

— Това не е... грешно сте разбрали...

— Разбрах всичко, по дяволите! Стига си приказвала излишно. Чувал съм такива истории... той е отдавна загубеният ти брат, твой братовчед, твой чичо... вие момичетата имате толкова малко срам, колкото и въображение. Казвате каквото ви падне, но само не истината, той си има чуканче, а към това чуканче има цял чукач, нищо повече. Събличай се.

— Какво?

— Сваляй дрехите си. Трябва ми манекен за изпробване на дрехите.

— Но вие казахте... походката ми...

— Глупост. Не трябваше да се съгласявам. Както и да е, точно сега ми трябва живо чучело. Този път не си махай сутиена и се опитай да се държиш, сякаш не си на стриптийз шоу. Събличай се или взимай следващия самолет обратно за Ню Йорк, все ми е едно какво ще направиш, но тука си абсолютно безполезна такава, каквато си.

Некер беше виновен, че му я натрапи. Некер му тресна на шията и отегчителната Жанин. Некер не спираше да му налага условията си. И избираше все нещо, че да съсипе творческия му процес. Некер беше отговорен за тази идиотка без никакво пламъче в очите и без капка ум, която пелтечеше смешни извинения с глупавия си писклив американски глас. Господи, ще се намери ли поне един, който да не му пречи?

— Хайде, мърдай! Хвърли ги някъде тия дрехи! — кресна й Марко.

Тинкър трепереше, докато сваляше късата си пола и пуловера. Нима това е същият мъж, който очарова всички тях? Никой няма да ѝ повярва, ако им каже. Единственото сигурно нещо бе, че има шанс да се спаси от тази ситуация, ако му се подчинява, ако прави всичко, което той нареди, защото има власт над нея. В противен случай ще отпадне от конкурса и ще пропусне завинаги своя шанс, своята уникална и ценна възможност да стане личност.

— Застани на светло, с гръб към голямото огледало, на няколко стъпки от него — нареди Ломбарди, все още наведен над дузината

топове платове, натрупани на масата. В един миг вдигна глава: — За бога, събуй тия ботуши. Направи една крачка напред и остани там — добави той и отправи към нея блуждаещ, може да се каже, невиждащ поглед, от който тя разбра, че е превърната в шивашки манекен, в чучело. Тогава престана да трепери, страхът ѝ бе заменен от желязната издръжливост, на която я учеха през цялото ѝ детство.

Слава богу, че се бе отървал от Жанин, от тази работна кобила на средна възраст, помисли си Марко, когато острият му усет за рисунък заработи веднага благодарение на образа на Тинкър. Само един поглед към лицето на непознатото момиче го накара да проумее, че Жанин се бе превърнала в част от обикновената обстановка, че той бе престанал да я забелязва, Жанин с нейната боядисана в сиво-кафяв цвят коса, с елегантен китайски халат, с нейния нездрав тен, който дори майсторският ѝ грим не може да прикрие, и с нейната позната безукорна поза.

Стотици са сигурно източниците, от които един дизайнер черпи вдъхновението си, никой не създава модели в безвъздушно пространство. Кой би могъл да каже, запита се Марко, колко от последните му затруднения са по причина на скучната Жанин? Отегчението, загнездило се в съзнанието му, заедно с липсата на вяра в неговите идеи?

Сега тази, новата, със свежестта на контраста веднага след Жанин, със своята коса и кожа, с младостта, на която почти не ѝ трябва грим, без никакви усложнения, с тялото си — непознато за него с всяка своя линия, със странния начин, по който изпъва назад раменете си като войник, толкова силно, че стойката ѝ бе неестествена, сега за тази можеше да каже „да“ ... тя породи в него нови идеи.

Нейната неадекватност, пълното ѝ неведение го подлудиха, но я правеха съвсем различна от Жанин. Той често се бе питал колко от себе си манекенката влага в дизайна чрез своята индивидуалност, или самият дизайн променя до голяма степен манекенката. Понякога връх взимаше момичето, понякога дрехата, но дизайнерът никога не знае със сигурност какво да очаква, докато не види нахвърлените си на хартия идеи като дрехи върху тялото.

Продължавайки да разглежда Тинкър, изведнъж му дойде наум, че в неговата колекция няма дантела. Дантелата му се бе сторила по-скоро подходяща за жени на средна възраст, за жени с манталитета на

домакини, икономки (поне така възприемаше дантелата, съдейки по Жанин). Но сега нещо в това момиче настояваше да я облече в дантела, нещо му подсказваше, че тя ще подмлади дантелата отново. Марко бързо размота топа от черна дантела Шантий, навита върху рулони. Сложният, пищен и все пак изискан растителен рисунък бе нашироко пръснат върху фина мрежа. Всеки копринен топ бе толкова лек, че метрите ценна материя бяха като пух.

Марко размота две дължини дантела. Разположи всяка свободно върху раменете на Тинкър, обвивайки я изцяло в нежен лек облак, който се спускаше до пода. Отдръпна се да види ефекта отдалече. Жалко, помисли си той, че не мога да я пусна на подиума в този вид, без да подчертава нищо, освен красотата на плата — никаква кройка, никаква подплата, никакви шевове, само нейното високо, тънко тяло, чийто език ще внушава грацията с помощта на този дизайн. Да — контрастът между бялото и черното е изумителен: почти безцветно лице, пламък от червена коса и великолепната черна коприна се стели, вее зад нея. Но коя богата жена ще даде пари за нещо, което може да си купи в магазина за платове и да си поиграе с него за свое собствено учудване?

Марко се спусна живо към плата. Оформил го тук и там, с помощта на карфици подчерта майсторски линията на раменете, на ръкавите и високото деколте по шията. На гърба остави дантелата широко разтворена от раменете до талията. После сръчно направи от две дължини една огромна панделка за талията на Тинкър, краищата ѝ бяха толкова дълги, че оформяха богат диплест шлейф. Огледа ефекта от работата си и в огледалото, одобрявайки начина, по който дантелата се спуска и дава илюзия за полет, за материя, която се отделя от тялото. Но косата не може да бъде в този вид, реши той. Прекалено много коса в пълна дисхармония със стремителната линия на дантелата.

— Косата ти трябва да бъде оформена във висока прическа. Носиш ли си фиби?

— Не.

— Трябва по-добре да си подготвена — каза рязко Марко. — Не мърдай.

След миг той намери кутия с фиби, забравени от Жанин на обичайното им място върху масата за аксесоари. Грабна няколко и застанал с лице към Тинкър, започна да оформя прическата ѝ. Едва

тогава той я погледна и забеляза, че лицето ѝ не изразява никакви чувства. Тя се бе постарала то да остане безизразно, като недокоснато от художника платно. Проклето създание! Ако той искаше негативното излъчване на някое невъзмутимо лице и чифт безжизнени очи, той можеше със същия успех да задържи Жанин. Но сега има нужда точно от тази женска. Той трябва да я използва безкрайно, той разбира това от мига, в който тя го накара да изпита желание за работа с дантела.

— Никой ли не е шил досега дреха за теб самата? — запита той.

Тинкър издаде кратък отрицателен звук.

Тази глупачка все още има дързостта да му се сърди, разбира Марко. Тя трябва да благодари на щастливите звезди, които ѝ дадоха такава възможност, но не, тя си придава важност, цупи се, сякаш има право да се обижда, защото той не я посрещна благосклонно. Показва пълна липса на професионализъм. Не му остава нищо друго, освен да я омае.

— Чудно ми е — каза Марко, а в гласа му зазвучаха по-топли нотки, — разбира се, че не можеш да вървиш по подиума, но когато стоиш неподвижно, ти ме вдъхновяваш. Това не е обикновена роля. В края на краищата всеки може да се научи да стъпва наперено. Аз не съм забравил обещанието си да те уча, но колко модела могат да кажат, че са вдъхновили един артист?

Тинкър гледаше безмълвно покрай неговото ляво ухо.

— Изглеждаш уморена — съчувства ѝ Марко, повдигайки няколко кичура от косата ѝ.

Тя не направи и най-малкия жест в знак на отговор, дори клепачите и не трепнаха.

Внимание, помисли си той, тя има характер. Изисква грижа, преди да си позволи да се съживи отново.

— Ти трябва да се отпуснеш — каза тихо Марко, зарови пръстите си в корените на нейните коси и нежно разтърка кожата на главата ѝ с върховете на пръстите си. Продължи да я масажира леко, пръстите му се придвижваха уверено, те всъщност я галеха. — Трябва да се отпуснеш дори и да не мога да ти позволя още да седнеш — той не спираше нежните движения от челото до тила ѝ, защото знаеше, че ѝ доставя удоволствие. — По-добре ли си? — запита той, когато постигна желанието ефект от косата ѝ.

— Казах, че съм добре — отговори Тинкър без никаква промяна в гласа, като държеше главата си неподвижно, сякаш той изобщо не се бе докосвал до нея. Но дълбоко в нея се надигна цяла река от гняв и я накара да стисне юмруци, докато ноктите ѝ не оставиха следи по дланите.

Упорита е, помисли си Марко и отиде за още дантела, за да покрие широката празнота в предната част на роклята, след като бе направил панделката на гърба. Враждебно настроена, сърдита, не прощава лесно. Ако се бе показала такава в началото, той вече щеше да я е отхвърлил. Но точно сега с него се случи нещо съвсем неочаквано, нещо много важно.

Когато Марко се докосна до кожата на главата ѝ усети топлината ѝ. Сякаш освободи нейния природен аромат, аромат, който подежда на въображението му като мощен стимул. И изведнъж идеите също се оказаха отключени, взеха да се трупат в съзнанието му свежи, вълнуващи, толкова живи и завършени, че нямаше нужда да скицира моделите, защото никога нямаше да ги забрави. А Тинкър беше изворът на тези идеи.

Това момиче си струва! Той нямаше да забележи качествата ѝ, ако не бе този момент. Сега знаеше, че ще създава колекцията си благодарение на нея. Един пълноценен ден работа с нея ще роди цикъл облекла, които непременно ще му донесат успех и ще бъдат най-добрите в цялата му пролетна колекция. И нещо много по-важно — щяха да забележат оригиналните решения, към които той се стремеше, но му убягваха, както и на много други дизайнери.

Тревогата на Марко Ломбарди се стопи. Той сякаш усети физическото завръщане на таланта в себе си. За него бе работил много години. Бе изградил основите на майсторството в занаята, но през последните месеци заради напрежението преди представянето му пред публика таланта го бе напуснал. Сега го яхна здраво, завърна се благодарение на странната магия на едно странно момиче.

Марко се върна при Тинкър. Тя стоеше неподвижна. Тялото ѝ бе наполовина обвито с дантела, само гърдите все още стояха непокрити с дантела, с изключение на белия сутиен. Трябва да моделира горната част на дрехата на голо тяло. Нищо не може да направи по-убедителна балната дреха на подиума, освен предизвикателството на нежното тяло

на едно момиче, разголено от талията нагоре. Дизайнерът ловко махна сутиена на момичето:

— Това е грешка, никакъв сутиен под дантелата.

Тя не направи и знак на притеснение, че гърдите ѝ са голи. Марко закачи с карфица поредното парче дантела, което се спусна от шията ѝ до пода.

— Права линия отпред и ефектът на панделката на гърба... да, но все още няма форма.

Той побърза да подчертае формата на тялото ѝ от подмишниците до коленете, където остави плата да пада на вълни. Прокара недвусмислено ръце от талията до бедрата на момичето, за да се убеди, че дантелата стои добре, и с няколко карфици изглади всички гънки до една.

Отдръпна се отново, преценявайки работата дотук, и изведнъж се сепна, погледът му се промени — Марко видя Тинкър с очите на мъж, едва сега той усети жената в нея. Той пристъпи, умишлено сложи бавно ръцете си върху гърдите ѝ, започна да ги гали, усещаше под пръстите си нежната им чувствена кожа.

Тинкър успя да се пребори със себе си и да остане неподвижна и безпристрастна както преди. По-скоро беше прекалено разгневена, за да реши как да постъпи, не знаеше дали реакцията ѝ ще бъде правилна. Можеше да го остави да я опипва, а тя да се сдобие с онова, което иска. Или да му каже да върви по дяволите, да разкъса роклята и да се махне от тук, от Париж, от конкурса. Други възможности нямаше. Трябва да спечеля, каза си Тинкър, избирам победата. В този момент Марко докосваше едва-едва, бавно зърната на гърдите ѝ.

Вече без да мисли, Тинкър отстъпи внимателно на една крачка от него с едно-единствено гордо движение.

— Не се притеснявай, никой друг няма да ги види, можеш да си сигурна в това — увери я той, преструвайки се, че не е разбрал реакцията ѝ. — Толкова нежно розово... само аз зная точно къде са... те са по-големи... и по-чувствени... отколкото когато ги видях онзи ден... но почти няма да се виждат... тази загадъчност ще добави към всичко неописуем чар! Онези свини фотографите ще полудеят по теб, когато те видят с тази рокля... ще полудеят, щом те видят и в другите невероятни модели, които ще създам само за теб. Ти ще хвърлиш в

паника онези джентълмени от пресата, Тинкър, ти ще си звездата на шоуто, искам да си сигурна.

— Колко струва твоето уверение? — запита момичето, гласът му прозвуча ледено и недоверчиво. Тя изведнъж разбра, че е спечелила битката с Марко Ломбарди. Потреперващият му глас издаваше неговото нетърпение, неприкритото му желание да създава модели за нея — всичко това, взето заедно, вече я приближаваше повече до истината, такава, каквата я усещаше той.

— Защо се учудваш? Това е по силите ми. Аз взимам решенията и никой друг.

— Ти обеща да ме научиш как да вървя по подиума. Без да си го направил, сега твърдиш, че ще съм звездата на шоуто. Ти ме наскърби, когато дойдох, а сега ми сваляш звезди. Променяш се всяка минута. Как мога да разчитам на теб?

— Преди да дойдеш, бях в ужасно настроение. Признавам, че си излях яда върху теб — каза той, разтревожен от необходимостта да се извинява на един модел. — Можеш поне да се опиташ да разбереш какво преживявам сега.

Тинкър продължи да го гледа изпитателно, без дори да мигне. Очите ѝ бяха станали наситено сребристи, сякаш отразяваха светлината на звездите.

Марко потърси неохотно начин да докаже своята искреност. Изведнъж се сети, че покрай вълнението си от повторното преоткриване на своите умения, той бе забравил да покаже на Тинкър роклята, която току-що завърши. Това ще я спечели за неговата кауза! Затършува припряно из подноса за бижута, докато откри чифт дълги, блестящи обеци.

— Сега вече можеш да се обърнеш внимателно — каза той, когато ѝ ги сложи, — много внимателно да се погледнеш в огледалото и да ми кажеш как се намираш.

Удивлението на Тинкър растеше все повече, докато наблюдаваше изображението си. Такава тя никога не се бе виждала — едно създание, изплувало от друго време, от друг век, от някоя изискана епоха на безгранични възможности и величие, едно създание, което не може да бъде наречено момиче, а фина жена, родена да носи скъпа дантела и великолепни бижута, жена, чиято кожа блести през пищната прозрачна тъкан с властна белота, каквата Тинкър никога не бе подозирала в себе

си, една изискана, сияйна, царствена жена, чиито пищни поли само леко загатват бедра, възбуждащи желание. Жена, чиито очи отразяват сиянието от кристалните обеци, жена, чиято коса е натъкмена така, както тя самата никога не би успяла да я оформи.

Докато Тинкър стоеше, загледана в своето изображение и му се любуваше, Марко галеше нежната кожа около ушите ѝ и шепнеше:

— Виждаш ли колко си хубава, скъпа, не е ли това доказателството? Възможно ли е да не работя с теб, когато ти вече си звезда, истинска звезда? Колко пъти бих имал такава възможност?

Тинкър отблъсна нетърпеливо пръстите му. Срећна изведнъж очите му в огледалото и видя, че са замъглени от удоволствие, сякаш той сам не знае, че я докосва.

Да, мислеше си той, независимо от голямата слава, с която ще я дари, тя все още е съвсем зелена, все още е уязвима и несръчна. Деня, в който трите момичета дойдоха да се запознаят, той си обеща една сладка игра с Тинкър. Колкото и да ценеше опитните модели, само едно необиграно момиче бе в състояние да го възбуди. Джордан и Ейприл са чаровни, но те отдавна знаят прекалено много за собствения му вкус.

Когато Тинкър тръгна към него, почти мъртва, неспособна да прикрие своето притеснение, той усети тръпка в слабините си, пенисът му се събуди и набъбна бързо. Сякаш я виждаше много добре, като наяве, как пада на колене на пода пред него. Навярно никак няма да ѝ се иска... о, да, най-вероятно е да не ѝ се иска... но тя ще е прекалено объркана, добре заплашена, че да не се дърпа. Той ще ѝ даде да разбере какво му трябва и ще я наблюдава как разкопчава колана му, как дърпа ципа му с разтреперани пръсти. Когато най-после лека-полека се осмели, тя ще се насили да наведе глава към пениса му, който все още няма да е достатъчно твърд, и ще го поеме несръчно със сухите си, трепереци устни. Тя ще го възбужда, ще е като упоена, опиянена, малко несръчна, неловка и смутена, няма да знае дали да го лиже, или да го смуче, няма да знае дори как да се докосва до него с непохватните си пръстчета, болезнено неохотно ще върши всичко, защото няма опит, а неговият пенис през това време ще става по-твърд и по-голям, стимулиран от рядкото удоволствие да си играе с едно невинно създание. Той обича тези пикантни неща. Може да я остави да бъде невинна дълго време, няма да ѝ помага изобщо, ще се подиграва

на нейните усилия, ще задържа оргазма си почти безкрайно, докато най-накрая не реши да ѝ наговори някои думи много ясно, да ѝ даде напътствия, от които може да се възбуди докрай и да се изпразни в устата ѝ. От всичките методи, които той бе измислил за дресирането на момичетата, този, да го изсмукват по принуда до последната капка, беше най-пряк и ефективен. А после, той щеше да си получи до насита своето, да изпипва детайлите, щеше да прекарва с нея седмици, докато я тренира перфектно да му доставя удоволствие, докато я научи на всеки един от особените му начини. Когато тя стане специалистка, тъй като вече не е новичка или невинна, той ще я предостави на свой приятел. На Дарт Бенедикт навярно, в замяна на някоя специална услуга...

— Марко?

Острият, разгневен глас на Тинкър прекъсна фантазиите му.

— Марко, походката ми! Нали затова съм тука, не да те гледам как зяпаш в проклетото огледало! Кога ще ме учиш да се движа по подиума?

Той въздъхна раздразнен, защото му се наложи да отложи засега бленуванията си и да се върне към належащата работа.

— Ти си издигнала психическа бариера от физическото си неумение да се движиш свободно по сцената — каза ѝ дизайнерът. — Това не означава, че не вярваш истински в себе си. Само трябва да знаеш, че за съзнанието няма ограничения. Ти имаш две ходила, два крака, ти вървиш цял живот. Онова, което ти липсва, е добра стойка, а стойката не е начинът, по който вървиш, а как се чувстваш, докато вървиш. Аз разбрах какво си мислиш единствено в свой минус, че тази твоя походка е инстинктивна, че на тебе по природа не ти е дадено да имаш красива походка. Не си права и аз ще ти го докажа. Можеш ли да танцуваш?

— Да танцувам ли?

— Да танцуваш.

— Аз съм зле дори и в дискотеката, защото не мога да се отпусна и да направя каквото правят другите.

— Взимала ли си някога уроци по танци?

— Не.

— Така си и мислех. Ще се наложи да те науча как се танцува танго.

— Какво ще помогне това? — извика Тинкър съвсем разочарована, забила настръхнал поглед в него. — Аз имам два леви крака. Тази е най-глупавата идея, която съм чувала.

— Слушай ме сега. Аз съм използвал тангото и за други момичета, които имат същия проблем като твоя. На тях то им помогна. Ти си твърде млада, за да знаеш, но тангото е безспорният танц на страстта. Един танц на дързостта и властта, но преди всичко на страстта. Всеки, дори и ти, Тинкър, ще научиш много от един интензивен урок по танго, да се заредиш с неговата страст. После, когато вървиш по подиума, ще се вгълбиш в себе си така страстно, че ще се движиш със силата на тангото, увлечена от тангото.

— Глупости!

Марко не ѝ обърна внимание, а сложи една касета в касетофона върху масата за аксесоари.

— Утре ще работим през целия ден с моите помощници, трябва с всеки поотделно да разговарям, за да изпълнят едва нахвърлените от мен модели — каза той. — След което двамата с тебе ще работим всеки следобед, ако трябва до самото шоу. Всяка сутрин ще имаме уроци по танго със сеньора Варга, чудесна жена, най-добрата учителка по танго в Париж, която ще те учи на мъжките стъпки, защото ти трябва да вървиш напред, а не назад, както правят жените при тангото. Ще се учиш цели три часа всяка сутрин, докато започнеш да го сънуваш. Докато работим с теб, също ще звучи танго, ще включвам касетофона. Когато тангото завладее кръвта ти, ще се промениш по такъв начин, който сега не можеш да си представиш, така че слушай, слушай музиката, докато махна карфиците от плата.

Тинкър се заслуша в звуците, които изпълниха стаята, разтърсвайки недоверчиво глава. Страшно завладява наистина, но как, по дяволите, тази музика ще ѝ даде необходимата „стойка“? Да танцува по подиума ли?! Дали Марко просто не я използва егоистично, превръщайки я в първокласна пробна манекенка, която прекарва цели сутрини в изучаване на танго, а следобедите като негово „вдъхновение“, защото това е за нейно добро? Ще се обучи ли достатъчно, за да може да се състезава с Джордан и с Ейприл, или това беше само поредният номер на един грубиян?

Марко най-после я освободи от дантелената клетка.

— Обличай се и седни за няколко минути да поговоря с теб. Тангото не е трудно, но е танц на точните стъпки, без нито едно небрежно движение. То има ясни, прости правила и ето затова ти ще можеш да го научиш... никога повече няма да се отпускат, да се поддаваш на слабостите си... нещо, което те притеснява толкова много. Няма да ти се налага да импровизираш. Самите движения на танца ще те накарат да заемеш правилна стойка. Даже една дебела стара жена става привлекателна, когато танцува танго. Ще се научиш как да държиш прецизно изправено цялото си тяло от главата до пръстите на ръцете и краката. Ако следваш правилата, няма начин да сгрешис.

— Какви правила? — запита Тинкър против волята си. Ако тя изобщо представлява нещо, то може да се каже, че е много изпълнителна, щом става дума за правила.

— Когато танцува танго, човек стъпва здраво на земята. При него краката почти не се откъсват от пода, няма никакво пружиниране. Стъпалата са почти непрекъснато здраво на земята, с изключение на онези моменти, когато се налага да приповдигне петата, за да премести крака си. Коленете са винаги леко сгънати. Това е първото правило, сгънати колене. Има само един такт, няма значение каква е стъпката. Бавно, бавно, бързо, бързо, бавно. Няма нужда да знаеш нещо повече от това. Сгънати колене, бавно, бавно, бързо, бързо, бавно... Е, трудно ли ти звучи?

— Прекалено лесно, за да е истина.

— Достатъчно си почивала на своите крачета — изключи Марко касетофона. — Сега веднага ще те науча на основните стъпки, сама ще разбереш колко е просто. Всяка следваща стъпка е в същия такт.

— Мъжките стъпки ли ще учим?

— Не. Аз ще те водя, но ти ще схванеш танца. Събери краката, изправи се хубаво от кръста нагоре, опъни раменете, но нормално, не като войник... изпъната шия... не, ти можеш още да я изпънеш... гордо вдигната глава, очите са широко отворени, никаква усмивка. Ще те поведе много бавно, за да свикнеш с основните стъпки без музика.

Марко застана с лице към Тинкър на разстояние от някакви си осем инча, сложи лявата ѝ ръка на дясното си рамо.

— Гледай над рамото ми, не мене — хвана той здраво другата ѝ ръка в позиция за танц. — Сега сгъни леко коленете. Още!

Тинкър втренчи поглед в ъгъла на стаята, чувствайки се съвсем глупаво.

— Когато кажа „бавно“, пристъпи назад с десния си крак, щом кажа отново „бавно“, пристъпи с левия.

Те направиха две бавни, отмерени стъпки назад.

— Дръж коленете леко сгънати! Сега, когато кажа „бързо“, стъпи встрани наляво върху левия крак. После, когато кажа „бавно“, кръстосай десния си крак през левия и спри.

Той я поведе бързо през последните три стъпки, държеше я здраво, за да не се клатушка.

— Това е то — каза Марко. — Ти току-що направи основните стъпки.

— Ти ме държеше.

— Защото ги направихме толкова бавно, че можеше да загубиш равновесие. С музиката всичко става толкова бързо, че няма никакви проблеми. Сега ще ги направим отново без музика. Искам да повтаряш с мен на висок глас „бавно“ и „бързо“.

— О, за бога!

— Слушай ме дете, престани да бъдеш толкова стеснителна! Бавно! Бавно! Бързо, бързо, бавно, дяволите го взели! Така е по-добре. Хайде пак. И пак. — Той я поведе вече за двайсети път из стаята, докато Тинкър усети, че улучва стъпките и думите автоматично.

— Сега с музика — каза Марко.

— Не може ли да почака музиката до първия истински урок? — помоли Тинкър, смутена отново.

— Не, не може. — Марко включи касетофона и се върна при Тинкър. — Не те ли кара тази музика да танцуваш?

— Не!

— Лъжеш. От сега нататък — никакви уроци за красива походка, никакви приказки. Хайде!

Те започнаха да обикалят голямата стая. Не се чуваха никакви звуци, освен музиката и стъпките им. След неувереното начало Тинкър улучи такта и скоро, много по-скоро, отколкото можеше да си представи, разбра, че танцува с изключително голямо желание. Тя наподобяваше голяма, блестяща, майсторски направена котка, великолепна котка, която със сигурни стъпки дебнеше плячката си, дръзка котка, изпълнена с неоспорима гордост. Една котка, към чиято

територия никой не би посмял да припари. Тактът на напористата музика ѝ стана кавалер, тази музика я изпълни със сила и грация, тази музика я накара да забрави, че тя не може да танцува, защото, докато звучеше, тя можеше. Тя можеше!

— Баста! Стига толкова. — Марко я отведе до дивана, пусна я и двамата се строполиха един до друг. — Можеш да си починеш минута. Е, сега какво мислиш? Не ти се иска да признаеш, нали? Но ти танцува танго, няма никаква грешка.

— Зная. — Тинкър се изчерви от задоволство. Тя цялата бе прогизнала от пот, пуловерът лепнеше по тялото ѝ, а от челото към очите ѝ потта се стичаше на струйки.

— Ето — каза Марко, подавайки ѝ кърпата си.

Когато тя се наведе да избърше лицето си, той вдъхна силно, по животински изострения след танца естествен аромат на тялото ѝ, вкусвайки насладата от моменталната възбуда, която го обзе. Никога няма да има по-добра възможност, помисли си той със замъглено от силното желание съзнание. И докато тя се бършеше, Марко разкопча панталона си бързо и крадешком. С ловко, силно движение, възползвайки се от момента на изненадата, сграбчи китките на Тинкър и я притисна към пода, обхванал тялото ѝ с коленете си.

— Лапни го — нареди той.

— Не! — изкрещя тя колкото ѝ глас държи, и се отдръпна с все сила.

— Никой не е останал в сградата. Направи го!

— Майната ти!

Съпротивата ѝ го разпали още повече. Точно от това имаше нужда.

— Лапала ли си някога твърд член? — изпитваше наслада от думите си. — Някога да си смукала поне един мъж, докато го възбудиш? Не, разбира се, не. Сега ще ти е за пръв път.

— Пусни ме! — Тинкър се дърпаше ожесточено, доколкото ѝ позволяваха силите.

— Не и докато не го вземеш между устните си. Не и докато не го опиташ. Няма да ти позволя да спреш. Погледни го. Погледни! — Той дръпна силно китките ѝ и я принуди да се наведе. — Как мога да те пусна, когато той така се е втвърдил? Не знаеш ли, че когато го лапнеш, ти ще ме владееш, ти невинно дете? Не искаш ли тази власт?

— Власт? — Гласът на Тинкър звучеше приглушен, отмалял от борбата.

— Аз ще те науча на нещо, което ще ти даде власт над всеки жив мъж.

— Това ли? — запита Тинкър изумена. — Само това?

— Да. Това.

— Нараняваш китките ми — изхленчи тя.

— Наведи глава и го поеми с устни — изръмжа той с пресипнал глас.

— Китките ми... Не мога да се наведа... — Тя бе готова да се разплаче.

Той пусна едната ѝ ръка, а сам натисна със свободната си ръка главата ѝ към своя член. Тинкър започна да се дърпа с все сила. И докато неговото внимание бе приковано да натиска главата ѝ надолу, със светкавично движение тя го сграбчи за тестисите с другата ръка, стисна ги колкото можа и извъртя ръката си, за да стане хватката ѝ по-силна.

— Ааа! — изрева от болка той.

— Ти гадно, злобно копеле! Ако ме докоснеш някога отново, ще те убия! — Сега вече и двете ѝ ръце бяха свободни, така че тя го стисна още по-силно. — Никога няма да оставам сама с тебе в една стая. Искаш ли да работиш без мене? Или ще си отида, или ще остана... ти избираш.

— Остани — простена той.

— Знаех, че ще го кажеш. Вярвам, че сме се разбрали сега, макар и да съм съвсем невинна.

— Пускай.

Тинкър стисна и дръпна тестисите му за последен път.

— Знаеш ли с какво бях прочута в гимназията, Марко?

— Дяволите да те вземат.

— Бях най-добрата духачка в града. Хайде, до утре.

Тинкър излезе от стаята разтреперана, преди Марко да се е помръднал и тихичко се подсмивваше на лъжата си.

16.

Ако трябваше да се обзаложа, пак щях да кажа, че Тинкър без съмнение е ударила джакпота.

Имахме няколко свободни дни, през които Ломбарди ни изпрати вест, че няма нужда от никое момиче, а за Тинкър не му остава време. Бях се загрижила много, че не спазва обещанието си към нея, но поне Майк използва тази възможност — три момичета на негово разположение, досега трябва да е направил достатъчно снимки за десет броя на „Зинг“. Но вчера Ломбарди взел специално решение за Тинкър.

Не знаех за него, докато той самият не ми се обади преди половин час по време на закуската. Съобщи ми нейното ново дневно разписание: сутрин — уроци по танго, следобед — работа с него в ателието му. Попитах го с какво мога да помогна. Той отговори, че е уредил едната от колите да бъде непрекъснато на разположение на Тинкър и тя не се нуждае от друго. Не, фотографът категорично не е желан, за да не разсейва момичето по време на уроците. Още по-малко е необходимо Майк да прекъсва работата му с Тинкър. Трябва да я оставим в ръцете му, както и на сенъора Варга. В никакъв случай да не го безпокоим с въпроси, защото времето му е много ценно.

Естествено, за всичко разпитах Тинкър, миропомазаната, която за разнообразие бе в апартамента си. Успях да я намеря, докато се къпеше. Обеща ми, че ще се справи с напрегнатия график.

— Това е претоварена програма — предупредих я. — Ти прекарваш всяка вечер и нощ на Лефт Банк с някакво момче. А сега ще танцуваш цяла сутрин и ще стоиш на крак като пробен манекен цял следобед... това е безумно натоварване, Тинкър. В такъв случай ще си осигуриш много повече шансове, ако се върнеш в хотела... поне вечерите ти ще са свободни, за да можеш да си направиш баня на краката за отмора, да се наспиш хубаво сама в своето легло... няма нужда да ти напомням колко е голям залогът. Аз имам отговорности

към тебе, Тинкър, а ти имаш отговорности към себе си. Ти знаеш какво ще каже Джъстийн.

— О, Франки, пет пари не давам! Не ме е грижа какво ще кажеш и ти, аз не мога да не съм с Том. Той е този, който ме крепи. О, само ако го познаваше, щеше да разбереш.

— Тогава запознай ме с него.

— Ще те запозная, обещавам ти, но сега не. Още е твърде рано... Искам го целия за себе си.

— Тинкър, моля се на бога да си толкова силна, колкото си мислиш, че си — казах накрая истински разтревожена.

Тинкър гореше с буен пламък от комбинацията между любов и амбиция, така че нищо не можеше да ѝ повлияе.

Ако си е наумила да запали свещта и по средата освен от двата края, аз нищо не мога да направя, физическите ми възможности са ограничени, за да мога да я спра. И Джъстийн, и аз знаехме каква магическа сила притежава тя. Сега го бе разбрал и Ломбарди. Може пък в края на краищата точно този Том да е онзи, който ѝ бе придал нов облик, нов пламък на самочувствие, на който Ломбарди веднага се отзова?

Докато си блъсках главата над задачата как по-деликатно да откряна Ейприл и Джордан за това значимо, неприятно и със сигурност тревожно развитие на нещата за тях, по вътрешния телефон ми се обади Майк Арън.

— Франки, още един фантастичен ден.

— О-о, ти си добре дошъл, направо взимай момичетата — издърдорих набързо. — Не ме е грижа дали е хубаво времето или не, те са твои, всичките, с изключение на Тинкър, тя трябва да работи — осведомих го веднага, пък и нали няма значение колко ненужни снимки ще направи.

— Не, аз не се обаждам за това. Чувствам се ужасно заради онази лъжа миналата вечер.

Не разбрах за какво говори и издадох само едно възклицание.

— Нали казах на всички, че сме ходили в Лувъра. Това ме гризе. А после ти натърти, че никоя от тях не е ходила там. Не забелязваш ли, че поставихме себе си в позиция на културно извисени хора, нещо, което не заслужаваме. Съвсем непочтено от наша страна.

— Сигурна съм, че никой не си спомня и изобщо не му пука — зачудих се какво му става на него.

— Не е така, спомнят си... по вида им разбирам как си мислят: Майк и Франки са ходили в Лувъра, а ние не сме, пропуснахме да го видим... знаеш ли, трябва да си фотограф, за да забележиш такива неща. Аз го разбирам по очите им. Има някаква тъга в тях, усещане за загуба.

— Това може да се превърне в истински проблем — казах сериозно, защото душата ми взе да се събужда, а аз започнах да проумявам какво става.

— Измислих го. Ти и аз можем да се измъкнем днес тайно и да отидем в Лувъра, но без да казваме на никого, нито да споменаваме каквото и да е. По този начин ние ще изкупим греха си, макар да сме единствените, които знаят за него.

— Хъм — успях да реагирам.

— Не си ли съгласна, че това е единственото правилно решение?

— Аз наистина не съм сигурна как ще е правилно от етична гледна точка — започнах дълбокомислено. — Ти просто излъга, а сегашният случай може да бъде разглеждан като още една лъжа, става лъжа връз лъжа, едно лъжливо прикритие, което утежнява вината за първата лъжа. Може би трябва да се посъветваш със своя равин. — Няма начин да се отървеш толкова лесно, Арън, помислих си.

— Исусе!

— Защо не? Ако можеш да се свържеш с него?

— Франки, моля те да дойдеш с мене днес в Лувъра.

— С удоволствие — отговорих невъзмутимо. — Но защо просто не ме попита?

— Щеше да прозвучи като уговаряне на среща.

— Хубаво де, това среща ли е или не? — исках да разбера недвусмислено, преди да си позволя да се зарадвам прекалено много.

— Ами... да, така е. Но срещите... не съм имал срещи от години. Това е хлапашка история.

— Не и оттам, откъдето съм аз. Проблемът ти е, че си се преместил в ситито. Твърде далеч си от корените си. Манхатън има налудничави закони... ние в Бруклин продължаваме да си определяме срещи непрекъснато.

— Можем ли да обсъдим въпроса, като се видим? Обичам да те слушам докато ми казваш какви са грешките ми. Още по-весело е да те гледам, докато го правиш. Сега разговорът се превръща в онова, което майка ми нарича „ухажване по телефона“.

— Ще се видим във фойето след час.

— Не можеш ли по-рано? Ако те потърся по-рано, телефонът ти заето ли ще дава?

— Когато става дума за среща, за подготовката отива не по-малко от един час — отговорих решително, а сама танцувах дивашки танц около телефонния кабел.

— Сигурно, щом казваш.

— Ще се видим по-късно.

Затворих телефона и се втурнах към стаята за дрехи. Бях се изкъпала и точно когато разресвах косата си и се възхищавах на новия ѝ цвят, се обади Ломбарди. След няколко предпазливи опита аз най-после се осмелих да къносам косата си както трябва, да я направя тъмночервена. Трябва да отбележа, че стана доста приличен цвят. По дяволите, стана направо фантастичен.

Мадона, молах се тихо, помогни ми, никога преди не съм била червенокоса. Трябва ми твоят голям ум, Мадона, моят се превърна в наелектризирана бяла градинска ружа. Преглеждах бързо дрехите по закачалките, опитвайки се да измислям червенокоси идеи.

Зелено... очевидно има различни варианти на зеления цвят, изборът е естествен. Но трябва ли да направя своя дебют като червенокоса, облечена в зелено, по подобие на тълпата червенокоси по земята? Не, за моята среща възнамерявах да взема генерално решение. В никакъв случай дреха в коварното светлокафяво, в черно или слонова кост. Джъстийн е била невероятно щедра, но когато отхвърлих, кажи-речи, всичките цветове, остана всичко на всичко една туника с панталон. Туниката е с доста изрязано деколте и с широк колан, а материята е вълна в невероятен цвят. Не е точно цветът на сливата, а по-скоро на тъмните гроздови зърна... или цвета на патладжана — наситено приятно мораво или бледолилаво, примесено с доста черно.

Вдигнах туниката към лицето си. Дори без да я свалям от закачалката, си казах, че намерих каквото търся. Моравото прави косата ми пламтящо ярка, общо взето, само артист по душа може да ме разбере. Бързо се доближавам до потенциалния рейтинг на Пол

Митчъл, мислех си и нанасях грима по лицето си с голи ръце, които в този миг сякаш бяха благословени от бога. И такива червенокоси мисли ме спохождаха, макар в съзнанието ми да се блъскаха хиляди други. Среща! Ама е измислил едно абсурдно извинение за нея. И то я прави много по-значима, отколкото ако беше казал просто: „Хайде, ние също трябва да отидем в Лувъра, нямам наум нищо по-добро.“ Това щеше да е съвсем в реда на нещата и в неговия стил. Фактът си е факт. Майк Арън, след като почти една седмица ме вижда всеки ден, иска да ме изведе някъде сама, без другите да знаят. Може ли да се разтълкува по друг начин това развитие на нещата, освен като знак за някакъв до известна степен, макар и малък... интерес, няма значение колко...

Когато дръпнах ципа на чудесните си морави дрешки, реших, че ако изобщо има ден да се започне нов червенокос живот, то той е днешният ден. Големи сребърни обеци халки, за да хармонизират на катарамата на колана, и широки сребърни гривни. Черното палто през ръката ми, черните ботуши — погледнах се в огледалото и поклатих глава удивена. Защо прекарах толкова много години, обличайки се като за ролята на студентка танцьорка, която вече не е за мен, щом мога да изглеждам като жена, способна да направи сума ти поразии на много по-зрели същества?

— Франки, това е просто среща — казах си уверено пред огледалото. — Само среща. Затова никаква паника. Хората ходят по срещи непрекъснато. — Звукът на собствения ми глас само ме изнерви повече. Аз обикновено не си говоря гласно.

Вървах из фоайето толкова смутена, че трябваше да се боря с желанието да се скрия зад слънчеви очила. Чувствах се достатъчно театрално настроена, без да правя каквито и да било изпълнения. Майк вече ме чакаше, застанал с гръб към асансьорите. Изглеждаше страшно нетърпелив. Спрях за малко, преди да ме види, само за да го огледам от главата до петите. Не само високият ръст и енергичните му стъпки наоколо го открояваха сред останалите хора. Различаваха го и някои детайли: хубавата, малко рошава коса, дръзкият му, голям и правилен нос, уверената линия на устните, силният мускулест врат, на който сега не висеше нито един фотоапарат! О, господи, помогни ми!

— Закъснях ли? — запитах, появявайки се в полезрението му.

— Не, дойде с половин час по-рано.

— Тогава защо изглеждаш така?

— Как?

— Нетърпелив.

— Не знаех, че изглеждам нетърпелив. О, по дяволите! Здравсти, Джордан. Здравсти, Ейприл.

— Франки! Какво си направила с косата си? — запита Ейприл и зяпна от учудване.

— Господи, тя е... много красива. А откъде са тези чудесни дрехи? — настоя да разбере Джордан.

— Извинете, момичета, Франки няма свободно време. Побързай, Франки, приятелчетата в тъмната стаичка няма да ни чакат вечно.

— Каква тъмна стаичка? — заинтригува се Ейприл.

— Тъмната стаичка на „Зинг“. Макси Амбървил ми изпрати факс... Искан Франки да погледне снимките и да каже мнението си — грабна той ръката ми.

— Можем ли и ние да дойдем? — не се стърпя Джордан.

— Макси ще ме изяде жив, ако позволя на моделите да видят предварително. Трябва да го знайте това. Доскоро, момичета.

— Защо не се срещнем всичките някъде да обядваме заедно за по-весело? — предложи Ейприл. — Ще кажа и на Мод, тя може да се присъедини към нас.

— Невъзможно е — отвърна Майк решително. — Франки и аз трябва да отидем да проучим местонахождението на парижките канали. За нас днес няма да има обяд. Вие двете вървете да си купите нещо, имате почивен ден. Аз доста ви уморих.

— Канали? — чух учудения глас на Ейприл зад гърба си, но ние вече тичахме към вратата на фойето и таксито.

— Какви лъжи ще измислиш, за да се измъкнеш от лъжите, които вече наговори? — възхитих се на умениято му.

— Аз сам се чудя на въображението си. Мислиш ли, че се досетиха?

— Никога няма да разберат — успокоих го. — Аз също ти повярвах.

— Но Париж наистина има прочута система от канали и хората наистина отиват да я разгледат.

— След Лувъра да свърнем към нея — предложих, — ако това те притеснява.

— Може би друг път. Там е тъмно, унило, алигатори навсякъде из каналите, като в Ню Йорк. Но каналите не са от значение, те не допълват човека естетически като Лувъра.

— Но те показват, че истински се интересувах от историята, Майк. И от археологията. И от канализацията. Какво е една цивилизация без канализация? Доколкото разбирам, ние имаме превъзходство в още три области. Момичетата ще получат свръх комплекс за малоценност... не трябваше изобщо да споменаваш каналите. Видя ли изражението на Джордан? Тя бе наистина впечатлена.

— Възнамерявам да те науча да не ми се присмиваш.

— Ти ли? И кой друг?

Допускам, че съм го дарила с една целувка, заредена със силата на червенокос експлозив, защото следващото нещо, което си спомням, е, че Майк ме целуна. Направи го по такъв начин, че затвори устата ми доста ефективно, като да бях припаднала. Аз наистина може да съм припаднала, защото следващото нещо в паметта ми след целувката е спрялото такси. Може ли да сме се целували през целия път до Лувъра? Имайки предвид моето състояние, фактът, че бях, кажи-речи, като парализирана, без да мога да си поема въздух, но по-жива от всякога, налице бяха всички основания да вярвам, че е възможно да е било така. Едно нещо е сигурно, не бях на себе си и май не съм схванала добре какво се е случило.

— Франки. Отвори си очите. Трябва да платя на шофьора.

— Дай му подкуп да се маха, а ние да останем тук — прошепнах все още със здраво затворени очи, — накарай го да ни даде под наем колата си.

— Бих го направил, но той вече спря брояча, тука има и един полицай, който ни гледа с жив интерес, а няколко души чакат за такси. Трябва да слезем. Пусни ме само за няколко секунди, красивото ми, глупаво бейби.

— Не мога. Щях да го направя, но не мога. — Наистина беше така. Аз чаках почти половината от живота си, за да изпитам това чувство, но никога не можех и да си мечтая, че ще стане така... няма думи, за да го опиша. Каквото и да усещах, думите не могат да го опишат.

— Любов моя, ние сме пред Лувъра.

— Какво като сме пред Лувъра.

— Канехме се да го разгледаме, спомняш ли си? Имаме среща.

— Наистина ли? — опитах се да си припомня. Майк Арън ме целуна господ знае колко пъти. Той ме нарече „красива“, той ме нарече „бейби“, той ме нарече „любов моя“ и след всичко това очаква да си спомня нещо за някаква си среща?

— Да, среща. Среща в стила на Бруклин.

— Сигурно си прав — въздъхнах и отворих очи. Освободих врата на Майк от хватката си бавно, откопчавах пръстите си един по един, след което го пуснах или пуснах наполовина, защото продължих да го целувам от челото до брадичката и надолу по шията. Той през това време търсеше портфейла си. Човек може да целува цял ден само шията му и пак да не се отегчи, но сега трябваше да се отдръпна против волята си.

Чувствах, че ако наруша контакта между неговата и моята кожа, ще стане нещо ужасно.

Майк, изглежда, изпитваше същото, защото успя да извади портфейла си, за да го отвори и да плати за таксито само с една ръка, с другата ме държеше много здраво. През целия път от колата до входа на Лувъра вървахме прегърнати, той бе сключил двете си ръце около раменете ми. Не е много удобно да се върви в такава поза, НО той дори успяваше да ме целува по темето, а в Париж такива неща на никого не правят впечатление. На ескалатора се наложи да се отделим един от друг, без обаче да си пускаме ръцете. Когато се изкачихме на върха, се дръпнахме настрана, застанахме до първата стена, която ни се изпречи, и продължихме да се целуваме толкова дълго, че накрая привлякохме вниманието на хората и трябваше да решим да спрем или да продължим своя възмутителен спектакъл на живо, в цял ръст пред очите на всеки посетител на най-голямата туристическа атракция в цяла Европа.

— Само ще се позавъртим тук-там, скъпа — прошепна Майк в ухото ми. — Набързо ще направим една обиколка, щом като сме дошли.

Успяхме да се доберем, макар и с несигурна стъпка, до чудесно осветена карта, която показва какво е изложено в 198-те галерии на Лувъра и по кой точно път се стига до всяка от тях.

— Можем да опитаме в Криптата на Сфинкса — предложи Майк. — Там не би трябвало да има никой. Или пък гробницата от Петата династия? Място, посещавано обикновено от десет човека на година.

— Нито едно от тези неща не ми говорят за Лувър. Те могат със същия успех да бъдат изложени в античния музей на Мет — отбелязах с малкото разум, който ми бе останал след вълнуващото събитие. — Ние можем да направим тази обиколка, без да получим никаква автентична представа за Лувъра, и да не можем да докажем, че сме били тук, в случай че някой запита нещо. Нали знаеш, понякога питат.

— Но помисли си колко уютно и закътано звучи това: крипта, гробница... те ще са за нас.

— Майк — прозвуча предупредително гласът ми, щом разбрах какво точно си е наумил.

— Няма нищо незаконно, скъпа, скъпа, скъпа. Искам само да те целувам още.

— Аз също, но не и да се търкаляме на пода в обществена сграда — отговорих с нотка на съжаление в гласа. — Защо не отидем направо да видим Венера Милоска и Нике от Самотраке и да приключим набързо цялата работа? Хората очакват, че си разгледал точно тези неща.

— Добре е да видим и Мона Лиза. Най-голямата забележителност.

Нищо в Лувъра не става бързо, повярвайте ми, освен ако не си носите скейтборд. Онези осветени карти, които правят всичко да изглежда толкова просто, са дяволска измама. От мига, в който бяхме обсъждали пътя към Венера Милоска, а оттам нагоре по стълбището към Нике, а след това друго стълбище нагоре и една голяма галерия към Мона Лиза, ние натрупахме вече значителен музееен опит. Хвърлихме само един поглед към блъсканицата и тълпата (както трябваше да се очаква) пред Мона Лиза, обърнахме се и попаднахме в един дълъг коридор. На едната му стена висяха картини, а на отсрещната имаше прозорци с изглед към Сена. Това бе така наречената Голяма галерия, която според табелката би трябвало да води към изхода.

— Сега зная защо никога преди не съм идвал тук — каза Майк. — Наречи ме, ако искаш, простак, но това място е прекалено голямо.

Ако прекараш повече от един час в някой музей, съзнанието ти спира по-нататък да възприема и да оценява видяното, ти вече си претоварен.

Двамата забързахме към изхода.

— Защо, защо не те послушах, когато предложи да отидем в Криптата на Сфинкса — възкликнах със съжаление.

— Защото ти си лейди с нейната чувствителност, заради което аз те уважавам.

— Такава ли съм? И ти ме уважаваш?

— Да, но не бих искал тази чувствителност да продължава много дълго в Лувъра.

— Кога искаш да престана?

— Аз ще ти кажа, но всъщност няма нужда, ти сама ще разбереш.

— Престани да разговаряш с мене по този начин. Главата ми се замайва, а ние още не сме излезли оттук.

— Замайна ли си? Главата ти се върти и можеш да припаднеш? Искаш ли да те нося?

— Не, не е това. Зашеметена съм ето така — хванах ръката му, притиснах я до устата си, след което облизах дланта му.

Той подскочи две стъпки нагоре.

— Не прави така!

— Само ти показах какво точно изпитвам.

— Не беше честно... освен ако не си готова за сериозни неприятности пред очите на цялата тази охрана. О, Франки, скъпа, имаш ли доверие на този коридор? Та той е направо шибано безкраен — тръгна той възможно най-бързо, излитайки в движение имената на художниците: — Джото, Фра Анджелико, Ботичели, Белини, Ван Дайк, не гледай, не се спирай за нищо на света или сме загубени... Няма ли жал тези към нас? Не знаят ли, че някои хора имат да правят къде-къде по-хубави неща, отколкото да разглеждат картини? Проклети французи, вкарат ли те някъде, където решат, после не те пускат.

— Кранах, Холбайн, Гуарди, Тиеполо, Гоя... — задъхвах се, защото вече почти тичахме по коридора.

— Не допускаш ли, че сме отминали изхода? — запитах след известно време, когато изведнъж забелязах каква пустош е наоколо, нямаше жива душа.

Спогледахме се ужасени, не вярвайки, че сме съвсем сами, дори без неизменната охрана на музея, в дъното на галерията, която сега се простираше в другата посока, към мрачните богати галерии, през които вече минахме, на разстояние, за което на човек, кажи-речи, му е нужен телескоп, за да види какво става в другия край. Пред нас беше само една стая с произведения на Ел Греко и, да не повярваш, краят на самата сграда. Оттам прозорците гледаха към градините на Тюйлери. Имаше и две стълбища с табелки „Скулптури“, „Етюди“.

— Трябва да сме го отминали някак си. Или тук става някакъв заговор, обзалагам се, че никъде нямаше изход — каза Майк мрачно.

— По кое стълбище искаш да тръгнем?

— Нито едно не е сигурно. Можем така да си блуждаем цял ден. Единственото нещо, което можем да направим, е да се върнем по пътя, по който дойдохме. Научих го в лагера на момчетата скаути.

Аз избухнах в плач.

— Бейби, горкото ми бейби, аз ще те нося, обещавам — каза той и ме притисна до себе си, за да ме утеши.

— Не... не... не е заради ходенето, краката ми са добре... Само си представих какъв си бил в скаутска униформа... сигурно си бил много чаровен — започнах да подсмърчам.

— Преуморена си, това е всичко.

— Признай, че си бил чаровен — настоявах аз през сълзи.

— Предполагам, да. Ще ти дам някои свои стари снимки, на тях съм с униформата на скаутите. Давам ти ги, ако престанеш да плачеш.

— Наистина ли трябва да извървим целия път отново в обратна посока? — запитах жалостиво.

— Или трябва да го направим, или да прекараме тук нощта. Слушай сега, имам идея, ако ти наистина не искаш да те нося, много по-лесно ще ни е, ако забиеш поглед в пода и ме оставиш да те водя. Ти страдаш, понеже виждаш всичките тези картини само с крайчеца на окото си, вече не можеш да ги възприемаш. Това е случай на претоварване на сетивата. Рисуният по пода е от повтарящи се фигури, затова пътят няма да ти се стори дълъг.

— Добре. Ще си сложа ръката върху очите... ще изглежда сякаш ме боли глава от толкова много красота. Мисля, че го наричат синдром на Стендал.

Майк бе напълно прав, сафарито се оказа къде-къде по-леко благодарение на монотонната гледка и на неговите големи топли ръце, върху които концентрирах погледа си. Все пак успях да хвърля поне едно око на чудния Ботичели и на великолепната стена, отредена на Тиеполо... и на още много други — направо престъпление е да не поглежда човек от време на време, щом като е в Лувъра.

— Тук има стрелка към изхода! — извика неудържимо Майк, след като извървахме половин миля.

— Мога ли поне да я видя?

— Не, ще ти разбие сърцето. Могли сме да завием надясно след Фрагонард и да слезем по това стълбище до бюфета и чайната. Проклетата стрелка сочи настрани, тука сме се объркали.

— БЮФЕТ? — спрях вцепенена на мястото си, не можех да повярвам. — Да не искаш да отминем бюфета?

— Сега знаеш защо никога не станах скаут орел — каза той с глупава физиономия.

Ние погълнахме лакомо по два големи сандвича с шунка и сирене, от онези, които французите приготвят божествено вкусно върху хляб с масло, изпихме по две чаши кафе с мляко, а после с няколко скока се спуснахме по стълбището, разположено съвсем близо до изхода. Почти бях изгубила надежда, че ще видя света отново.

Постояхме малко на улицата, за да се върнем към живота, поехме дълбоко свеж въздух, но не след дълго аз започнах да разбирам, че ме обзема срам. Погледнах Майк и мога да кажа, че и той изпитваше същото чувство. „А сега какво — питахме се. — Какво щяхме да правим сега, след като не се налагаше да обикаляме из Лувъра или да бягаме от него?“

— Ние все още ли имаме среща? — запитах най-накрая, старайки се да подсиля, доколкото е възможно, предизвикателната нотка в гласа си. — Защото, ако имаме, на кавалера му се пада да реши какво ще правим по-нататък. Такива са правилата в Бруклин, а ние се споразумяхме да ги спазваме.

Тогава той засия и настойчиво ме побутна по посока на едно такси, там стояха още няколко коли навярно защото беше обедно време.

— Лувъра — чух го да казва.

— Не ни ли стига за един ден? — възпротивих се учудена.

— Това е друг Лувър, на Лефт Банк. Днес е нашият ден за Лувър, цял ден ще го караме на Лувър. Доколкото разбрах, момичетата от Бруклин оставят правото за решение на мъжете.

— Но имат правото да разсъждават.

— Ако не ти се иска, Червенокоске, няма да влизаме там.

— Червенокоска?

— Да не си мислиш, че не съм забелязал?

— Съвсем забравих!

— Съзнанието ти беше заето с друго.

— Невероятно ми се струва как можах да забравя. Какво ще кажеш? Харесва ли ти?

— Аз обичам и последния косъм от твоята глава, обичам твоето чело, твоите вежди, твоите очи, твоя нос, твоите устни, особено твоите устни, и всичко останало надолу чак до петите ти. Кафява или червена коса, няма абсолютно никакво значение. Ти си великолепна.

— Май са много нещата за обичане — отбелязах предпазливо, защото се опасявах да не се шегува.

— Достатъчно са, ако са по-малко, няма да достигат, колкото повече са, толкова по-добре.

Таксито ни стовари край скромнен хотел на оживената улица „Волтер“.

— Какво е това? — запитах.

— Хотел „Лувър“, наречен така заради изгледа към музея.

— И защо сме тук?

— Както казах: много по-добре е да има повече любов. Но ти решавай.

— Майк Арън, сега е бял ден! — удивих се сама на себе си, че толкова съм шокирана.

— Притеснява ли те кое време е?

— Ти искаш да влезем, да наемем стая и да...

— Умирам да го направим. Това е единственото нещо, което ми се иска да правя. Ти не искаш ли?

— Но...

— Какво?

— Все още ли имаме среща?

— Не, Франки, срещата ни свърши, вече няма да имаме среща, ако влезем тук в една стая. Аз не зная как ти би го нарекла, но за мен

нещата вече са въпрос на живот и смърт, казано съвсем емоционално.

— О! — успях само да възкликна, усещайки, че кръвта се оттича от лицето ми и вероятно ставам бяла като платно, безмълвна от щастие.

— Това „да“ или „не“ означава?

— Първо ме целуни.

— Не, искам да решиш без целувки... от тях ставаш по-импулсивна от обичайното. И всеки път, когато те целуна, хлътвам все повече по теб. А ако ти не искаш да влезеш с мен в този хотел, аз не искам нито секунда повече да съм влюбен в теб, както сега.

— Ти никога не си казвал нищо за любов — зяпнах от почуда.

— А ти не го ли разбра?

— Разбира се, че не! — Кой би повярвал, че мога така да се възмутя. — Ти винаги си край най-красивите момичета в света — викнах недоверчиво, — как е възможно да не се влюбваш в тях и да не ги разлюбваш непрекъснато?

— Просто не става така. Може да изпитвам силно желание, но не и любов. Сигурно съм чакал една самомнителна, упорита, своенравна, твърдоглава жена от някой стар квартал, някоя точно като тебе. Не, не „като тебе“... а тебе, само тебе съм чакал.

Той млъкна изведнъж, а аз се стъписах, не можех да си поема дъх от възлнение.

— В тебе аз обичам личността, човешкото създание... как щрака малката ти умна главица, чувството ти за хумор, дълбокия ти усет и размишленията ти за ценностите, дори и да грешиш, твоето чалнато отношение... ти знаеш коя си и ти си такава, каквата си. Харесва ми, когато ме караш да се чувствам пълноценна личност. Искане ми се да се грижа за теб. Когато съм с тебе, се чувствам като у дома си... в дом, какъвто си представям, че би трябвало да бъде.

— Но... — всичко се развиваше толкова бързо, че аз все още не вярвах какво става.

— Какво но?

— Когато се срещнахме, ти беше толкова груб, после обядвахме в бистрото само защото ти не можа да събереш момичетата през онзи ден...

— Не знаеш ли, че любовта е един голям, шибан, страшен номер, Франки? Надявах се да не изпитвам онова, от което се страхувах. Още

на идване от летището започнах да подозирам, че този номер за мене си ти. Ти не си ли изплашена също като мене?

— Ни най-малко — гледах го право в очите и исках да повярва на правотата на всяка моя дума. — Аз се влюбих в тебе още през последната година на учението ти в гимназията. Оттогава не съм преставала да те обичам. За себе си бях решила, че е безнадеждно, но пак те обичах.

— Наистина ли?

— Напълно. Половината от момичетата в училището имаха дързостта да си мислят, че те обичат, а аз бях сигурна в себе си, съвсем сигурна. Ти си любовта на моя живот.

— Толкова по-добре за мене. Завинаги, след като най-послед те намерих. О, Франки, моя незабелязана, недооценена любов. Не искам да те прищпорвам за нищо, но аз завърших гимназия преди много, много години. Не мислиш ли, че трябва да направим нещо, за да отбележим празника?

И ние направихме каквото сам бог пожела. С почивки и кратка дрямка, разбира се, през целия следобед, та до вечерта бяхме заедно в едно голямо легло, от чиито прозорци можехме да видим Сена, а от улицата до стаята достигаше шумът на потока от коли. Почти не приказвахме. Ние правехме заедно своето първо пътуване, а то бе прекалено интересно, за да го прекъсваме с думи. Не мога да ви разкажа подробностите, защото в това отношение съм старомодна и се въздържа от приказки, но... да речем, едно нещо бих разкрила: когато Майк и аз се любехме, разбрах, че никога досега не съм била истински с мъж.

Привечер се наложи най-послед да стана и да убедя Майк да се връщаме, защото всеки щеше да забележи нашето отсъствие, няма значение дали сме ходили да разглеждаме системата от канали или не. Изкъпахме се заедно и се облякохме, поздравявайки се взаимно за това, че външно успяхме да наподобим отново себе си, каквито изглеждахме сутринта, но малко под кожата бяхме вече съвсем други и никога нямаше да станем предишните Майк и Франки. На връщане седяхме в таксито, облежани един о друг, в блажено мълчание. Ако на четиринайсет години знаех със сигурност, че в живота ми ще дойде такъв ден, с нетърпение щях да го очаквам през всичките тези години. Но щях ли да издържа на бавния ход на времето?

Както винаги групата, с изключение на Тинкър се бе събрала в бара до прозореца.

— По-добре да не стоиш близо до мене — предупреди ме Майк, щом слязохме от таксито. — Нали не искаме да вдигаме шум.

— Тогава по-добре ще е да пуснеш ръката ми.

— И как са прочутите канали? — запита Джордан, като едва ни изчака да седнем, и се засмя по начин, на който аз не обърнах внимание.

— Всъщност ние ходихме в Лувъра — каза ѝ Майк.

— В Лувъра ли? — запита Мод Календър удивена. — Не думайте? Отново ли в Лувъра? Наистина ли? Предполагам, че сте видели Мона Лиза?

— Не, около нея имаше прекалено много туристи, не можахме дори да се доближим — отвърнах.

— Винаги е така — съгласи се тя. — Много умно сте го измислили.

— Разбира се, че сте ходили в Лувъра — изкикоти се Ейприл. — Съвсем ясно е изписано по лицата ви. И на двамата.

— А Лувъра не го ли затварят доста по-рано? — запита Джордан.

— Точно така, Джордан — увери я Мод. — Ще ти разкажа някои подробности по-късно.

— Можеш да видиш ефекта от съзерцаването на великите произведения на изкуството в изцъклените им очи, нали Мод? — каза Ейприл провлечено.

— Ние преминахме през цялата Голяма галерия — взмути се Майк. — Вие сега виждате ефекта от синдрома на Стендал.

— Вие сте извървели цялата Голяма галерия и след нея сте живи да ни разказвате такава басня? Това не е просто рядко явление, това е нечувано в анализите на преклонението пред изкуството — започна да се смее Мод. — Тази приказка никак не беше умна, Майк, очаквах повече от тебе.

— По дяволите, направихме го. Минахме по нея и се върнахме — настояваше Майк.

— Така да бъде — усмихна се мазно Мод. — Ще трябва да сте намерили там някъде фонтана на младостта. И двамата изглеждате доста... съживени. Освежени, с десет години по-млади, ако на вашата възраст е възможно такова нещо.

— О, Мод, не съм съгласна с тебе — протестира Джордан. — Според мен Франки и Майк изглеждат уморени... изтощени... почти... изпразнени... поздравления, Франки, ти си късметлийка.

— Няма да пия с вас, цинични създания с извратено подсъзнание — отвърнах рязко. — Вие всичките просто ревнувате!

— Аха! Хванах те! — ликуваше Джордан.

— Исусе! — вдигна ръце Майк. — Нищо свято ли не е останало?

Той ме грабна и двамата излязохме през страничната врата, която водеше към фойето. Цялата останала група се тресеше и пицеше от смях.

Но аз осъзнах след миг, че не давах и пет пари за това. Искаше ми се да кажа на всеки, започвайки от портиера, касиерите, сервитьорите, гарсоните, всички хора във фойето, след което исках мълвата да се разпростре на огромни вълни из целия Париж... навън, навън, докато целият свят научи за Франки Северино и Майк Арън, за тяхната голяма любов.

17.

Последните няколко дни се оказаха толкова дяволски наситени и бурни, че би могла като капак на всичко да приеме предложението за обяд с Дарт Бенедикт, реши Джъстийн. Умори се да си търси извинения и да му отказва, а и състоянието, в което беше, я подтикна да се съгласи на поканата, за да се разсее. От друга страна, беше любопитна да разбере защо този мъж, който управлява една влиятелна и отдавна спечелила име агенция, не я остави на мира, докато не уговори най-после деня за обяд. Очевидно искаше нещо, в противен случай не би я търсил. Поне неговото нахалство нямаше да предизвика неприятни последствия. Дори и да предизвика, помисли си Джъстийн мрачно, Некер и Ейдън вече бяха злоупотребили достатъчно с нея, така че поредната проява на нахалство просто ще потъне в купа при другите.

Как се бе осмелил Некер да ѝ изпрати тази извънредно разточителна, пищна масичка? Дори и да бе маскирана като подарък, подкупът си личеше много ясно. Би могла да приеме малката масичка като знак на щедрост, ако споделяше неговите желания. Но тя никога не би поела такава отговорност. Джъстийн не си беше вкъщи през деня и не можа веднага да върне обратно пратката, както ѝ се искаше да направи. Но имаше и още нещо: да я върне означаваше да я опакова добре и да я застрахова, защото според Ейдън масичката би трябвало да е изключително ценна вещ.

Джъстийн не желаше да е длъжница на Некер. Затова засега отнесе дяволски деликатната вещ в килера, който никога не използваше, и се опита да си внуши, че подаръкът не съществува, да го възприеме само като неприятност, която трябва да бъде заличена в следващите дни.

Но масичката отказа да изчезне от съзнанието ѝ. Сякаш Некер бе проникнал в нейния дом само с едно протягане на гигантската си ръка и бе сложил там подаръка си. Така че сега масичката имаше претенции, че съществува... че е жива... в своята тъмна стаичка, и

светеше в съзнанието ѝ, като че ли ден и нощ бе осветявана. Джъстийн можеше ясно да види порцелановите фризове върху чекмеджетата с техните нежни, пъстри букети от брилянтно изрисувани цветя, обрамчени от фигури с цвят на зелена ябълка и тюркоаз. Централната декорация със своите позлатени дръжки, три кули и венче около тях не можеше да бъде забравена за нищо на света. Ако подаръкът не бе от Некер, тя можеше поне да намери някого, от когото да разбере кой е бил първият притежател на тази музейна ценност. От любопитство.

Ако бе попаднала на масичката в антикварен магазин... но само на изгодна цена... въпреки че разликата между тази ценност и предметите, които обикновено я привличаха, се изчисляваше със светлинни години, Джъстийн щеше да се изкуши безкрайно от хармоничните ѝ форми. А после, помисли си тя, щеше да я сложи в своята спалня, за да ѝ се любува, да ѝ се удивлява. Дори вероятно щеше да пише на нея и да си представя жените от разни поколения, които са сядали зад масичката преди нея, писали са любовни писма, покани за балове, поръчки за своите шивачи. Ще трябва да е била поръчана за жена с вкус, за жена, която е обичала лукса, красивите и фино изработени предмети. Нямаше съмнение, че е работа на голям майстор, Джъстийн не можеше да не признае този факт. И нямаше нищо против ценната антика, а против дарителя.

Не, не я иска! Загадъчният предмет е част от друга цивилизация, едно творение от начин на живот, който ѝ е напълно чужд. Затова тя гледа на него като на музейна ценност, а не като на вещь, много лична вещь от нейния дом. Няма значение, колко е красива, щом като тази масичка нахлу в личния ѝ живот точно така, както му се искаше на Некер. Джъстийн имаше чувството, че той ѝ поднася прекрасна диадема, като с едната си ръка я принуждава да падне на колене, а с другата насила слага диадемата на главата ѝ, за да заяви, че тя трябва да я носи всеки ден независимо, дали е съгласна или не.

Некер си бе позволил и въобразил твърде много, недопустимо много, щом като бе изпратил подаръка си преди снежната виелица, вероятно веднага щом Габриел Д'Анжел се обади, за да заложи капана с новината, че трите момичета са били избрани за конкурса на Ломбарди. Тази прибързаност показваше колко той е бил сигурен в нейното пристигане, колко лесно е мислил да купи свободния достъп до живота ѝ.

Колкото до Ейдън, неговото нахалство и това на Некер не се различаваха кой знае колко. Ейдън... като си помисли за него, на Джъстийн ѝ се сви сърцето... Ейдън бе другият самонадеян нахалник в нейния живот. Едва бе отворила вратата на един непознат предприемач, и докато се окопоти, той съсипа котела ѝ за отопление, после я отвлече и съблазни, за да я превърне в сексуална робиня. Никой мъж никога преди него не бе прониквал така дълбоко в същината ѝ. За няколко дни, тя попадна под властта на неукротимата, непреодолима страст. Страст, която посегна на нейната самостоятелност. Каза ѝ, че „не иска никакви обяснения“ за масичката, когато искаше да чуе точно тях, очакваше ги.

Защо, по дяволите, фактът, че един мъж може да те накара да получиш оргазъм само като бройка, означава, че ти трябва да му разкажеш за всички неща, които искаш да запазиш в себе си? Не е ли едното също толкова важно, колкото и другото? И не е ли това класически пример за мъжки сексуален контрол. Тя винаги се страхуваше, че на него са изложени нейните момичета. Сексуален контрол от страна на мъжете в агенциите за модели, нали ги купуваха? Чрез този контрол те принуждаваха манекенките да правят неща, които нито едно почтено момиче не би правило.

Тя не беше сигурна в себе си, за да се срещне отново с Ейдън. Не можеше да разсее подозренията му, без да разкрие съществуването на Некер в живота ѝ. Но също така невъзможно ще бъде да са заедно, преструвайки се, че масичката не съществува. Най-лошото от всичко е, че ако се срещнат за вечеря, както искаше той, тя няма да се пита за нищо друго освен, дали е благоприлично да мисли само за края на вечерята, та да се налюбят. Благоприличието тук няма никакво значение, призна си Джъстийн. Едно бързо чукане дори и на изтривалката в коридора от мига, в който той прекрачи прага на нейния дом, би било нещо чудесно. А после още едно, но този път „бавно, много нежно“. Умът подсказваше на тялото ѝ, че то е под влияние на опасен чар, а този факт я плашеше невъобразимо.

Да, сега е удобен момент да разбере какво цели Дарт Бенедикт. Той не ѝ е нито баща, нито любовник, нито приятел. А влиятелен мъж, за когото се носят различни слухове. Но в това да споделиш хляба си с някого все още не означава чувства. Той е от типа мъже, които излъчват хладнокръвие и абсолютна независимост. Крайно прибързано

и глупаво се оказа от нейна страна, да поздрави себе си за това, че уж притежава същите качества.

Дарт Бенедикт бе човек, който правеше дългосрочни планове за живота и преследваше целите си упорито. Хладнокръвен, пресметлив, толкова проникателен и мощен, че можеше да използва силата и уменията си, за да въздейства и на самия себе си, така, както и на останалите. В края на седемдесетте години, когато достигна разцвета на младостта си, на двайсет и пет години, той се ожени за Мери Бет Бонър, една едра, спокойна, грозна, но добре гледана пост дебютантка, която имаше предимството да е еднолична наследница на богати родители. Мери Бет, свикнала на добри обноски и нежно внимание от страна на най-скучните момчета в богатите среди, се удиви на своя късмет да привлече погледа на Дарт. Той можеше да има, която пожелае от нейните приятелки, независимо от това, че има агенция за модели. В нейния консервативен свят тази дейност предизвикваше дълбоко подозрение.

В допълнение към богатството си, Мери Бет имаше и други привлекателни атрибути, сред които и доброто старовремско възпитание, чудесни обноски, липса на въображение, недоразвит сексуален инстинкт, обич към природата и много силно чувство за самодисциплина. Тези качества даваха пълна представа за Мери до такава степен, че всички нейни действия бяха напълно предсказуеми. И най-важното от всичко след парите ѝ — тя бе дълбоко вярваща католичка. За да се ожени за нея, Дарт се отрече от методизма, знаейки, че Мери Бет ще му гарантира обществено положение, което той искаше на всяка цена: солиден като скала семеен живот и финансова независимост.

Детството и юношеството на Дарт бяха преминали във Филадельфия, където основателните претенции на неговите родители за древен произход и обществено положение бяха бавно и безславно разрушени от развода им, от пиянството и от неумението им да боравят с пари. През годините на обучението си в университета на Пенсилвания Дарт се отдалечи съзнателно от родителите си, търсейки най-бързия начин, за да си осигури бъдеще. Тогава той разви своите умения съвсем целенасочено.

Не ще и дума, той се справяше отлично извън аудиториите. Имаше невероятен успех сред най-амбициозните и привлекателни

момичета от групата им. Те се тълпяха около него, възприемайки го не като възможен любовник, а като някой, от когото търсеха съвет, чието решение ценяха и изпълняваха стриктно. Няма съмнение, реши тогава Дарт, бог го е дарил с умения да се занимава с жени. И нещо повече, да разбира от женска красота. Благодарение на вродения си верен поглед, той можеше сред многобройните хубави момичета да различи най-хубавите и няколкото, които притежаваха истинска, омайваща красота. Неговите сексуални желания бяха неизчерпаеми, но той внимателно подбираще за тяхното задоволяване само хубавите момичета, не и красивите. Когато завърши университета, Дарт успя да получи работа в агенция за модели, след като убеди двете най-красиви момичета от класа да го последват в бизнеса, сякаш създаден за него.

Скоро след като Дарт се ожени за Мери Бет, той взе на заем известна сума от нейните пари и отвори малка агенция, която нарече „Бенедикт“. Мери Бет бе заета да си устройва тих, спокоен и охолен живот в една местност на окръг Феърфилд, където се отглеждаха коне. Дарт пътуваше дотам всеки ден. Той смяташе, че навярно шест месеца след медения месец ще се върне отново към разгулния си живот, наситен със сексуални удоволствия, каквито светът на моделите му предлагаше така охолно. Този път единствено познанието му за самия себе си го подведе. Той успя да издържи едва три седмици, преди да се върне отново към тайните следобедни срещи в ергенския си апартамент в Ню Йорк, но всичките му останали планове изпълни като по ноти. Мери Бет скоро забременя благополучно, пазаруваше в Грийнидж, рядко идваше в Ню Йорк и почти не се интересуваше от неговата работа.

Сега, след двайсет години, Дарт и Мери Бет Бенедикт отдавна бяха сред стълбовете на обществото в Кънектикът. Имаха шест деца на възраст от три до деветнайсет, а Мери Бет, която обожаваше съпруга си повече от всякога, очакваше още едно дете. Апартаментът на Дарт бе в дълбока тайна за всички извън работата с моделите и нито едно от стотиците момичета, които той водеше там, не очакваше от този здраво обвързан със семейство баща на шест деца повече от онова, което той пожелаваше да им даде.

Дяволски добре си бе устроил Дарт живота, както сам призна пред себе си, докато чакаше Джъстийн Лоринг. Погледнато, от една страна, той наистина беше чудесно уравновесен, улегнал, изпълнен със

спокойствие и чувство за собствено достойство живот, който неговите родители бяха отхвърлили, заради егоистичните си прищевки. С Мери Бет бяха изградили една красива и добре възпитана династия. От друга страна, той се бе оженил толкова разумно, че можа да си запази свободата, за каквато други мъже могат само да мечтаят. Понякога дори вземаше наркотици, но като познавач, като цивилизован гастроним, който е щастлив да сподели най-доброто си ястие с клиентите любители. А кой истински мъж би се отказал от жените във всичките им разновидности? Той бе подредил живота си така, че да получава винаги своите удоволствия. Когато приключеше с някое момиче му намираще хубава работа. И двамата оставаха с печалба.

Но имаше в неговия живот едно поле, в което му предстоеше работа. Колкото повече преуспяваше, толкова повече растяха амбициите му. В неговата агенция освен трите секции за жени, имаше и отдел за мъже, за деца и печелившо перо в Холивуд, както и изгодни връзки с много големи агенции в Париж и Милано. Но „Форд“, „Елит“ и „Люнел“ бяха много по-големи от „Бенедикт“. Вбесяваше се, че притежава едва четвъртата най-голяма агенция за модели в света. Да бъдеш четвърти в коя да е сфера направо си намирисва на провал. За него това бе повече от очевидно. Четвъртото място му вгорчаваше живота като неприятната хумореска да спечелиш златен медал в пързаянето с шейни на олимпийски състезания. Макар никой в неговия празничен свят да не бе го виждал в друга светлина освен в сиянието на успеха, Дарт не можеше да избяга от факта, че след повече от двайсет години работа в бранша той може никога да не стане водач на глутницата.

Това е недопустимо, реши той, когато стана, за да поздрави Джъстийн. Просто недопустимо.

— Джъстийн, ти си по-хубава от всякога — каза искрено той.

Мило и драго би дал само и само тази жена да работи с него. Нямаше друг човек в тяхната област, който да внушава такава сигурност на младите модели, а „млади“ и „още по-млади“ бяха ключовите думи за успех. В последно време той изпусна няколко от своите изключително обещаващи хлапета. Те предпочетоха „Лоринг Моудел Мениджмънт“, защото майките им бяха по-склонни да поверят дъщерите си на Джъстийн, отколкото на него, независимо от незначителната величина на нейната фирма. А Джъстийн имаше много

набито око за скритите възможности на момичетата. Понякога го превъзхождаше, Дарт трябваше да си го признае. Тя бе подписала договори с момичета, които той бе отхвърлил, и ги превърна в красиви машинки за правене на пари, дори и в бъдещи звезди. Той отхвърли Ейприл например, защото я намираше за една прекалено класическа блондинка, за да печели от нея пари. Тогава си мислеше, че единствена Дарил Хана е в състояние да се наложи на пазара, и все още се хапеше заради тази своя грешка.

— А ти не старееш, Дарт. — Джъстийн му върна комплимента също толкова искрено.

За дузината години от познанството им гъстата, светлопепелява коса на Дарт бе съвсем леко посивяла. И толкова, оставаше си все така пищна. Външността му подмамваше — висок, суров мъж със загоряло лице, приличаше на човек, който през почивките си язди уверено, лови риба в най-бистрите потоци, изкачва опасни планини. Учудващо, помисли си Джъстийн, погледнеш ли го, ще си кажеш: този сто на сто е хубаво момче.

— Изненадах се и останах много доволен, разбира се, когато твоята секретарка се обади и съобщи, че приемаш най-последното предложение ми за обяд. Бях сигурен, че отдавна си заминала за Париж, за да си с твоите момичета. Поздравявам те, Джъстийн! Какъв успех! Щом разбрах кой е обрал точките, не можах да повярвам, никой не можа. Ти натри носовете на всички — малка агенция като твоята да спечели трите места — но трябва ли ти признание, аз съм първият, който го прави.

— Аз бях не по-малко изненадана от теб... може би даже повече. — Дарт Бенедикт сигурно не я кани на обяд, за да ѝ честити успеха, помисли си Джъстийн. В това не трябва да се съмнява.

— Много съм любопитен, как така не замина за Париж? Аз бих кръжал непрекъснато над момичетата, щях да съм все около тях, ако щастиято се бе усмихнало на мен.

— Хубава работа, Дарт, не мога просто да се вдигна и да оставя „Лоринг Мениджмънт“ самотен за две седмици. Франки е много повече от надежден човек.

— Да, Франки Северино и за делник, и за празник. Голям късмет извади с нея.

— Колко си прав — отговори Джъстийн кратко и се зае с менюто. „И за делник, и за празник?“ Какво ли означава това? Доколкото ѝ е известно, той не познава Франки. Тя познава Дарт и жена му единствено от партитата, на които ги канят. Хората от техния бранш обикновено стоят настрана един от друг.

— Колко от другите ти момичета ще участват в шоупрограми? — запита Дарт, след като си поръчаха обяда.

— Четири или пет... нали знаеш как става, няма да решат до последния момент.

— Една дузина от моите са готови да заминат за Милано вдругиден. Или поне такъв е планът ни... Кога нашите питомци взеха да диктуват условията, Джъстийн? Преди пет години... не, преди две, ако тогава кажех: една дузина момичета заминават, дванайсет момичета като под строй се качваха на самолета. Сега сред тях е истинска анархия, прекалено заети са със своите сделки, за да се съгласят да заминат някъде. Ако не са поели еднократни ангажименти за водещи в телевизията, сто на сто ще са възпрепятствани от своите договори с козметични фирми и няма да се явят на подиума.

— Не забравяй момичетата, които отлитат, за да се пробват в някой филм. — Щом Дарт иска да си поговорят от тук от там, преди да стигнат до основната тема, тя няма нищо против.

— Аз ли не знам... точно така стана с Елси, а тя работи всеотдайно за „Шанел“ три години. Карл винаги ѝ даваше булчинската рокля, затова можеш да си представиш колко нерви му струваше да я загуби в последната минута... той никога няма да я вземе отново, ако тя реши да се върне.

— Елси ли? А каква роля е получила?

— Някаква, от която Джулия Робъртс се отказала, така че сценарият сигурно ще е десетият поред. Всичко, което зная, е, че е оставила писмо на своя букър, не посмя да ми го каже лично.

— Навярно имаш прекалено строг бащински вид — подхвърли Джъстийн иронично.

— Възможно е — замисли се Дарт над думите ѝ. — Но не е ли бащата фигурата, от която нашите млади момичета имат най-голяма нужда? Да вземем тебе, Джъстийн. За теб какво да кажем с твоите трийсетина години? Въпреки това ти излъчваш мощното влияние на майчината фигура... караш хората да си мислят, че си жена, която

замесва невероятен хляб и готви вкусна супа, кажи-речи, от нищо... никой няма вече време да прави всичките тези неща. С цялото ми уважение към твоята проникателност си мисля, че именно излъчването ти, което внушава сигурност, домашна топлина и душевност, помага на агенцията ти да преуспява.

— Благодаря, Дарт. И така да е, не знаех, че умея подобни неща, но толкова по-добре. Човек не може да си криви душата. — Джъстийн направи усилие да се усмихне мило, докато сама си мислеше: домашна супа на кукуво лято!

— Знаеш ли, Джъстийн, аз малко се безпокоя за теб. Сега си тука, прикована в Ню Йорк, когато според всички правила на бранша би трябвало да си в Париж, да наглеждаш момичетата, за да са добре. Но ти не можеш да заминеш по своя воля заради своите подчинени тук, защото Франки е единствената, на която можеш да се доверяваш и да разчиташ безрезервно. Никой от твоите букъри не може да ръководи агенцията вместо теб, нали? Какво ми говори това? Че твоята фирма е тъничка като хартийка по отношение на управлението. Как можеш да растеш бързо в такава ситуация?

— Много мило от твоя страна да си загрижен за мен, Дарт — отговори тя хладно. — Все пак аз успявам да раста с такова темпо, което напълно ме удовлетворява. Спокойствието и пълният контрол са от голямо значение за мен. Харесва ми да съм шеф и не бих искала да споделям този пост с някой друг. Всекиму своето.

— Разбирам те какво имаш предвид, Джъстийн, аз се чувствах по същия начин. Но не можех да печеля никъде, докато не наех нужните хора, още преди да мога да си го позволя, и не преодолях себе си, за да започна да им давам пълномощия, свобода на действията. Когато се сетя, че дори Некер сам лично да е избрал три от твоите момичета и ти дори не си заминала за Париж... господи, този мъж притежава две други модни къщи... ти можеш да ги натъпчеш с твоите модели, ако решиш да му въздействаш със своя чар. Никога не бих пропилял такъв сигурен изстрел.

— Дарт, кое те кара да мислиш, че не Ломбарди е избрал момичетата? — Джъстийн пребледня.

— Марко Ломбарди и аз сме приятели от години. Стари, стари приятелчета, може да се каже ветерани от войната за модели. Той беше толкова бесен, когато Некер му натрапи твоите момичета, че ми се

обади по телефона и ми се оплаква половин час. Как можеш да си сигурна, че нашият общ чаровен приятел, този добре известен дявол Марко, е поне наполовина почтен с тях? Знаеш ли дали те се държат както трябва? А? Всичките знаем по нещо за изкушенията на Париж, нали?

— Франки ми праща съобщения и аз знам, че няма никакви проблеми. — Джъстийн се постара да придаде на гласа си спокойна, ведра и леко учудена интонация. Защо тази нагла измет си пъха носа в нейната работа?

— Е, това говори добре за Франки, но на твоє място, аз щях сега да съм в Париж, без да ме е грижа какво ще загубя в Ню Йорк. Между другото след няколко дни заминавам. Ето че стигнах до същността на нашата среща.

— Вече се чудех, кога ще ми я кажеш. — Тя не си направи труда да прикрие хладната си усмивка.

— Ти прие поканата ми за обяд, така че трябва да си любопитна защо ми е нужна.

— Сигурно съм любопитна, Дарт, но ще те изслушам преди всичко от вежливост. Колко пъти мога да отхвърлям твоите ласкави покани?

— Никога не се срамувам да бъда настоятелен. Джъстийн, ти знаеш колко голяма агенция е „Бенедикт“. Аз управлявам една чудесна, добре смазана машина. Ние покриваме всички направления в бранша и правим състояние от комисионите, но не смятам, че сме стигнали толкова далеч, колкото можем. Има възможност да се разраснем и сега е идеалният момент да го направим.

— Напред, Дарт — окуражи го Джъстийн. — Хайде наш'те!

— Бъди сериозна, Джъстийн. Аз искам да купя „Лоринг Мениджмънт“ на цена, от която ще си повече от удовлетворена, и да подпиша с тебе дългосрочен договор за работа съгласно твоите изисквания. Това ще е взаимноизгодно предложение. От него ти ще излезеш със значително състояние и отгоре на това ще работиш на попрището, което си избрала, но няма да имаш вече никаква финансова отговорност. Няма да ги има вече разплащанията в петъчните дни, няма да изпитваш тревога за кредитната си линия, няма да се безпокоиш, че главният ти букър може да напусне и да вземе със себе си най-добрите ти момичета... всичко това ще стане проблем на

„Бенедикт“, а „Бенедикт“ е достатъчно голяма фирма, за да се справи с тези неща. Докато ти ще си свободна да правиш онова, което умееш великолепно: да намираш обещаващи момичета и да ги правиш звезди.

— Взаимноизгодно ли каза? А на кого ще докладвам, Дарт?

— Ти ще управляваш своето звено безусловно. И, разбира се, можеш да доведеш Франки със себе си.

— Но на кого ще докладвам?

— Е, в крайна сметка ние с тебе ще имаме от време на време кратки съвещания, но в твоя договор буква по буква ще бъдат отбелязани условията, при които ти ще се подчиняваш на моето ръководство.

— Значи ще докладвам на тебе и ти ще имаш последната дума. Правилно ли съм разбрала?

— Съвсем правилно. Не мога да наброя огромни пари за твоята агенция, а после да ти оставя юздите на воля... няма да има никакъв смисъл. Но няма причини да не стигнем до споразумение, което да удовлетвори и двамата ни.

— Няма да стане. Мене не ме интересува такова предложение, Дарт.

— Послушай, Джъстийн, ти не си имала време, за да обсъдиш трезво нещата. Недей да бързаш с отговора си още сега, просто помисли. Но позволи ми да попитам: осъзнаваш ли, че си станала робиня на своята агенция? Методът на управление във фирмата ти е много остарял, все едно че преживяваш отново детските си спомени от магазин за захарни изделия. От друга страна, независимо от всичките ми отговорности, аз имам достатъчно надеждни управляващи, така че когато ми се прииска, мога да избягам с Мери Бет и да си отпочина в нашата къща в Хоуб Саунд. А когато децата завършат училище, ние успяваме да си направим истинска семейна ваканция за един месец или дори за два.

— Почивките не са по вкуса ми, освен ако не става дума за събота и неделя.

— Ти си съвършено свободно създание, Джъстийн. Знаеш чудесно какво имам предвид. Достатъчно си млада, за да си избереш едно момче от стотиците хубавци край теб... трябва да се омъжиш, да имаш деца, да се забавляваш, да си купиш къща извън града с градина, да пътуваш... няма нужда да ти изреждам една по една възможностите,

но те са толкова достъпни, колкото и тази салата пред теб. Всичко е пред тебе, но ти си предпочела да се омъжиш за своята работа. Никак не е здравословно.

— Аз мога също сама да шия дрехите си, Дарт. Ще си помисля как да си поживея — каза Джъстийн рязко. Некер, Ейдън, сега пък съвети а ла Марта Стюарт от едно лайно!

Няма що, точно онова, което ѝ трябваше!

— Послушай ме, ние и двамата знаем, че говоря тези неща, защото имам интерес. Аз наистина имам голяма нужда от твоя талант в моята фирма. — Дарт не се обезсърчи. — Ако ти не искаш да продаваш „Лоринг Мениджмънт“ веднага, можем да направим друго споразумение, някаква форма на партньорство, което ще те освободи от проблемите в агенцията, ще позволи на мене да се възползвам от твоите умения, а на теб ще даде добър процент от цялата печалба, която съм сигурен, че ще добием заедно.

— Съжалявам, Дарт, но аз не искам да работя с никого на партньорски начала. Обичам своята независимост.

— При цялото ми уважение към тебе, Джъстийн, ти трябва да разбереш колко уязвима си в тази фирма, на практика управлявана от две жени. Ами какво ще стане например, ако някой си науми да предложи на Франки два пъти по-висока заплата от сегашната? Тя взема седемдесет и пет хиляди на година... сто и петдесет хиляди няма да са прекалено много, ако питаш мене, имайки предвид колко е добра.

— Откъде, по дяволите, знаеш колко взима тя? — запита Джъстийн стъписана и ядосана.

— Попитах я. Аз съм онзи, който ѝ предложи двойно по-високо заплащане. Недей да си правиш труда да ми казваш, че съм копеле, става дума само за работа. Прецених, че ако аз не го направя, непременно ще е някой друг.

— Тя не ми е казвала.

— Вероятно не иска да си мислиш, че те притиска да ѝ увеличиш заплатата, защото ти не можеш да си го позволиш. Но може един ден да се съгласи, Джъстийн, да промени решението си. Както казах: упорството се отплаща.

— Искаш ли наистина да знаеш защо аз не обединявам усилията си с твоите, Дарт, независимо от много примамливите условия, които

ми правиш?

— Разбира се, не е от значение, но ти си чувствителна жена.

— Работата с красиви млади жени би трябвало да е в ръцете на някой, който е дълбоко загрижен какво става с тях, някой, който гледа на тях като на неповторими човешки същества. Всяка една е ценна, по свой начин. А както става сега, прекалено много са момичетата, които не получават договори, ако не са преспали с някоя важна клечка в дадена агенция, или не могат да получат ангажимент, ако не са преспали с клиента си. Шири се сводничество с новите момичета при работата им с фотографите и техните приятели сводници. Младите жени в нашия бранш са принудени и без това да газят във всякаква гадост, заради своята красота да ги принуждават да вършат сексуални поръчки.

— Как може да си още в нашата професия, щом мислиш, че тя е толкова ужасна?

— Защото някой, както ти каза за опитите си да наемеш Франки, трябва да го прави, а поне мене те не са оскърбявали, изнасилвали.

— Значи ти се смяташ за майка закрилица? — запита той и в гласа му този път прозвуча остро застрашителна нотка.

— Дарт, нека ти дам пример за това, което казах. В този град има една агенция, в която момичетата са разделени неофициално на три групи. Едната е известна като „недосегаемите“ — момичетата в нея са с такива качества, че могат да подпишат договор с всяка голяма фирма. Тях никой за нищо не ги закача, те са разглеждани като принцеси, от тях никога не се искат сексуални услуги. След това идва втората група, известна като „кандидатки“. Тях ги наблюдават изключително внимателно, обучават ги и накрая преценяват коя притежава истински заложби. Ако се установи, че имат необходимите качества, те преминават в групата на „недосегаемите“. Останалите, пак неофициално, са в третата категория, известна като „стадо“.

— Откъде си знамерила такава информация?

— „Стадото“ — продължи Джъстийн, никога няма да има късмета да стигне до върха. Няма значение колко красиви са момичетата. На тях това не им се казва така ясно, разбира се, а им се предлагат незначителни ангажименти: работа с каталози, дребни услуги по отпечатването на копия, цялата безславна ежедневна работа в една агенция. Те никога няма да представят висша мода по

телевизията или на ревю, но припечелват добри пари за себе си и трупат порядъчни комисиони за фирмата...

— Джъстийн, всяка агенция в града, включително и твоята, има много повече такива момичета, отколкото от другите. Само непросветените не знаят какъв нищожен процент представляват така наречените топмодели... по-малко от дузина модели измежду стотици и стотици момичета. Измежду хиляди, ако броим и останалите извън Ню Йорк.

— Собственикът на тази агенция, за която говоря — продължи Джъстийн, пренебрегвайки вмешателството му, — смята „стадото“ за свой собствен харем. И когато пожелае... ги използва... като им съобщава къде и кога да се появят. Само да се оплачат, и веднага биват помолени да напуснат агенцията. Желаети за бъдещи модели има колкото щещ, нали, Дарт, особено ония, дето са средна хубост в нашия бранш. Така, има още нещо обаче: момичето никога не знае, преди да е стигнало до указаното място, дали ще бъдат сами със собственика, или при него ще завари още някоя манекенка, която вече ще е пристъпила към задълженията си. Дали няма да ѝ се наложи да обслужва някои странни мъже или дори други момичета, за да правят зрелище. Там винаги има много наркотици... вероятността да се изкуши и да посегне към тях е много голяма. Може да е за първи път. О, забравих, този сценарий се разиграва само по обяд. Учудващо е, че собственикът на агенцията, който организира тези... обеда... е щастливо женен, има чудесни деца, той е истински стълб на обществото. Нещо повече — жена му не подозира абсолютно нищо. Никой не е толкова жесток, че да ѝ каже.

— Ти наистина ли вярваш на тези слухове? Къде си чула тази глупост?

— Навсякъде, Дарт, навсякъде. Ето защо аз не възнамерявам никога да правя сдружение. Човек не може да прецени някого, докато не изяде с него килограм сол.

— Както искаш — сви рамене той. — Стой си там сама, щом това те прави щастлива. Но по-добре ще е да си вложиш парите в производство на дълги долни гащи от кашмир, ще ти трябват през дългата, студена, рискована зима, когато вятърът зафуци, а другите агенции започнат да нападат твоите букъри и момичета.

— Оцелях досега... в своите бикини от чиста коприна. Имаш ли нещо против да се откажа от кафето? Трябва да се връщам в моя сладкарски магазин.

— Довиждане, Джъстийн. Няма да пропусна да кажа на Марко за нашия обяд, когато се чуя с него по телефона. Интересно ще му бъде да чуе нещо ново за старата си приятелка.

Джъстийн излезе бързо от ресторанта, без да му подаде ръка. Когато Дарт Бенедикт ѝ говореше за „онзи дявол Марко“, интонацията му се промени. Той ѝ даваше да разбере, че са му известни всички детайли от нейната срамна, унижителна връзка с Ломбарди. Мъже като тези двамата никога не биха пропуснали да си разкажат взаимно за подобни завоевания, да се хвалят най-подробно с „подвизите“ си. Но Дарт да използва този случай като оръжие след толкова много години, оръжие, за да я пречупи, оръжие, за да я постави на мястото ѝ още преди да е направил своето предложение за покупка?! Не би ли могъл един наистина умен мъж да осъзнае, че това е последното нещо, което трябва да споменава? И не беше ли редно един умен мъж да си спести заплахите за набези над нейната агенция, когато тя ясно му разказа, че знае какво става по време на неговите тайни обеда?

Всъщност не, много по-просто е, разбра Джъстийн. Дарт Бенедикт не вижда никаква разлика между нея и момичетата, които тормози. Той прилага срещу нея същите методи на изнудване и обещания за възнаграждение, които ги карат да му се подчиняват. С единствената разлика, че сега се опита да изнасили нейното съзнание, а не тялото ѝ... А това трябваше да е обядът, на който тя да се мобилизира професионално, обяд без никакви чувства, без никакъв натиск, без поредното нахалство към нея.

Когато забърза обратно към агенцията, Джъстийн се опита да отхвърли от съзнанието си всякакви мисли за Дарт Бенедикт. В нейно лице той си бе спечелил враг, както и тя си спечели враг. Край на работните срещи по време на обяд. От сега нататък тя ще обядва сама на бюрото си, нищо повече от един огромен сандвич.

По-късно следобед нейната секретарка сложи на масата ѝ писмо от Франки. То бе пристигнало току-що от Париж.

„Скъпа моя Джъстийн,

Нямам търпение да споделя с теб нещо, а не посмях да изпратя вест по факса, защото някой може да го прочете дори и да напиша «поверително съобщение». По телефона също не поисках да се свържа с теб, защото не исках да те занимавам по време на работа с това, но знаеш ли, аз съм толкова щастлива, не зная къде да се дяна от щастие. Кръжа из този огромен апартамент като полудяла, опитвам се да си втълпя, че всичко наистина се е случило... Майк Арън и аз се обичаме. О, Джъстийн, аз не мога да спя, не ме свърта на едно място, не мога да правя нищо друго, освен да ти пиша... ти си единственият човек в света, на когото мога да се доверя... и се надявам по този начин да се успокоя. Влюбени сме, можеш ли да повярваш? Не знаех до този следобед, но той ме обича! Нали помниш как винаги говорех за него много неприятни неща? Допускала ли си, че го правя само за да прикрия любовта си към него още от ученическите ми години? О, Джъстийн, той е чудесен! Да можех да пиша стихове... или дори проза, която приблизително да изрази състоянието, в което съм. Майк е моята сбъдната мечта, хиляда пъти над очакванията ми. Не знаех, че човек може да бъде толкова щастлив. А ти беше напълно права за моята коса и за моите дрехи... не зная колко тези неща спомогнаха той да ме забележи, но в никакъв случай не ми навредиха. Ние прекарахме целия ден заедно, бяхме сами, сутринта в Лувъра, после в хотел «Лувър». Да, Джъстийн, да! Сега цялата тайфа тука знае, забелязаха веднага. Представяш ли си, че това нямаше да се случи, ако ти не беше ме изпратила тук? Все още не мога да повярвам! Всичко е наред, не съм си загубила ума, не съм изоставила работата си, не се тревожи за нищо. Изпратих ти тази сутрин по факса всичко за Тинкър, оттогава няма други новини. Като изключим Майк и мене. Ние. Аз и Майк. Дватамата. Не зная какво ни чака... дори и да не вярваш в съществуването на интимен бог, моли се за мене, Джъстийн, скъпа. Моли се това да не е просто парижка версия на роман по време на корабно пътуване. Не

мисля, че ще ми мине... не и след този следобед. Вярвам, че един ден ти ще си толкова щастлива, колкото съм и аз сега. Липсваш ми много! Целувам те.

Франки“

Джъстийн препрочете писмото четири пъти, преди да го остави. Приблѳжи се до прозореца и опря главата си в стъклото. След миг усети, че поклаща бавно глава като над люлката на спящо дете, обзета в едно и също време от чувство на удивление, страх, безпомощност, любов и надежда. Дано всичко да е наред, господи, мислеше си тя, моля те, дано всичко да е наред.

18.

— Толкова много се старая да намеря разумно обяснение за това — заговори припряно Ейприл на Мод. — Опитвам се да приема решението, да си кажа, че с него не идва краят на света, че така и така не очаквах да спечеля и всичките снимки в „Зинг“ ще подпомогнат чудесно кариерата ми, но съм така разочарована, че не зная какво да правя... — хвърли се Ейприл на леглото на Мод и избухна в сълзи.

Сутринта Франки бе навестила Ейприл и Джордан веднага след като се бяха събудили, за да каже на всяка поотделно, че отсега нататък рядко ще се виждат с Тинкър, защото първо е заета с уроците си по танго, а после работи с Ломбарди. Независимо от усилията си да разсее всякакви преждевременни предположения за изхода на конкурса и разочарованието им, че Тинкър е спечелила наградата на Ломбарди, Франки не успя да склони нито едно от момичетата да ѝ повярва. Джордан прие новината спокойно, но Ейприл, все още по нощница, отблъсна Франки настрана и се спусна да излее мъката си пред Мод. А тя седеше в леглото си, чиито драперии все още не бяха дръпнати, и четеше „Интърнешънъл херълд трибюн“ на светлината на нощната лампа, преди да дойде време да става.

— Марко Ломбарди би трябвало да бъде обесен и насечен на парчета — извика разпалено Мод. — Ейприл, бедното ми бебче, недей да плачеш така жално. О, аз зная как се чувстваш, наистина зная. Зная и колко е важен за теб този конкурс. Спомняш ли си как ти казах, че моят материал е изграден върху твоята победа? Все още е така, нищо не се променя. Ако крайният резултат се окаже друг, аз ще заявя съвсем ясно, че цялата работа е нагласена срещу теб, че решението не е почтено. Ето, завий се с тази кувертюра, ти трепериш. Така, сега е по-добре, издухай си носа. Закусила ли си?

— Тъкмо приключих, когато влезе Франки.

— Искаш ли малко от моето кафе, за да се стоплиш? То все още е горещо, а в стаята е хладно. Никъде във Франция не възприемат централното отопление, американския стил.

— Не, благодаря — отговори Ейприл, вече само подсмърчайки, без да плаче, съчувствието на Мод малко я бе утетило.

— Ломбарди не ти даде дори възможност да се състезаваш за договора. Нито пък на Джордан. Ти сигурно се сещаш какво е могло да стане? — успокои я още повече Мод. — Тинкър сигурно му е позволила да я налюби, когато отиде да се обучава, няма друго обяснение. Може дори самата тя да му е втълпила тази мисъл, кой знае какви номера умее? Но Ломбарди поне би трябвало да се престори, че не е направил своя избор толкова рано, човек би си казал, че той ще изчака конкурсът да завърши и едва след това ще съобщи кой е победител. Няма срам... не ми е ясно как не разбира, че след шоуто никой няма да му повярва, че е избрал нея вместо теб?

— Изобщо не го е еня, това е единственият отговор — каза Ейприл замислено. — Джордан няма да се притесни кой знае колко, тя не вярваше, че ще спечели, защото е чернокожа, каза ми го на идване в самолета и не си е променяла мнението. Само като си помисля, че се притеснявах, защото Некер я заведе във Версай. Вместо от нея е трябвало да се боя от Тинкър. Но, дяволите да го вземат, не виждам защо коя да е от нас, включително и Джордан, не би могла да стане модел на Ломбарди, ако хората отсъждат справедливо.

— Ейприл, скъпа, Джордан никога не би могла да стане победителка, тя има основание. На тебе първото място ти се пада по право.

Мод не откъсваше очи от Ейприл, в погледа ѝ се четеше и състрадание, и обожание. Тази красота я измъчваше безпощадно, в нея нямаше капка милост, каквато можеше да се види в не така красивите лица. На Мод ѝ се струваше невероятно да няма единоподобие за безспорното първенство на Ейприл. Тя ѝ се струваше перфектна във всяко отношение.

— Мислиш ли... — Мод остави недоизказана мисълта си.

— Какво? Какво искаше да кажеш?

— Може би думите на Ломбарди за Тинкър са самата истина? Тя просто му дава нови идеи за колекцията кой знае как и тази е единствената причина, поради която той работи с нея всеки ден? Ето го обяснението защо не си е направил труда дори да се преструва... още нищо не е решил, ние правим прибързани заключения, Ейприл! В края на краищата Тинкър има само по няколко часа на ден за онези

глупави уроци по танго, а пътят от тангото до подиума в никакъв случай не е сигурен. Мисля, че тази история далеч не е приключила... ти все още имаш всички шансове да спечелиш, сигурна съм!

— Вярваш ли го наистина, или се опитваш само да подобриш настроението ми?

— Никога не бих ти дала напразни надежди, Ейприл! Вярвам наистина, че нищо не е решено, и след като ти си на това ревю, ще победиш непременно.

— О, Мод, обичам те! Ти си единственият човек, който има глава на раменете си. — Ейприл се хвърли към Мод и обви ръце около нея, целувайки я по двете страни в изблик на нова надежда.

— Ейприл, нямаш представа колко е хубаво така.

— Хубаво ли? — момичето погледна журналистката с любопитство. — Хубаво ли се чувства човек, когато му кажат, че е гений?

— Почувствах се хубаво от твоите целувки. Та дори и по бузите. За първи път усетих устните ти.

— О!

— Не се отдръпвай така, Ейприл. Знаеш, че рано или късно, трябваше да ти го кажа, нали?

— Не съм мислила за това — потрепери момичето, то все още седеше на леглото и стискаше здраво кувертюрата около раменете си.

— Нито веднъж, дори и за миг? И през ум ли не ти е минало? — запита Мод с кадифен глас.

— Е... предполагам, че съм се замисляла... малко, аз не съм глупава... добре, след като ти казах какво изпитвам към мъжете, аз започнах да мисля как минава твоят живот и разбрах, че ти... не съм много сигурна, но... знаеш какво искам да кажа. Допускам, че е заради начина, по който ти се обличаш, иначе не би ми дошло наум...

— И все пак ти всеки ден прекарваше с мен обиколките из Париж. Разбираш ли какво означава това?

— Означава, че аз не се страхувам от теб и не си мисля нищо лошо, каквото и да направиш. Каквото и да е то — добави Ейприл и се засмя нервно.

— Зная това и се радвам, но има нещо друго, Ейприл, нещо, което ти не допускаш до съзнанието си. Ейприл, слушай ме, не извърщай така глава като малко момиченце, ти не си малко момиченце,

съвсем не. Ти си истинска жена и се питаш как ли ще е с друга жена... питаш се непрекъснато, нали, скъпа? О, Ейприл, това е най-естественото нещо, за което можеш да си мислиш. Ти ми каза, че не обичаш мъжете, опитала си с тях, но не можеш да ги изтърпиш, отвратила си се. Ти може да си девствена, Ейприл, но това не означава, че не си нормално човешко същество с нормално тяло. Така че остава само едно решение.

— От твоите уста звучи така естествено — прошепна Ейприл неуверено.

— Така е, Ейприл. Съвсем логично е. Неестествено е една нормална жена като теб да не води никакъв сексуален живот. Това е жестоко, това е истинско наказание. Зная, че се чувстваш отхвърлена, което никак не е разумно. Сигурно е мъчение за тебе. Колко мислиш, че може да продължаваш така?

— Непоносима ми е дори мисълта за всичко това, такава бъркотия е... аз съм много притеснена... — Ейприл потърси спасение в мълчанието и наведе глава, за да скрие пламналото си лице, поглеждайки треперещите си ръце. Но и не се отдръпваше от мястото си върху леглото на Мод и близостта си с нея.

— Ейприл, Ейприл — прошепна Мод с треперещ глас, когато протегна ръка и я погали по наведената глава, — разбира се, че ще си притеснена и винаги ще си, докато не се решиш да се любиш с жена. Само веднъж и ако ти хареса... Идеалният вариант е да си с опитен човек, някой, който знае, че ти си девствена, и не очаква фойерверки... който не очаква нищо... Колко хора отговарят на това описание?

Ейприл се засмя, а Мод я усети, че малко се е поуспокоила, и продължи да гали леко косата на Ейприл, като ѝ говореше тихо с равен глас:

— Могат с право да ме обвинят, че се възползвам от случая, но ти знаеш, че го дължиш на себе си, трябва да разбереш коя си или в противен случай не би седяла тук с мене, нали? Ти направи своя избор, скъпа. Това щеше да се случи рано или късно, знаеш го със сигурност. Не се отдавай на дивия подтик по някоя непозната само и само за да се освободиш, както си се опитала да направиш с онези момчета. Първият път трябва да бъде с жена, на която вярваш, можеш да ѝ се довериш, която познаваш така, както познаваш мен, някоя, която те разбира. О, Ейприл, сладката ми, стеснителна Ейприл, обещавам ти да

бъда толкова внимателна, толкова нежна, няма да те принуждавам изобщо за нищо, ако искаш да престана, ще престана, не ще и дума, да няма взаимни обвинения, както с мъжете. Аз ти обещавам, най-сериозно ти обещавам, че ще уважа твоето желание. Това няма да се отрази изобщо на моите чувства към теб. Не можеш да прекараш целия си останал живот, без да познаваш самата себе си, затова позволи ми да те любя, моя скъпа. Всичко, което се иска, е куражът да кажеш „да“.

Ейприл обърна леко глава и погледна срамежливо към Мод, После се наведе и бързо я целуна по бузата, чувстваше се прекалено неловко, за да каже и една дума. Не произнесе дори желаното „да“, което напираше да се откъсне от устните ѝ. Колко ноци бе лежала тя, без да мигне, мечтаейки за Мод Календър? Колко време си бе мислила за тази прекалено изискана, с голям житейски опит, динамична, чудесна жена, която чувстваше все по-близка и по-близка. Не смееше да си представи среща като сегашната... не, право да си каже, тя си я бе представяла, но не и нещо повече от неясната, неопределена, плаха, нетрайна идея, че може да се случи нещо подобно. Но все пак... то не ѝ се струваше невъзможно. Сега не се страхуваше, чувстваше се под грижливо крило, чувстваше се обожавана, изпитваше толкова необузвано и силно любопитство, че устата ѝ бе пресъхнала, устните ѝ потреперваха, усети тръпка в зърната на гърдите си.

— Ела в леглото, Ейприл — прошепна Мод, като смъкна кувертюрата от раменете ѝ, обви ръце около тях и продължи да целува косите на момичето. — Облегни се на възглавницата и затвори очи! Отдай се на чувството си, мисли си какво усещаш, това е единственото важно нещо. Толкова си напрегната... недей, аз само ще те целувам по лицето.

Мод целуваше Ейприл нежно, държейки главата ѝ в ръцете си. Допираше устните си съвсем леко до челото на момичето, много близо до косата. Нагоре-надолу устните ѝ очертаваха поле, което почти неусетно се разширяваше, докато тя стигна до малките изящни уши и до брадичката, очертавайки прелестната форма на лицето ѝ. Усещаше как тялото на Ейприл се отпуска, чуваше въздишките ѝ на облекчение, че най-после жребият е хвърлен, но Мод продължаваше да се докосва с устни само по краищата на лицето ѝ. Нейното желязно самообладание ѝ даваше много повече удоволствие, отколкото би спечелила, ако се бе нахвърлила да целува Ейприл с цялата си страст.

От време на време Мод се отдръпваше, за да се наслади на напълно успокоените черти на момичето, на желанието, с което то се отдаваше изцяло на нейната ласка, радваше се учудена, почти не ѝ се вярваше, че се докосва до лицето, което обожаваше. Когато стиснатите устни на Ейприл най-накрая се разтвориха леко по своя воля, Мод прокара леко пръст по тях, а след това бавно отново и отново започна да повтаря жеста си по най-деликатния начин, докато не се увери, че те сякаш заживяха свой собствен живот и започнаха да търсят нещо, което Ейприл сама не знаеше какво е. Едва тогава, Мод допря сухите си устни до нейните, без да ги разтваря, докосвайки само ъгълчетата, очертанятията на красивите устни, напрегнати от очакване.

Усещаше как Ейприл нетърпеливо протяга устните си към нейните, но не ѝ позволяваше да ги улови, още не, не и докато не докара Ейприл до състояние да настоява за това. Скоро, много по-скоро, отколкото бе очаквала, Мод усети ръцете на Ейприл на тила си, момичето ги склучи здраво и придърпа Мод към себе си, тогава устните им се срещнаха изцяло, то отговаряше страстно на всяка целувка на опитната си партньорка и стенеше от удоволствие. Мод бе сигурна, че Ейприл първа ще се опита да се наслади на по-страстна целувка с помощта на езика си. Тя продължи почти невинното си докосване до нейните устни и изведнъж усети лекия допир от езика ѝ, отначало съвсем неуловим, но за секунди той бързо започна да става много по-настойчив. Вече можеше да ѝ позволи да вкара езика си в нейната уста. Момичето открито се опитваше да накара Мод да отговори. Едва тогава тя наистина го направи, не можа да се сдържи и засмука бавно и нежно езика на Ейприл. После успя в един момент бързо да намокри с език пръстите на едната си ръка и да я промуши под нощницата ѝ, за да намери малкото, твърдо зърно на едната ѝ гърда.

Мод продължи да смуче още дълго езика ѝ, докато в същото време възбуждаше зърното, само върха на зърното на гърдата ѝ, знаейки, че тази комбинация без никакъв друг допир има неимоверно възбуждащ ефект. Сега нейното внимание бе изцяло съсредоточено върху дишането на партньорката ѝ, докато чу очакваното учестено дишане, а момичето отметна главата си назад, прошепвайки „Недей да спираш“, и безуспешно взе да се старее да пъхне цялото си зърно под пръстите на Мод. Не, помисли си тя, не, тя няма да избързва, няма да я

остави да прави каквото и да е, за да не свършва бързо, за да не се случи като с мъжете, тя по-скоро сама ще полудее от страстта, която я пронизва, преди да позволи това.

Най-после Мод усети нетърпеливия жест, който се стремеше да предизвика, момичето притискаше главата ѝ към гърдите си, с което безмълвно ѝ казваше, че иска тя да смуче зърната на гърдите ѝ, но се престори, че не разбира, продължавайки да си играе с тях дори по-нежно отпреди.

— О, моля те, моля те... — простена Ейприл.

— Какво искаш, любима? — прошепна Мод. — Каж ми точно какво искаш, кажи ми го с думи.

— Смучи, смучи гърдите ми! — започна да се моли Ейприл.

Мод я изгледа бързо, видя, че е пламнала от желание, но преди да успее да се наведе, Ейприл промени решението си под влияние на чувството, което никога преди не бе изпитвала. Момичето се изправи в леглото, след като допреди малко бе лежало съвсем пасивно, и обгърна здраво с двете си силни ръце Мод:

— Разкопчай пижамата си — нареди Ейприл. — Аз искам твоите гърди, искам ги сега!

Веднага щом големите, красиви гърди на Мод се показаха наяве, Ейприл се хвърли стръвно към тях, вкопчи се здраво с непохватните си пръсти и засмука всяко зърно жадно, отначало малко тромаво, но в крайна сметка майсторски. В порива на внезапното си, ненаситно желание тя лижеше и хапеше зърната с такъв неприкрит порив, че се учуди от самата себе си.

— Искам да се надвесиш над мен — изкомандва тя решително и се плъзна по гръб, очаквайки Мод да заеме своята поза. Когато видя нейните гърди да се полюшват над лицето ѝ, Ейприл усети как вътре в нея се надигна диво и страстно желание, каквото не познаваше. Тя притисна гърдите на Мод една о друга, за да може да смуче зърната поред, без да губи време, със светкавична бързина, отдавайки се изцяло на осъществяването на тази своя фантазия, която винаги се бе спотайвала някъде дълбоко в съзнанието ѝ, сега можеше да си го признае. Пищните гърди на Мод я опияняваха, тя гледаше прехласната изобилието от полюшващата се над нея плът, нейната пращяща от здраве розова кожа, тъмните, едри, зрели зърна. Те бяха храна за нея, тя потръпваше от разкошното, богато откритие, дърпаше зърната с

устни, докосваше ги ту леко, ту властно с езика си, смучеше ги ненаситно, захапваше ги леко, представяйки си като през мъгла, че е бебе, после мъж, докато изведнъж не осъзна, че всъщност е жена и иска да бъде обладана.

— Мод, Мод, сега какво ще правим?

— Искаш ли още нещо? Кажете ми го с думи, само ми кажете думите.

— Моля те, Мод, аз не зная какви са думите.

— Знаеш.

— Умолявам те. Не издържам повече.

— Какво искаш да ти направя? — Мод бе неумолима. Това беше единственият начин да накара Ейприл да опознае себе си.

— Между краката ми... твоята ръка, устните ти, всичко! Бързо!

— Не, не бързо, никога бързо, не и първия път — прошепна Мод. — Съблечи нощницата си и се мушни под завивките. — Докато Ейприл припряно изпълняваше нареждането, Мод свали долницето на пижамата си. — Ти се наслади на моите гърди, но аз на твоите не — каза тя на Ейприл шеговито, и непреклонно. — Не е честно, не и когато аз умирам за тях от толкова дълго време, сънувам ги, виждам те да ги показваш без сутиен под онези плътно прилепнали към тялото пуловери, твоите гърди ме подлудяват... легни неподвижно, дай да ги погледам... о, твоите зърна са също толкова твърди като моите, а аз съм малко си поиграх само с едното от тях... ти си родена за това, любов моя, родена си за това.

Мод се хвърли да целува малките, изваяни гърди на Ейприл. Тя бе легнала така, че зърната оставаха на нивото на нейните устни и ръцете ѝ свободно се плъзгаха по цялото тяло на момичето. Между целувките и благоговейните милувки тя полагаше от време на време едната си ръка върху плоския корем на Ейприл в очакване да усети някаква съпротива. Но вместо това малката повдигаше таза си и в един миг отхвърли завивките от леглото, така че да се види цялото ѝ, опънато в пълен ръст красиво тяло. Венериният ѝ хълм бе покрит с твърди, копринени косми, златисти като косата ѝ.

— Да, да, там, по-ниско, сега, не мога да чакам повече! — простена Ейприл. Тя се надигна и тласна Мод надолу към слабините си, викайки: — Устните ти, Мод, трябва ми устните ти там! — Ейприл разтвори краката си широко, разтвори и набъбналите си срамни устни

с две ръце: — Тука, долепи устните си тука! — викна настоятелно тя с такъв властен тон, какъвто Мод рядко бе чувала и заради който тя изостави своя самопожертвователен план и се подчини.

Тя се завъртя на леглото, наведе се над слабините на Ейприл, разтвори розовия, уголемен от притока на кръв клитор на момичето и го засмука с горещите си пулсиращи устни. В същото време вкара внимателно два пръста във влагалището на Ейприл, като не забравяше, че тя е девствена. Ейприл извика от удоволствие и натисна силно пръстите на Мод да проникнат по-дълбоко в нея. После се отдръпна, така че почти не ги усещаше и веднага ги вкара отново във влагалището си, което започна да се свива.

— Натискай, натискай ги силно по-навътре! Вкарай още един пръст! Не спирай да ме смучеш!

Мод се отдаде изцяло на страстта, забравила всичко освен усещанията на Ейприл. Когато даваше на момичето онова, от което тя се нуждаеше така отчаяно и толкова отдавна, без сама да съзнава какво е то, я обземаше чувство, като че ли някой за първи път обладава самата нея. Вулвата на Ейприл се разтваряше наедрияла, изпълнена с желание и набъбваше от притока на кръв с всяка секунда. Когато Мод се опита да забави ритъма, за да удължи колкото е възможно първия път, малката я пришпори като да яздеше кон, и скоро по напрежението на бедрата и по начина, по който тя започна да издига таза си, Мод разбра, че е близо до оргазъм. Тогава стисна, доколкото бе възможно, устни и засмука по-бързо и по-стръвено клитора ѝ, ускори ритъма на пръстите си, давайки възможност на момичето да достигне до предела на чувството си по-бързо, до мига, в който усети, че то застина с надигнат таз, после притихна за секунда и накрая се изпразни в очакващите устни на Мод, мятайки се и крещейки от наслада. Мод усещаше с пръстите си, все още дълбоко в Ейприл, силните, чести спазми на влагалището ѝ, които продължиха дълго, докато започнаха да отслабват и накрая изчезнаха.

Когато момичето най-после легна притихнало, Мод пое с две ръце главата му и го погледна. Тя не знаеше какво да очаква: срам, предишното притеснение, смущение — всичко бе възможно. Очите на Ейприл светеха през полупритворените клепачи. Тя облиза пресъхналите си устни и се усмихна:

— Дай ми малко време да се насладя, Мод, любима моя, дай ми само минута и после... после аз ще те обладая тебе, ще те обладая страстно. Всеки ден до края на живота си ще съм ти благодарна. Никога няма да мога да ти се отблагодаря, както трябва.

— Послушай ме, скъпа, не е нужно да го правиш, наистина... аз си имам начини.

— Ти не разбираш. Аз го искам, умирам да ти се насладя, не издържам... Само събирам сили, това е. След това ще те обладая, а после ти ще ме обладаеш и отново, и отново, а може да го правим и едновременно. Аз едва започвам, Мод. Помисли си само колко много имам да наваксам. О, ела тука и ме целуни. Полудявам само като си помисля колко ще ни е хубаво.

Тя не само че може да се сравнява с нея, помисли си Мод, тя е решена да отиде много по-далече от онова, което аз мога да ѝ дам. При това много бързо. Тя е необуздаема. Най-добре е да взема, което мога, преди да се е разчуло, преди тя да се заинтригува от други жени. А може би те вече я привличат? Тя ще стане най-търсеното момиче в целия град, когато се върнат в Ню Йорк. Тя няма нужда от мене, но още не го знае.

Мод се приближи към Ейприл, устните им се срещнаха, тялото ѝ бе така възбудено, че дори само едно докосване би могло да го доведе до оргазъм, но сърцето ѝ се късаше от болка.

19.

Жак Некер се събуждаше всяка сутрин с убеждението, че ще се чувства по-отпочинал, ако може по някакъв начин да остане буден през цялата нощ и да стане, без да е мигнал. Той бе изтормозен от ужасните кошмари, които го измъчваха насън и изчезваха малко преди да отвори очите си, с чувството, че е бил жив погребан. Кошмарите го потискаха до мозъка на костите, а памет от тях нямаше. Но през последната седмица те сякаш станаха неизменна част от живота му, толкова истински, колкото и многобройните му постижения, толкова осезаеми, колкото която и да е негова собственост.

Скритата миазма на нощта се разсейваше едва когато Некер се насилваше да изпълни активната си сутрешна програма, когато вървеше стремително към офиса си. С бързото приближаване на пролетната колекция той откриваше известно облекчение, защото се занимаваше трескаво с най-малките детайли по подготовката, които обикновено оставяше да свършат добре платени хора. А сега безпокоеше организаторите на празника, на срещите, на работата по шоуто в „Риц“, изискваше от тях да му докладват дали имат достатъчно дузини цъфтящи дървета за украсата, да му обясняват докъде е стигнала подготовката на рисуваните декори. Настояваше да променят менюто, дори дегустираше виното, като че ли само успехът на колекцията на Ломбарди занимаваше съзнанието му. Работеше до най-късните часове, подлудявайки своите помощници с хрумванията си за вече установени неща, а всъщност само търсеше повод да отложи момента, в който трябваше да напусне този декор, където неговата дума бе закон, и да се върне у дома си.

Ако неговата жена, бедната Никол, беше още жива, сега щеше да има задължителни развлечения всяка вечер. Некер си помисли за тези срещи с гримаса, защото Никол изразходваше цялата си енергия за организирането на необичайни забавления поне веднъж в седмицата и очакваше в отговор да бъде поканена на също такива развлечения. Припомни си сянката на разочарование, която преминаваше по лицето

й, ако двамата вечеряха сами повече от веднъж седмично. Нейната програма за срещи бе запълнена шест седмици предварително. В противен случай твърдеше, че няма приятели, и веднага започваше да се чувства изоставена и още по-лошо — ненужна. Независимо от напрегнатата си работа Некер никога не се противопоставяше на желанията й да излязат от къщи. Всяка вечер след неизменния душ, преоблечен, освежен, той бе готов за поредната вечеря или премиера. Това е най-малкото, което можеше да направи за Никол, реши той много отдавна, защото обичта му към нея, също толкова отдавна, се бе превърнала само в една привързаност. А и не беше я дарил с деца, за да запълни живота й.

Дори Никол да беше жива, Некер нямаше да сподели с нея за нощните си кошмари, осъзна в един миг. Двамата отдавна бяха изгубили връзка помежду си. Нямаше две години след сватбата им, когато стана ясно, че нейният свят се състоеше от безкрайни грижи за фигурата и лицето, следобедни закуски с приятели, консултации с аранжори на цветя, уговорки с доставчици, докато неговия свят бе изпълнен предимно с работа.

Не минаха много седмици след смъртта на Никол, и Некер започна да получава два пъти повече покани за вечеря, отколкото по време на семейния им живот. Той отказваше на всички. Понякога канеше двама-трима стари приятели в дома си на вечеря, единствено, за да даде на хората да разберат, че не е станал мрачен отшелник. Той не се интересуваше от повторен брак, но забелязваше, че е под прицела на всяка известна домакиня в Париж, въпреки че всяка си имаше своя собствен кандидат. Не го изпускаха от вниманието си и все още хубавите разведени жени или вдовици с подходящо потекло и интереси, за да стане една от тях втората мадам Некер.

Немислимо е, казваха си единодушно парижките госпожи, един фантастично богат мъж, при това изключително красив, чаровен, силен, който изглеждаше много по-млад за годините си, да бъде оставен да си поеме и една глътка въздух, без да е обвързан отново.

Но Жак Некер се държеше дотолкова необщително и дори невъзпитано незаинтересован от тях, че почти всички се отказаха да уреждат бъдещето му. Понякога, когато признаваше пред себе си своята самота, той се питаше защо не отстъпи пред сватовниците и не си избере някоя подходяща жена, за да запълни тя празнотата в живота

му със суетнята около една нова подредба в къщата, с безброй дразнещи домашни проблеми, известни само на свръхбогатите — някоя енергична жена, мислеше си той. За нея ще е дреболия да притежават яхта, замък и вила в Сент-Жан Капфера. Тя ще запланува сафарита и почивки в зимни курорти, ще го тормози да си взима почивни дни, за да се „радва на живота“. Но той нямаше намерение да си навлече укорите, че повтаря живота си с Никол — вечери извън дома, забавления, празни приказки за глупости все с едни и същи хора, около триста на брой... и така от година на година.

Докато не научи за Джъстийн, Некер бе ако не доволен, то поне решен да прекарва малкото си свободно време в колекциониране на антични предмети, опознаване на историята на изкуството, често пътуваше до Цюрих, Амстердам, Милано или Лондон, за да разгледа най-новите музейни експозиции, галерии или да посети последните годишни изложения на антични произведения на изкуството, на които търговците от цял свят донасяха своите най-изящни находки.

Единственото нещо, което предпазваше самият него да се превърне в антика според Некер, бе, че сексуалният му апетит съвсем не бе изчезнал. Не можеше да се реши да има метреса, предпочиташе по-ефикасното, макар и не толкова приятно освобождаване благодарение на първокласните момичета на повикване в Париж. Той изразходваше излишната си енергия почти всяка вечер в бурни игри на скуош в своя клуб. Често оставаше там да вечеря с някой от своите партньори по игра.

Ударът, който му нанесе Джъстийн, като отказа да пристигне в Париж, го изкара от релси за няколко дни. Една сутрин, докато вървеше към офиса си, Некер изведнъж се запита, защо след толкова дни не бе направил най-естественото нещо — да се заинтересува от нейното здраве. Веднага щом влезе в офиса, той се обади на Франки и запита дали мис Лоринг е излекувала инфекцията на ухото си.

— Не съм сигурна — отговори Франки, изненадана от неочаквания въпрос, за да съчини правдоподобна лъжа.

— Как е възможно? Не поддържате ли ежедневна връзка?

— Не, всъщност не — окопити се жената, — защото Джъстийн има още седемдесет други модела на главата си. Тя знае къде сме и че момичетата си имат занимания... тя разчита на мен да я известя за всеки проблем, така че няма нужда да я търся всеки ден.

— Мис Северино, намирам ви за напълно способна да се справяте с различни ситуации, но ми се струва, че след като пролетната колекция на Ломбарди е след по-малко от седмица, мис Лоринг ще сметне за по-важно да бъде тук, отколкото в Ню Йорк, където няма да се случи нищо особено.

— Аз не зная какво ще направите по-различно от мен — отговори дръзко Франки. — Тинкър няма и една свободна минута по цял ден, както знаете. А Ломбарди казва, че не иска дори да погледне Ейприл и Джордан, докато не изравни възможностите на всички модели. Той специално ме помоли никой да не го безпокои по никакъв повод. От онова, което Тинкър ми казва, разбирам, че той прави като луд нови облекла и целият му персонал работи, за да навакса до шоуто. Ателиетата на Марко са пълни с работници, които шият ден и нощ. Не виждам какво по-добро ще направи Джъстийн, освен да добави своята лепта в суматохата.

— Това е въпрос на чест — чу се Некер да казва приповдигнато. — По отсъствието на мис Лоринг може да се съди за нейното отношение към значимостта на договора с Ломбарди. Предполагам, че ще успее да дойде поне за ревюто.

— О, непременно! Разбира се, ще дойде за ревюто, ако не и порано — отговори Франки спокойно.

— Всички ли си имате занимания? — Некер се насили тонът му да бъде по-дружелюбен.

— Сега, когато момичетата приключиха работата си за фотографите в „Зинг“, те просто гледат да убиват времето си... познатата обстановка омръзва бързо на всички ни. Мод Календър, журналистката от „Зинг“, и Ейприл разглеждат всичките забележителности на Париж, Джордан, както обикновено, обикаля музеите. Вчера тя отново прекара почти целия си ден в Музея на декоративните изкуства. Това е любимото ѝ място в Париж.

— Вашата малка група изглежда учудващо отдадена на културни занимания.

— Ами какво ни остава, мосю Некер? Момичетата не смеят да се доверят на френската кухня, тъй като тя е много питателна, в магазините няма почти нищо за купуване, освен залежалите зимни облекла за разпродажба. Всичките нови филми са на френски, дори и телевизията е на френски. Прекалено студено е да правят дълги

разходки или да седят в парковете. В Париж няма дори прилични тренировъчни клубове... Как се грижат за фигурите си жените тука? Ако ги нямаше и културните паметници, къде ли щяхме да се денем? Всички модни къщи работят до полудя през тази последна седмица, но с изключение на Тинкър моите момичета още не са заети.

— Напълно вярно е. Не съм мислил за това. И вие ли сте част от културната бригада?

— Аз се старая да прекарам колкото е възможно повече време в Лувъра.

— Чудесно място за прицел на вашата енергична натура.

— Благодаря ви — отговори Франки сдържано. — Това преживяване ми е за цял живот.

След като затвори телефона, Некер нервно забарабани с пръсти по масата в пристъп на болезнено чувство. Не можеше да събере мислите си. Франки Северино, това невъзможно създание, се осмеляваше да го лъже, дори се оплакваше, и той не можеше нищо да направи. Състоянието му бе повече от унижително, повече от срамно, почти безнадеждно. Направо съкрушително, реши Некер, съкрушително като след мощен удар в диафрагмата. Болката там бе толкова осезаема, че се опита дори да напипа точно мястото и взе да го масажира. Испита такава истинска болка, че се учуди как тя не го принуждава да се превие на две.

Десетки хиляди хора в същата минута работят за него, произвеждат изделия от текстил, парфюмерийни продукти, хора, за които неговата дума е всемогъщ закон, а някаква си нетърпима глупачка, която несъмнено знае истината, не може да бъде заставена да пророни и дума. Той повече няма да вярва, че Джъстин има намерение да дойде за представянето на колекцията. От първата минута не вярва, че тя е болна. По същия начин му се стори необичайно Франки да кръстосва настойчиво Лувъра. По-вероятно, е че Ейприл и журналистката разглеждат Париж, но единственото нещо, което му се стори правдоподобно от всичките приказки, бяха няколко думи, които му обрисоваха Джордан в Музея на декоративните изкуства.

Музеят бе претъпкан с великолепни мебели и предмети, всичките стаи бяха запазени и аранжирани точно във вида, който са имали през миналите векове. Човек като Джордан би могъл да прекара там часове

във времето, когато почти няма посетители. Да съзерцава на спокойствие обстановката и предметите, да си представя себе си в един друг свят.

Внезапно мисълта за Джордан докосна някаква струна в Некер. Представи си я как обикаля залите в музея, вглежда се с интерес в онези романтични, наситени с емоции стаи, но не може да влезе в тях и да ги разгледа отблизо, защото ѝ пречат кадифените възета, които ги отделят от посетителите. Тази мисъл му даде възможност да отхвърли за малко лъжите на Франки, позволи на болката да се разсее.

Можеше поне да зарадва Джордан в този следобед. Нейната прагматична преценка за собственото ѝ положение на чернокожа жена в света на белите му даде представа за зрялост и увереност. След обясненията ѝ за предпазливия начин, по който си пробива път в живота, той разбра, че тя сигурно не може да посети сама хубавите антикварни магазини, за да разгледа предметите, както не може да си позволи и да купи нещо. Само необикновено самоуверените бели туристи имат куража да отворят внушителните врати на френските антикварни магазини, само онези, които са толкова богати, че се чувстват като у дома си навсякъде, и достатъчно умни, за да преценят, че на такива места човек е свободен просто „да гледа“ най-доброто, без намерение да купува. Дори и те обикновено идват с някой опекун, с клиент на къщата. Търговците от битпазара на Париж стават все по-богати, защото ги има купувачите на ценни антики.

Некер нареди на секретарката си да го свърже с Джордан по телефона и скоро ѝ направи своето предложение:

— Разбрах от мис Северино, че си посетила няколко пъти Музея на декоративните изкуства. Аз го познавам много добре, но зная какво е да разглеждаш предмети на изкуството с пазачи над главата си, които очакват веднага щом се обърнат с гръб към теб за секунда, да си откраднеш нещо. Интересно ли ще ти е да отидем в някои магазини, където се продават наистина фини предмети, и ти можеш да отвориш всяко чекмедже, да вземеш в ръце всяко порцеланово изделие, да разгледаш всяка панта? Някъде, където не чакат непременно да си купиш нещо.

— О, да, много искам!

— Мога да мина да те взема в три часа следобед. Добре ли е?

— Чудесно!

След уговорката си с Джордан, Некер помисли малко и се обади в антикварната къща на Крамер, за да предупреди за идването си. За лош късмет и съвсем необичайно, тримата господи Крамер се оказаха извън къщата този ден. Некер го разбра от секретарката. Заминали на аукционите в три различни града, но мосю Жан, техният помощник, с удоволствие ще ги придружи, ще уважи мосю Некер и неговата гостенка мадмоазел Дансър.

Обикновено не си правеше труда да съобщава за своето посещение в дома на семейство Крамер, но този път се обади по телефона предварително, защото му хрумна, че ако ненадейно се озове на прага им с най-очарователната красива чернокожа жена, която някой някога е виждал, дори и изключително тактичните членове на семейство Крамер могат да не са в състояние да прикрият изненадата или любопитството си. Той няма да позволи това да се случи с Джордан, след като е с него. Тя е интелигентна и умна жена. Некер се улови, че изпитва силно желание да я закриля... отгоре на всичко, това негово чувство бе примесено с нежност. Искаше му се на Джордан да ѝ се случват само хубави неща. За миг се учуди дали е възможно тя да стане негова дъщеря — заместителка на истинската.

Странно, помисли си Джордан, че Жак Некер ѝ се обажда тъкмо когато тя се чувства съвсем изоставена. Тинкър я отведоха сред облаци слава, Ейприл и Мод никакви не се мяркат, ясно е, че Франки и Майк вече си имат свой наситен личен живот, какви щастливци, неописуеми щастливци са те... Не остана никой, за когото да се прикрепя, освен, о господи, онази стара Пийчиз Уилкокс, която е много забавна и мила в компания, но видят ли се двете случайно насаме във фойето, госпожата ѝ отправя само бегла презрителна усмивка. От рода на снизходителната гримаса на прочута жена към някого, който не я е познал. Но Джордан не се сърди на Пийчиз. Всичко си е в реда на нещата.

Бе решила каквото и да става, този следобед да обикаля отново антикварните магазини. Досега извървя всички улици на Лефт Банк и видя по много от тях да се нижат малки непретенциозни магазинчета, на чиито витрини бяха изложени предмети на изкуството, способни да изкусят и дявола. Джордан се почувства в Париж съвсем като у дома си. Забеляза честите погледи на искрено възхищение от красотата си, дори без сянка от расистки предразсъдъци, и се осмели да влезе в

няколко от по-малките антикварни магазини, където установи, че търговците на антики обичат най-много да си приказват с клиентите.

Като най-любезни домакини създаваха впечатление, сякаш отварят вратите пред нея не за друго, а за да се запознаят и да си побъбрят. Държаха се непринудено. Джордан се успокояваше и не се чувстваше задължена да купи нещо. Все пак избра един старинен изящен сервиз с чинии за десерт, четири чаши за шоколад и каничка. Освен тях две вази и дузина миниатюрни гравюри на растения. Но продавачите не изглеждаха нито доволни, нито разочаровани, щом разговорът им стигнеше до покупката на някоя вещь след задължителната голяма отстъпка, която бе част от ритуала.

Целият процес беше толкова приятен, че Джордан вече си мечтаеше да изживее останалия си живот в Париж — да работи там като модел, докато възрастта ѝ позволява, да пести пари по подобие на скромните френски жени и някога да отвори свое малко антикварно магазинче. Но макар да си мечтаеше, тя четеше и вестници, които пишеха за съществуващата и дори растяща вълна на омраза във Франция към чернокожите имигранти от Северна Африка. Все повече французи обвиняваха чернокожите за всички злини в страната.

Джордан разбираше, че има определено повече възможности у дома си, независимо от уважението, което засвидетелстваха европейците на всяка красива жена от коя да е раса.

— Няма ли витрини? — запита Джордан, когато колата на Некер спря пред дома на Крамер.

— Те са твърде прочути, за да излагат своите изделия на витрина. Това е такова място, на което човек никога не би отишъл, при условие че не знае вече за него. Но ако се отбие и позвъни на вратата, ще го посрещнат чудесно.

— Значи не са по-различни от другите търговци на антики?

— Ти си купила вече нещо? — прикри той веднага изненадата си.

— Може да се каже, някои дреболии от Лефт Банк. Куфарът ми беше почти празен и аз го запълних. Даже се учудих дали наистина са доволни от моите покупки... Да не би да си въобразявам, или те наистина остават леко разочаровани, когато си купя нещо?

— Напълно си права. Представи си, че цял живот търсиш някакви точно определени, изключителни антики, най-после ги

намираш на най-невероятни, неочаквани места, увещаваш дълго някого да ти ги продаде и след всичките тези мъки и радости трябва да продаваш трофеите си, за да преживяваш. Аз го оценявам като един префинен начин за самоизмъчване, но на търговците той им доставя удоволствие. В семейство Крамер с тази дейност се занимава трето поколение. Разбира се, те запазват много от съкровищата за себе си, няма как да не го правят, защото в противен случай, ще им се пръснат сърцата от мъка. Веднъж казах на Филип Крамер, че той се самонаказва като балерина, която е избрала да танцува цял живот в болки, а той само се засмя. Като си помисля, той страда дълбоко за всеки един от тези предмети. Сигурен съм, че те за него имат много по-голямо значение, отколкото за мен.

— Ами какво ще кажеш за манекенките, които гладуват и прекарват живота си на тия високи токове като на кокили. Всяка следваща крачка ги довежда до агония, а те стъпват така, като че ли се забавляват? Всяка работа си има своите неприятни страни, не е ли така? А при теб какви са?

— Никога не съм се замислял. Навярно няма нищо неприятно — изведнъж се стъписа Некер.

— Ти си щастлив човек, фабриките ти си приличат една с друга точно като шишенцата за парфюма, който произвеждаш. Ти не търгуваш с уникати, освен в модните си къщи. И ако един от твоите дизайнери не го бива, той винаги може да бъде заменен, нали? А точно сега ти си решил да внедриш едно име, за да осигуриш масовата продажба на парфюма.

— Напълно си права. Ето защо аз лансирам Ломбарди. Но не искаш ли все пак да влезеш в къщата?

— Аз просто бърбря ей така, като търговците — отговори Джордан с обичайната си ведра усмивка, когато шофьорът отвори вратата на колата.

Тя беше облечена в безупречен тъмнокафяв костюм от сако и панталони, както и поло в същия шоколадов цвят, който леко нагарча. Дрехите ѝ представляваха чудесен фон за нежната ѝ кожа с неопределен цвят. Изпъкваше така, както млечнобялата кожа, на фона на черен сатен.

— Мосю Некер, мадмоазел, добре дошли и двамата. Моля, влезте, не стойте на студа — посрещна ги мосю Жан, слабият русокос

помощник на антикварите Крамер, който знаеше за антиките не по-малко от тях и ги заместваше, когато е необходимо.

— Джордан, това е мосю Жан — каза Некер на английски. — Мосю Жан, представям ви мадмоазел Дансър, която е лаик в областта на антиките.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мадмоазел. Може ли да ви предложи чай? Или нещо за пиене?

— Не, благодаря. Вероятно по-късно. Джордан, има ли нещо определено, което искаш да видиш?

— О, не... Искам просто да огледам — отговори тя, в очите ѝ се четеше благоговейно удивление.

За нищо на света Джордан не можеше да си представи, че толкова много безценни мебели и изящни малки украшения са събрани в една къща, че попада сред тях едва прекрачила прага... Все пак те си имат цена, не забравяше тя, щом са за продан... Тогава разбра, че досега само е кръжала в периферията на царството на антиките в никому неизвестни магазинчета, разговаряйки с търговци, които сами биха се стъписали от един-единствен свещник в дома на семейство Крамер.

Двамата обикаляха вече час деветте салона. С всеки миг Джордан се чувстваше все повече и повече у дома си. Сред тези кресла, изработени за Версай, които бяха изложени, за да могат купувачите първо да седнат в тях — коя жена би сложила в дома си кресло, без да опита дали то е удобно? Този позлатен часовник от бял мрамор с три циферблата и три възвишения за свещи бе ежедневна вещ от епохата на Луи XVI, предназначена да отмерва времето, да осветява стаята, така, както тя би запалила електрическата лампа; инкрустираната мастилница от дърво, която бе сред най-ярките образци на изкуството за короновани особи, в същото време бе рационален предмет като химикалката в нейната чанта.

Възможността да надзърне в света на богатите и да обзреш мащаба на техните покупки не можеше да развали удоволствието ѝ от нейните малки мили открития. Дали сега щеше да се заеме да сравнява своите малки мили чаши за горещ шоколад с черно-златистата мастилница на Бол? И дали щеше да ги възприема като недотам изящни? Не, отговори си тя, те не могат да бъдат по-малко желани от най-любимите ѝ дрехи в сравнение, с онези вечерни рокли за по десет

хиляди долара, които тя представи на последното ревю на Бил Блас. По една или друга причина, едното нямаше нищо общо с другото.

Джордан седна в мекото удобно кресло, облегна се и притвори очи, вкувайки с всичките си сетива удоволствието, най-вече особения аромат на отлично запазено дърво, восък и нещо, което ѝ се изплъзваше... може би розите в малките вазички, пръснати тук-там... ароматът им се носеше из препълнените с предмети зали. Некер се бе съсредоточил над резбованите краища на масата зад креслото. Застанал неподвижен, мълчалив, той изглеждаше толкова развълнуван, че можеше да бъде олицетворение на най-импулсивните чувства, съдржани насила. В този момент, скритата зад корнизата врата се отвори и в стаята влезе един мъж, облечен в тъмна униформа. Когато видя Некер, той ненадейно се спря.

— О, мосю Некер — заговори мъжът на френски. — Съобщи ли ви мосю Жан за благополучната доставка на писалището, притежание на мадам Дьо Помпадур, в ръцете на мадмоазел Лоринг? Аз лично имах удоволствието да придружавам пратката до Ню Йорк... четири дни чаках виелицата да се укроти, каква история!... Но ви уверявам, че нито за миг не изпуснах ценния товар от погледа си, с изключение на пътуването със самолет естествено, докато мадмоазел Лоринг собствено ръчно не се подписа при получаването ѝ. О, да, аз настоях. Надявам се, че тя е харесала подаръка, мосю, такова великолепно произведение на изкуството!

— Да, разбира се, благодаря ви много — каза Некер припряно, с небрежен тон.

Куриерът изчезна така внезапно, както се беше появил, като остави след себе си тишина, която бе много различна от онази преди влизането му.

Джъстийн и Некер! Ето каква била работата, помисли си Джордан, дъхът ѝ секна от шока. Значи това е причината те трите да бъдат избрани за Париж. Писалище, което е принадлежало на любовницата на Луи XV — милиони долари! Той трябва да се е побъркал от любов по нея... случаят обяснява всичките негови въпроси за Джъстийн по време на разходката им в Малкия Трианон. Джордан се стараяше да укроти дишането си, учестено от болката, която я прониза след първоначалното изумление. Но защо болка, питаше се тя, защо е тази ужасна болка в сърцето ѝ? Какво променяше

фактът, че Джъстин и Некер... о, не, по дяволите, не! Това не е възможно! Тя ревнува, осъзна Джордан усещането си, така както никога не бе ревнувала досега. Ревнува Некер? Но Некер бе просто един мъж, с когото тя можеше да разговаря открито, един хубав мъж, почтен мъж, възпитан мъж, който я изслушваше с искрен интерес. Неговата власт, неговото богатство, неговите владения... те ли я вълнуваха? О, де да беше така, де да беше, проплака дълбоко в себе си Джордан. Вълнуваше я допирът на неговата голяма, топла ръка, притисната до лакътя ѝ, вълнуваха я няколкото къдрави, посивели кичури около слепоочията му, вълнуваше я тембъра на гласа му, който ѝ доставяше много повече удоволствие от тембъра на всеки друг човешки глас, вълнуваше я неговата бърза, рядко появяваща се и бегла момчешка усмивка, тъжният му вид, когато той смяташе, че тя не го наблюдава, вълнуваше я... о, майната му... всичко, свързано с него, всичко негово от главата до петите, а тя беше най-голямата глупачка на цялата планета. Момиче, та ти си хлътнала по него до ушите, помисли си тя, но не можеш да седиш тук цяла вечност. Слава богу, че устоя на изкушението да се изфука със своя френски. Сега ѝ оставаше всичко на всичко да се преструва, че не е разбрала и дума от обясненията на доставчика. Не бива да усложнява нещата, трябва само да си придаде напълно безразличен вид, докато всъщност е в състояние на шок, на ревност и на разни други невъзможни и недопустими чувства, на които не трябва да се поддава, преди да се е оказала сама в хотелската си стая.

— Мисля, че е време да тръгваме — каза Джордан и се изправи неуверено, но Некер изглеждаше като прикован за паркета. — Толкова много великолепни предмети... следобедът мина чудесно.

— Разбира се, ако си готова... — окопити се Некер, а после я поведе към изхода.

Двамата се сбогуваха с мосю Жан и се върнаха в колата.

— Хенри, закарай ни в „Риц“, моля — нареди Некер на шофьора, — пред входа откъм Вендом.

— „Риц“? — запита учудена тя, нали ходиха вече, където трябваше. Няма ли да свърши този ужасен следобед?

— Можем да пийнем по нещо — тонът му бе категоричен, не ѝ остави никакви шансове.

— Сигурно ще ми се отрази добре... имам нужда да се съвзема след всички тези красиви френски мебели. Изящните предмети ме карат да ожаднявам.

Можеш да си бърбориш, каза си Джордан, да си бърбориш колкото си искаш, защото аз повече няма да повярвам на нито една дума на Жак Некер. А няколко минути повече в неговата компания няма да ме убият.

Щом влязоха в малкото фойе на „Риц“, завиха наляво към големия бар, където местата за сядане бяха тапицирани с кехлибарено кадифе, помещението бе с изглед към зимна градина, чиито високи стени бяха покрити с решетки от бяло дърво, а върху нея имаше доста сполучлива имитация на пищни, цъфтящи, виещи се растения.

— Хайде да седнем в ъгъла — предложи Некер, подхващайки лакътя на Джордан. — Какво обичаш да пиеш по здрач? Шампанско? Моля те, не казвай „чай“.

— „Шампанско“ звучи съвсем добре — съгласи се тя, докато си мислеше, че „отлитане“ също звучи добре, „изведи ме от тук“ звучи добре, „аз не съм Мерил Стрийп“ звучи добре.

Сервитьорът бързо донесе две издължени чаши с шампанско и Некер вдигна своята:

— За твое здраве — изрече той тържествено, а лицето му бе сериозно.

— Тук е тихо — поде тя нервно след мълчание от страна и на двамата. — Къде са хората?

— Преобличат се за вечерята. Ще слязат през следващия половин час. Хотелът все още е доста празен. Всички модни журналисти са в Милано. Независимо от това, след един час ти няма да можеш да чуеш тук собствения си глас. Джордан, мислех си...

— Чуй ме, тази идея никога не е добра — тя побърза да го прекъсне. — Недей да мислиш, когато можеш да пиеш. Моля те за още една чаша шампанско.

— Разбира се. Аз ще ти правя компания. Келнер, още две чаши и малко от онези ядки. Джордан, знаей, че ти говориш френски.

— Откъде... всъщност кое те кара да мислиш?...

— Джордан, не казвай нищо. Само ме послушай. Видях те как реагира на думите на куриера. Ти разбра всичко, видях удивлението, изписано върху твоето лице, но първата ти реакция бе да не покажеш

вълнение, тактично да премълчиш и да се правиш, че нищо не си разбрала, а втората ти реакция бе да излезеш оттам колкото е възможно по-бързо. Знаеш, че съм изпратил писалище на Джъстийн, нали?

— Не ми влиза в работата — побърза да отсече тя. — Не си длъжен да ми обясняваш каквото и да било, няма нищо, което трябва да зная или бих искала да зная. Нямам намерение да повтарям отново нищо от казаното дотук. Обещавам ти.

— Джордан, моля те, бъди ми приятел. Нужен ми е човек, с когото да говоря за нея.

— Послушайте, мосю Некер...

— Колко пъти да те моля да ми казваш Жак?

— Нямам никакво намерение да говоря за Джъстийн, ако това е причината, поради която ме доведе тук. Съжалявам, наистина съжалявам, при това съм ти приятел, Жак, но никак не ми се иска да слушам обяснения за станалото. Най-накрая ще ме обидиш, защото може и мен да обвиниш, знам, че винаги става така. Няма значение какво става между вас двамата, ти ще съжаляваш за всичко, което ще ми наговориш сега. Без да искам, се оказах не където трябва, и научих нещо, което не ме засяга. Хайде да оставим нещата така.

— Не те обвинявам, че правиш прибързани изводи.

Джордан отпи от шампанското, погледна към градината и се постара да не издаде вълнението си и с най-малкия жест. Тя каза, каквото трябваше да каже. Жак Некер взе чашата от ръцете ѝ и я остави върху кръглата маса. После се наведе към нея и хвана брадичката ѝ, за да обърне главата ѝ към себе си. Така, тя ще не ще, трябваше да го погледне в очите.

— Джъстийн Лоринг не ми е любовница, Джордан. Тя ми е дъщеря.

— Не е възможно! — избухна Джордан.

Но Некер остана неподвижен, без да сваля очите си от нея. Просто ѝ показваше лицето си. Тя се загледа в него втренчено и недоверчиво, докато не започна да различава съвсем ясно приликата между баща и дъщеря, приликата, която Франки отбеляза веднага, щом го видя. Ледените късчета в сърцето ѝ се разтопиха, но тя все още не изпита облекчение, а само празнота, каквато преди не бе изпитвала.

— Да — каза тя накрая, след като потвърди очебийния факт. — Да, виждам. Разбира се. Ако очите ми си бяха на мястото...

— Ще ми позволиш ли сега да ти кажа нещо? Моля те, Джордан, умолявам те. Никой на света не знае освен Джъстийн и вероятно, почти сигурно, Франки Северино. Но тя добре си играе ролята на света вода ненапита и аз не мога да я принудя да се отнесе нечестно, непочтено към Джъстийн. Полудявам, Джордан. Не мога да се позная. Не мога да заспя, без да ми се явят най-непоносимите кошмари, действията ми са неадекватни, напълно съм отчаян, направо на ръба съм. Имам нужда от теб, имам нужда да ти разказвам на теб за това. Помниш ли, когато ме попита дали имам деца, а аз ти отговорих, че жена ми и аз не сме имали? Това бе само половината истина... Моля те, Джордан, мога ли да ти кажа останалото?

Джордан погледна вече с ведър поглед Жак Некер и видя едно човешко същество, изпаднало в беда, един мъж, чиито очи я молеха за едничката милост тя да го изслуша. Той може наистина да я намрази, ако тя не му даде възможност да излее насъбралата се в него мъка. Трябва да се съгласи, да не отвръща лицето си от един толкова изстрадал човек. Какво по-просто от това?

— Е, каква е другата част от истината, Жак? — запита го тя меко. — Какво се е случило?

— Не знаех за съществуването на Джъстийн допреди няколко месеца — започна той, въздишайки дълбоко. — И през ум не ми бе минавало, че имам дъщеря! Мислех, че съм бездетен, и се бях примирил с тази съдба. Хелена, майката на Джъстийн, ме е държала в неведение. Аз напуснах Хелена, когато тя забременя. Оставих я сама, да се оправя както може. Бях едно напълно безразсъдно, безотговорно лайно, един жалък, отвратителен, гаден малък страхливец... и двамата бяхме деветнайсетгодишни, но това не ме извинява. Хелена не е пожелала да имам нещо общо с нейното дете. Кой може да я обвинява? Когато разбрала, че умира, тя най-после се решила да ми изпрати снимките на единственото дете, което имам. О, какви снимки, Джордан! Цели албуми от раждането на Джъстийн до времето, когато е престанала да бъде модел. Хелена си отмъсти жестоко.

— Отмъсти ли ти? А не смяташ ли, че ти е дала още един шанс, последния шанс?

— Не мисля, защото Хелена е настроила Джъстийн изцяло срещу мен. Правила го е непрекъснато, през целия си живот. Разбира се, първото нещо, което опитах, бе да се свържа с Джъстийн, но тя

никога не е имала нищо общо с мене. Връщаше обратно всичките ми писма неразпечатани. И това го разбирам. Така реших да организирам конкурса за колекцията на Ломбарди и изпратих Габриел Д'Анжел в Ню Йорк. Знаех, че работата на Джъстийн в агенцията ще я принуди да не се отказва от предложението. В договора имаше клауза, според която тя трябваше да пристигне в Париж с вас... господи! Какъв глупак съм! Защо не ми дойде наум, че конкурсът е най-неудачният начин да я приближа до себе си? Какъв дявол ме наведе на тази идея?

— Самият дявол — усмихна се Джордан. — Погрешно ще е да се твърди, че Джъстийн не умее да се справя с натиска, упражнен върху нея. Ти си същият.

— Да, така е, точно така е. А тя в последната минута се престори на болна и изпрати на свое място мис Северино.

— Значи онази прочута инфекция на ухото...

— Тя няма да дойде, Джордан — извика Некер. — Никога. Тя не иска да има нищо общо с мене, нищо, никакви връзки.

— Никакви ли?

— Никакви.

— Аз също трудно бих се решила на подобна стъпка — каза Джордан замислено, — но за Джъстийн не съм сигурна. Тя е най-решителният човек, когото познавам. И ако нейната майка наистина ѝ е повлияла от самото детство, разбирам защо се държи настрана, поне досега. Зная колко упорита може да бъде. Ние всички я възприемаме доста сериозно, повярвай ми. Но цялата тази работа сега е направо лудост! Главата да ти се пръсне! Не можеш просто така да оставиш нещата на самотек, за бога. Ти си неин баща! Защо не си в Ню Йорк, да застанеш срещу нея лице в лице?

— Как мислиш, че ще реагира, ако го направя? Точно такава беше първата ми реакция, втората също, третата също, но ще има ли полза? Джъстийн мрази самата мисъл, че съществувам, факта, че съществувам. Аз не мога насила да я накарам да ме приеме за свой баща, твърде късно е.

— О, не съм толкова сигурна... може би, само предполагам, че една среща, лице в лице ще свърши работа. Има нещо съвсем различно в това, да знаеш, че имаш баща (дори да го смяташ за подлец, презрян кучи син), и да го срещнеш жив, в плът и кръв. Тя не може вечно да се съпротивлява и да не възприема факта, че съществува. Ти си много

убедителен, Жак. Мисля, че един ритник във вратата ѝ е щял да свърши добра работа в крайна сметка, след като първо си я открил и опитал всякакви средства за сближаване, но си изпуснал момента.

За да смекчи думите си, Джордан си позволи да докосне ръката на Жак. И веднага бързо я отдръпна. След още една такава голяма грешка, ядоса се тя на самата себе си, ще трябва да се махне оттук. Наложил се да се успокоява почти минута, преди да може да продължи:

— Не мисля, че е твърде късно... изминали са само няколко месеца. Не се поддавай на такива пагубни настроения. Нещата не могат да продължат дълго по този начин. Неестествено е.

— Бих я оставил на мира — Некер слушаше разсеяно Джордан, беше се разпалил, — ако можех само веднъж да се срещна с нея и да ѝ поговоря. А след това, ако пожелае, няма да я притеснявам повече.

— Ти искаш само да се видиш с нея? Това ли е всичко? Не те разбирам добре.

— Да я видя и да си поговорим. Зная толкова малко за живота ѝ. Мога да накарам някой да го проучи, но тогава ще узная всичко на всичко голите факти. А защо една красива жена на трийсет и четири години не е омъжена? Защо живее сама, без съпруг или деца? Доколко аз имам вина за това, Джордан? Възможно е за всичко да съм виновен аз!

— Ооо! Почакай малко, Жак. Дяволът направлява мислите ти! Погледни нещата от друга страна. Послушай ме. Аз завиждам на Джъстийн. Тя постигна страхотен успех, изгради изключително уважавана агенция за модели, има силен характер, куп приятели и интересен живот. Никога не съм я възприемала като нещастна или неспособна. Отгоре на това е млада и красива. Безброй жени биха пожелали да си разменят местата с нея. Обзалагам се, че ако пожелае, ще се ожени още утре и ще забременее на следващия ден, ако не още преди сватбата. Джъстийн получава онова, което поиска. Е, допускат ли си изобщо такива варианти, докато си се самобичувал за въображаемото нещастие на някого, чийто живот изобщо не познаваш, дори този някой да е твоята дъщеря?

— Не, не съм — усмихна ѝ се Некер, кажи-речи, насила, но не успя да прикрие просветлението в душата си. — Нищо не може да накара един мъж да се почувства глупак, освен мнението на една интелигентна жена. И то какъв глупак!

— Така си е — съгласи се Джордан, успокоена, че вместо трагичното изражение и мъката на лицето в очите му се появява усмивка.

Тя се опита да си го представи като объркан хлапак, който бяга от едно бременно момиче, но не можа. От него лъхаше толкова много сила, дори когато я молеше да го изслуша и разбере, дори когато се видя принуден да се обърне към нея, за да се освободи от товара на мъката си. Колко самотен трябва да е един мъж, за да изкаже най-дълбоките си тайни на едно момиче, което едва познава, но изобщо не го е грижа за това? Много самотен. Много по-самотен от който и да е мъж. Толкова самотен, колкото бе и тя в този миг, седнала до него... А може би точно този случай я караше да се чувства още по-зле, отколкото ако беше сама?

— Жак, имам идея — заговори тя разпалено. — Недей да предприемаш нищо отгук, за да се свържеш с Джъстийн. Така положението само ще стане още по-напрегнато, разстоянието променя смисъла на думите, на действията, ще останеш неразбран. Недей да разговаряш за дъщеря си с никой друг. Почакай, докато шоуто на Ломбарди завърши и напрежението спадне. Тогава замини за Ню Йорк. Ще се видиш с Джъстийн по един или друг начин. Това ще подейства, усещам го с цялото си същество.

— Добър е съветът ти — реши той след минута размисъл.

— Ще го приема при едно условие...

— Послушай, не е задължително да приемеш съвета ми! — стрелна го Джордан с поглед. — Не искам да ти поставям никакви условия, за да те накарам да постъпиш правилно, поне аз си мисля, че идеята ми е добра. Не съм ти коректор, нито съветник, само приятел.

— Проклятие, не съм влагал такъв смисъл в думите си. Иска ми се само да имам и друга възможност да си поприказвам с теб, да разговаряме, ако отново се обезкуража... това е условието, само че нямах предвид условие, а... молба. Мога ли да те видя, когато имам нужда от теб?

— Ами... — Тя не можеше да застави себе си да каже „не“, но знаеше, че не бива да казва и „да“. Трудно щеше да й бъде да се раздели с него, без да си поговорят още веднъж. Трудно ли? Щеше да й бъде невъзможно, по дяволите... Кого се опитваше да измами? Съгласи се, Джордан, съгласи се!

— Благодаря ти — каза той, приемайки нейното колебание за съгласие. — Край на дискусиите. Добре. Как ти звучи предложението да хапнем нещо от китайските ястия? Франки ми каза, че всичките се страхувате от френската кухня. Обещавам нискокалорична китайска храна.

— Няма нужда да ме храниш отново — отговори Джордан, ядосана на себе си, че няма достатъчно здрав разум да се противопостави дори на едно предложение за вечеря. Тя сигурно прилича на обезумял гризач, който трупа отровни ядки за зимата.

— Но мога ли, ако ти пожелаеш?

— Можеш — предаде се тя и въздъхна, — а и би могъл. Разликата е съществена, Жак. Ще ти обясня по време на вечерята.

20.

Пийчиз Уилкокс вдигна малко шум след пристигането ни в Париж, без да се натрапва досадно, че ще организира парти за нас, но аз не ѝ повярвах. Тя не ми приличаше на жена, която охотно ще забавлява три великолепни създания, на половината от нейните години, а още по-малко ми приличаше на някой, който ще запланува парти в тяхна чест. Но Пийчиз ме изненада, щом разбрах, че тази вечер е организирала коктейл парти.

Навярно когато човек има толкова много пари, колкото тя, единствените неща, от които може да се изплаши, са младостта и красотата; вероятно тя се чувства като самата Елизабет II, знае дълбоко в съзнанието си, че който и друг да се намира заедно с нея в една стая, тя е кралицата на Англия, а другите не са. Нещо премъдро и прозорливо от този род би могло да се доближи до неизразимо специалното усещане, което ме е обзело напоследък и което може грубо да бъде преведено с няколко думи: Майк и аз сме влюбени, а всяко друго човешко същество на света живее непълноценно, но за щастие не го знае.

Тук е и Тинкър, разбира се, тя също е влюбена или поне така ми казва. Но как може нейното, родено едва вчера, сляпо увлечение по онзи Том Строус да се сравнява с несподелената ми любов към Майк, която аз питая от четиринайсетгодишната си възраст? Разбира се, че съм радостна, но дава ли ви сърце да ме обвинявате? Джъстийн ми се обади по телефона на следващия ден, след като бе получила писмото ми. Говореше екзалтирано, най-възторжено, била страхотно удовлетворена. Тя познава Майк бегло, но винаги го е харесвала и оценява високо неговата работа.

— Мога да ви уверя, че макар и да ми бърбори колко била щастлива и радостна за мен, аз чета мислите ѝ за скорошна сватба — в каква изключителна бяла рокля трябва да съм облечена; разбирам и безпокойството ѝ за времето, в което аз ще трябва да напусна работа веднага след като дам живот на нашето първо дете.

Не съм казвала на Джъстийн да не се тревожи за неродени планове, неродени деца... Да си призная, и аз си мислих за същите неща. Но бързо се отказах от тях, замених ги с девиза: радвай се на всеки ден такъв, какъвто е. Майк и аз, изглежда, се бяхме договорили взаимно за това, без да си кажем и дума. Това мълчаливо съглашателство сигурно е било уредено в момент, когато аз не съм била на себе си, защото то изобщо не ми звучи родно, близко, нищо в мене не ще да звънне от него. Както и да е, нали се научих, че напоследък не мога да разчитам да приличам на себе си. Все по-трудно ми е да мисля логично и работата ми да държа момичетата изкъсо, ако не под домашен арест, започва да става невъзможна, като да събереш стадо от котки.

Разбира се, трябваше да кажа на Джъстийн за разговора ми с Некер и за неговите очаквания да я види в Париж при представянето на колекцията. Внезапното ѝ мълчание след тази новина ме възпря да добавя още нещо: аз го уверих, че тя ще бъде тук. Добре де, страхлива съм, но аз зная, че Некер така и така не ми повярва. Тогава не може ли една лъжа да изкупи един пропуск?

С приближаването на конкурса за пролетната колекция си поставих за цел да наглеждам Тинкър всеки ден, да проверявам какво става. Единственото време, в което мога да се добера до нея, е почивката по време на урока по танц, защото в никакъв случай не трябва да прекъсвам свещеното, безгранично тайнство в ателието на Ломбарди, нито пък мога да разчитам да съм наблизко, когато тя идва в хотела в най-неочакваните часове, за да се преоблече и да се отпусне за дълго в горещата вана. Очевидно ателието на Том е бедно откъм такива разточителни удобства, но веднага след като напусне Ломбарди, а това почти винаги е късно през нощта, тя тича презглава към своя художник. Представям си как ли ще се почувства, ако им се изтърся внезапно.

Аз все още не съм доволна от появата на този Том Строус, макар той да не отговаря на описанието за типичния преследвач на модели. Той не е плейбой или разглезен богаташки син, нито пък стар милионер, не е фотограф, помощник-фотограф, агент на модели, дизайнер или някой от филмовата индустрия; той няма порше, титла; не е някой богат съдружник във фирма, който умира да я покани на вечеря в своя апартамент. С други думи, той не е типичният, ужасен

екземпляр, който твоята непохватна манекенка успява да изкопае някъде изпод паветата на Париж, но е също така почти невъзможно да се повярва, че той не е решил да я използва по един или друг начин. Обикновено все има някой да използва моделите. Винаги е така. Щеше ли той да лудее по нея, ако тя не беше модел? Щяха ли всичките тези безумно сексапилни жени да се хвърлят в краката на Пикасо, ако той бе рисувал къщи?

Танцовото студио на сеньора Варта се намира на почти недостъпна малка улица, недалеч от друга малка улица някъде между Плас де ла Маделин и Гар Сент Лазар... слава тебе господи, че поне една кола и шофьор са на наше разположение. Сеньората е дребна, слаба като щека жена, трябва да е поне на петдесет и пет години и изглежда сякаш никога не е напускала Буенос Айрес. Носи тясна черна пола, дълга до средата на прасците, цепната от едната страна чак до слабото ѝ, мускулесто бедро, и лъскава черна блуза. Гарвановата ѝ коса е сресана на път и опъната на тила в идеален кок, украсен със скъпоценни старинни игли.

Макар сеньората да има най-добрата стойка, която съм виждала, тя едва достига до раменете на Тинкър. А когато танцуват и Тинкър е онази, която води, мога да кажа, че моето момиче танцува далеч, далеч по-добре от своите възможности, или по-скоро липса на възможности. Тя е родена без наследствена танцьорска жилка. Моето тренирано око забеляза веднага, че макар и сеньора Варга да пристъпва назад, нейното чувство за ритъм, вселено в мускулите ѝ, води Тинкър, без тя да осъзнава това. Няма значение колко се старее момичето, сеньората е твърде властна в танца, за да се остави да следва някого с толкова малко самообладание и опит като Тинкър. Съмнявам се дори, дали досега ѝ се е налагало да обучава жена да води.

Разбира се, те танцуват американско танго. И на най-добрия танцьор ще са му нужни шест месеца упорита работа, за да усвои и да се появи някъде с аржентинско танго. Но аз не мога да не се чудя как, или по-скоро дали, е възможно този танц да промени походката на Тинкър. Да, в тангото има драматизъм, арогантност, маниерност, но как то ще се преобрази в походка, необходима за едно модно шоу?

С всеки ден Тинкър става все по-бледа. Чудото, благодарение на което по време на танц тя се преобразява в създанието, което търсят очите ти, е явно, но то изчезва още през триминутната ни среща

(толкова ми се полагат всеки ден). И аз виждам едно крехко, развълнувано момиче, решено сляпо да постигне целта си. Но едновременно с това виждам колко превъзбудено е то, прекалено смело и обладано от предизвикателството, да не говорим за следите от недоспиване. Колкото и да е странно обаче, Тинкър никога не е била по-красива. Онези бляскави сребристи очи са по-ярки от всякога... те са почти трескави... тя тръпне за облеклата, които Ломбарди създава. Не сме имали време да ги обсъждаме подробно — строгата сеньора не позволява на ученичката си толкова много време за почивка, — но Тинкър е убедена, че той работи с много голямо вдъхновение. Надявам се да е права и да не се опиянява от себе си, както от Том Строус.

Довечера ще се запозная с Том на партито на Пийчиз. Очевидно то ще е а ла Уилкокс. Тя е отдавнашна приятелка на Некер, поканила е много хора, свързани с колекцията на Ломбарди. Тази вечер за първи път Майк и аз ще се появим сред хора като двойка. Нямам търпение.

Никога не би повярвала, че е издържала на това отвратително безумие, мислеше си Пийчиз Уилкокс. Тя бе изнасилена в собствената си спалня от Марко Ломбарди, той я бе унизил, насиллил физически... и все пак тя го желаше много по-неудържимо от всякога. Всяка секунда от онази сцена, която се разигра преди няколко седмици, се натрапваше в съзнанието ѝ. Отново и отново се чуваше как стене не заради самото изнасилване, а защото след него в яда си не му позволи да я удовлетвори. Всеки път си припомняше неговите последни думи: „Ще те накарам сега да се изпразниш, с езика си ще го направя, както ти го обичаш.“ Самобичуваше се жестоко за това, че не му позволи да го направи.

Може би този финален оргазъм най-после би я освободил от него, мислеше си Пийчиз, може би така, тя би могла да се изпълни с достатъчно отвращение към самата себе си, към своята слабост, самоунижение, да сложи край на своя глад по Ломбарди. Но да бъде изоставена на сухо... лош се оказа нейният избор, отживелица. Спаси останалото от своята гордост и се обрече на онова, което се равнява на женския еквивалент за безкрайни влажни сънища. Пийчиз Маккой Уилкокс от независимия щат Тексас не изпитваше удоволствие от това, че се събужда посред нощ под въздействието на безжалостните, разочароващи последни секунди, преди да достигне оргазъм в съня си.

Пийчиз се опитваше да намери благопристойна форма да съживи своята връзка с Марко, когато изведнъж си припомни обещанието за коктейла, дадено на Франки и Майк, без наистина да е мислила сериозно за него. А тази среща щеше да бъде идеалното решение за нейния проблем. Марко автоматически трябваше да бъде включен в списъка на гостите заради момичетата, макар никак да не ѝ се искаше да го види отново, имайки предвид, че непременно ще покани и Жак Некер.

Пийчиз и Некер имаха едно и също обкръжение в Париж. Тя не се срамуваше да си признае, че малко след като тялото на Никол изстина, тя хвърли око на Жак — трябваше да е глупачка, за да не го направи. Но не постигна нищо, както и две дузини други жени, които познаваше. Да, този висок, едър, русокос и ако питат нея, невероятно сексапилен швейцарец би могъл да стане нейният възможно най-добър втори съпруг. Тя дяволски бързо би го излекувала от любовта му към бизнеса. Жак би се възбудил страстно, ако може изобщо да го вкараш в леглото, подсказваше ѝ нейният безпогрешен инстинкт, но това никога нямаше да стане. Разбира се, последиците са си за негова сметка, щом като е решил да се превърне в магнат монах, когато животът предлага толкова много други възможности. Но швейцарците, обратно на италианците и французите, не са нация, за която някой би могъл да направи генерални обобщения. Възможно е наистина да е бил влюбен в Никол?

Пийчиз се стараеше да избяга от мисълта, че след няколко часа ще се срещне с Марко отново, и се зае да прегледа списъка с гостите за последен път. Беше поканила около петдесет човека: всичките свои близки приятели французи, които не бяха заминали на ски; някои от своите най-добри американски приятели, които бяха вече се събрали за пролетната колекция; Дарт Бенедикт — важен гост, той ѝ се обади току-що, за да я предупреди, че е в Париж; и, разбира се, трите момичета, непознатия приятел на Тинкър — Том Строус, Франки, Майк и Мод. Каза на Джордан и Ейприл да доведат свои кавалери, но те отговориха, че предпочитат да са сами. Така че не виждаше нужда да кани за тях кавалери. Достатъчно трудно ѝ бе да им прости тяхната младост, за да си прави труда и да ги урежда.

Тя е наистина забележителна жена, ако може така да нарече себе си: прекарва часове с тези млади момичета, всяка от които е далеч по-

красива от нея, дори и ако се имат предвид най-хубавите дни от нейния живот, и успява да понесе такъв товар. Наблюдаваше с жив интерес начина, по който те раздвижваха дългите си тънки крайници — небрежен, освободен, според нея той стигаше до дързост, наглост, така приемаха момичетата своите дарове за изящество и красота, а тя въпреки всичко, почти искрено ги харесваше.

Да, това беше едно от нещата, които парите могат да купят, чувството на удовлетворение, че манекенките не могат да запазят дълго своя външен вид и никога няма да имат пари, за да го поддържат. За в бъдеще те щяха да започнат бързо да надебеляват, след като години наред се бяха лишавали от пълноценна храна, и да отворят свои фирми за търговия с недвижими имоти, както повечето от бившите модели, които тя познаваше. На пръстите на двете ръце могат да се изброят момичетата, останали на подиума до двайсет и осем годишна възраст. Тинкър, най-младата от трите тук, бе вече на осемнайсет години, тоест в продължение на десет години отсега нататък тя, Пийчиз, все още ще е на върха с помощта на господ и на доктор „Н“. Когато достигне четирийсет и седем и петдесет и седем години с все по-явните белези на създадената от хирурзите красота, животът пак няма да ѝ се струва ужасен. Но и в единия, и в другия случай младостта ще си е отишла безвъзвратно.

Да, Джордан, Ейприл и Тинкър са осъдени, макар сега да са миропомазаните, осъдени са на живот някъде в предградията, да отглеждат деца и да нямат нищо повече от пожълтелите, изпокъсани страници на албумите, за да им напомнят за техните дни на слава, не че на тях ще им се иска някой да им ги припомня. Разбира се, съдбата е сляпа и една от тях може да се омъжи щастливо, но това не е така лесно, както изглежда на думи, помисли си Пийчиз злорадно като една от онези, които са изпитали това удоволствие.

Ако трябваше да каже на кое от момичетата в компанията Лоринг тя завижда най-много, това щеше да е старата Франки. Нейната работа не бе подвластна на външния ѝ вид. Франки притежава чар, вълнуваща, възпламеняваща енергия, която ще я прави винаги привлекателна, дълго след като годините вземат своя данък.

Ако работата стигне дотам, какво ли би дала в тази минута Пийчиз, за да се превърне незабавно в младо и хубаво създание като Ейприл или Тинкър? Да бъде такова момиче, което да има Марко само

с едно движение на веждите! След дълго размишление реши, че не би дала и пени над четиристотин милиона долара. Така ще ѝ останат сто милиона, или годишно ще може да харчи поне по шест милиона долара без данъците и таксите. Достатъчни са, за да живее много добре, ако не полудява да си купува бижута или произведения на изкуството. Господи, та тя може дори да продаде ранчото, ако се наложи, то само гълта пари, а тя ходи толкова рядко там.

Разбира се, истинската красавица сред трите момичета беше Джордан, но какво значение има колко млада и красива е тя, Пийчиз не би дала и пукната пара, за да се прероди черна. Не, не и ако ще да добавят към даровете талант на буци. Прекалено много врагове си има тогава човек, непосилна е работата на тази нива. Не че е расистка, просто е реалистка, мислеше си все още за красавиците Пийчиз, преди да седне да поръчва за вечерта хайвер, крем от месото на омари, бяла норвежка пушена риба... Но не, няма да се обажда на рум сървис, а на самия менажер по коктейлите. Иска тази вечер да се превърне в събитие и благодарение на него Марко да осъзнае ясно какво е на път да загуби.

Има един момент по време на всяко голямо парти, организирано от Пийчиз, който е като магическо щракване с пръсти. След него тя може вече да се успокои — събирането ще да е успешно. Получаваше този знак, когато повечето хора бяха представени един на друг, а тя умееше да ги представя безупречно, за да намерят общ език и да се разприказват. Обикновено така ставаше, щом се събираха прекалено много хора и чакаха да бъдат представени, освен ако нямаше специална причина, за да води някого от една група към друга.

Точно в този момент тя решаваше, че партито вече е набрало скорост и ще протече успешно: можеше да се разчита на останалите, че те сами ще се запознават помежду си, ще се групират по интереси и практически нейната роля на домакиня беше изпълнена. Сервитьорите сновяха всяка минута и предлагаха храна и напитки. От този момент Пийчиз бе свободна като всеки останал гост на собственото ѝ парти. Обикаляше компаниите, забавляваше тях и не оставяше никой да я задържи дълго на едно място. Отвсякъде научаваше по някоя нова пикантна клюка, по някоя вест, ласкателствата към нея се сипеха от цялото множество.

Това парти обаче не обещавахе подобен момент на отпускане. Макар и да не подозираше това, Марко Ломбарди бе нейният единствен почетен гост в тайния ѝ списък, а онзи знак можеше да освободи будното ѝ съзнание само ако той разбере, че трябва да спечели нейната прошка.

Всички останали за нея са фон — Пийчиз завърши тоалета си с тази мисъл. Тя бе посветила целия си ден на всякакви процедури за разкрасяване и сега просто пращеше от здраве, преливаше от зрелия си чар благодарение на най-скъпо платеното професионално обслужване в парижките салони за красота. Почти всички, ако не и всички нейни френски приятелки щяха да дойдат непременно в елегантни черни тоалети, както и гостите от Америка — черната официална дреха оставаше най-добрият избор, за да е сигурен човек, че е в крак с останалите, особено в Париж. Никой друг цвят не би могъл да го измести.

Пийчиз реши този път да се довери на последния шедьовър на Ив Сен Лоран — бял вечерен костюм. Той бе ушит специално за нейното хармонично тяло за сумата от двайсет и пет хиляди долара. Сако и панталони от фин вълнен плат, бял сатен за краищата на реверите и ръкавите. Дизайнът на костюма бе идеален и позволяваше да си сложи всичките диамантени бижута... е, не съвсем всичките, реши Пийчиз и неохотно свали любимата си брошка във форма на циния. На врата си окачи пет диамантени огърлици с различна дължина. Купувала ги бе една по една, обичаше да ги слага всичките наведнъж, като ги нареждаше така, че приличаха на бляскава яка. Диамантени обеци и по три гривни за всяка китка. Цялото това богатство бе от стотици, стотици карата, безумно ценни диаманти от най-чиста вода, онези, които са от клас „Ц“, без никакъв недостатък. Никой от нейните гости не би тръгнал да разглежда бижутата ѝ под лупа, но тя никога не би приела нещо по-малко ценно. Сложи си само един пръстен, двайсет и четири каратовия си квадратен годежен пръстен.

Сега вече трябва да е начело на класацията! Разбира се, че е начело, погледна се Пийчиз доволна в огледалото. Улучи знаменитата си усмивка от най-добрите за нея времена и разтърси одобрително освежената си руса коса. Това парти щеше да е за нея, по дяволите! Тя

бързо свали брошката от ревера си, когато чу гласовете на първите гости.

Пийчиз очакваше момичетата да се появят наведнъж — шумни, весели, за да се подкрепят морално. Французите сигурно както винаги ще дойдат навреме, а американците ще закъснеят. Но с изненада видя, че повечето французи и американци пристигнаха почти едновременно, нетърпеливи партито да започне, облечени в черни вечерни тоалети и костюми, накичени със скъпи бижута. И така празненството започна с онзи вълнуващо експлозивен заряд от емоции, за какъвто мечтае всяка домакиня. За половин час нейната голяма гостна стая се изпълни с оживени разговори между хора, които не бяха се виждали няколко месеца и сега се радваха да подновят познанствата си, целуваха се едни други, смееха се, интересуваха се от последните скандални новини, пиеха шампанско, като не изпускаха нито един от заетите сервитьори. Изведнъж препълнената стая утихна. Пийчиз се обърна към вратата, очаквайки да види на прага трите момичета. Но там стоеше само Джордан, която с неочакваната си поява сякаш подпали погледите и настроението на всички и ги подчини на своята хубост.

Пийчиз се съвзе бързо, усмихна се и тръгна към момичето. То съвсем безпардонно също бе облечено в бяло — класическа права къса рокля без ръкави, а към нея черни сатенени обувки без ток и свежа бяла гардения в косата ѝ. Черните кехлибарени клипс обеци бяха единствените ѝ бижута. Както казва нейният сънародник Ел. Би. Джей, сети се домакинята, гледайки убийствено красивото момиче, сега тя, Пийчиз, се чувства като че ли е гърчещ се червей.

Поведе Джордан из стаята, за да я запознае с другите гости, и усещаше, че сигурно прилича на влекач, взел на буксир фина яхта. Част от съзнанието на Пийчиз отбелязваше добрия френски, на който момичето поздравяваше местните, а те незабавно оценяваха жеста и отвръщаха с по-голямо внимание, предназначено за хората, които говорят езика им без акцент.

Веднага щом забеляза Жак Некер на прага на стаята, домакинята безцеремонно изостави Джордан.

— Жак, не смея да повярвам, че ти наистина се появи! Най-върлият отшелник в Париж! Трогната съм до мозъка на костите — посрещна тя госта, целувайки го по двете страни и отметна главата си назад, за да го огледа с прикрита хищническа тръпка.

Некер се усмихна вежливо.

— За такъв саможивец ли ме приемаш, че да пропусна партито на своите собствени модели?

— Нали пренебрегна повечето от останалите ми покани — отвърна му тя.

— И всичките останали... нека да сме честни. Изглеждаш блестящо, Пийчиз, удоволствие е човек да те види.

— Ела с мен, ще те представя на някои американци... всичките са бъдещи клиенти на Ломбарди — хвана го тя под ръка.

— Благодаря ти, че си загрижена за моите интереси — каза Некер, докато погледът му сновеше бързо из стаята, — но мисля първо да спася Джордан. Онези мъже там са готови да я погълнат жива.

В следващия миг Пийчиз се оказа сама на входа на голямата гостна стая и успя само да изгледа гърба на Жак Некер, докато той си пробиваше път между хората, вдигаше ръка за поздрав на познати, но не се отбиваше при никого, вървеше право към Джордан.

— Да спаси Джордан? — промърмори обидена и учудена Пийчиз. — И от какъв дявол?

— Откога си говориш сама на своите собствени партита? — запита появилият се междувременно Дарт Бенедикт, който я сграбчи и завъртя.

— Дарт, скъпи! Добре дошъл!

— Господи, Пийчиз, никога не си изглеждала по-добре! Мери Бет те поздравява. Какво ново в живота ти, хубаво момиче?

— Това-онова, по малко от всичко — отвърна тя, успявайки все пак да се усмихне, за да не събуди съмненията му: отговор „нищо“ бе недопустим, та дори и да беше самата истина.

— Някой щастливец има около теб и недей да мислиш, че няма да разбере кой е. Кажи ми сега, къде са почетните гости? Умирам от любопитство.

— Две от тях още не са се появили, ако можеш да допуснеш такова неприлично поведение, но ето там е Джордан Дансър, наслаждава се на малкия си триумф.

— Хъм... хубав избор от политическа гледна точка. Некер има добър нюх — призна Дарт. — Бих казал, че в бизнеса ни наистина има място за едно или най-много за две момичета от най-висока класа.

— Може ли Джордан да е една от тях?

— Трябва Да я проуча хубаво, за да ти отговоря. Но съдейки по тълпата около нея, тя все някой ден ще вземе своята награда. Марко не е ли пристигнал още?

— Не съм забелязала — отговори Пийчиз неопределено.

— Хайде да те представя тук-там.

— Не се притеснявай, любов моя, аз познавам повечето от тези хора. Ще се погрижа сам за себе си.

Дарт Бенедикт изчезна яко дим по посока на Джордан, както предположи домакинята. Тя разбираше какво е професионално любопитство. После Пийчиз се оказа сред поредната вълна от гости. Мод Календър в официално черно сако от кадифе и бяла блуза с дантели и жабо бе единствената малко известна гостенка, която трябваше да бъде представена в няколко компании, преди да я остави сама.

— Няма ли ги момичетата? — запита Мод, като минаваше от една група към друга.

— Само Джордан.

— Не мога да си представя какво се е случило с Ейприл — чудеше се Мод. — Каза, че ще отиде да си купи някои неща, но трябваше да се е върнала отдавна.

— Ами Тинкър къде е? Не могат ли да спазят точно определения час? Почетните гости винаги трябва да идват най-рано, по дяволите, всеки го знае.

— Защо Франки не ги събра? — запита Мод.

— Дори и Франки не е тук — каза Пийчиз силно притеснена. — Каква пародия на водач се оказа тя.

— Но, Пийчиз, нейното съзнание е заето с други, по-важни мисли, би трябвало да й простиш.

— И кое е по-важното?

— Майк Арън, разбира се. Къде си била, че не си разбрала досега?

— О, Мод, недей да говориш бабини деветини, Майк ще има всяка, стига да...

— Можеш ли да се обзаложиш на някоя хубава сума? — запита Мод. — Ооо, Кики, значи и ти си тука! Имам да ти казвам милион неща... Пийчиз, аз ще остана тука с Кики, не ме мисли...

Домакинята грабна чаша шампанско от подноса на минаващия наблизно сервитър и я пресуши. Огледа стаята, като че ли я виждаше за първи път: кои бяха всичките тези шумни хора, облечени по последната дума на модата, които жестикулираха оживено, клюкарстваха, целуваха си ръцете един на друг, целуваха се по бузите, дъвчеха, пиеха... какво им бе толкова забавно, защо ги бе поканила?

— Мисис Уилкокс, аз съм Том Строус. Тинкър ми каза да я чакам тука. Благодаря за поканата ви.

— Значи вие сте мистериозният млад мъж? — посрещна го Пийчиз, оправяйки се бързо след миговете на съмнение. — Е, крайно време беше! Ние всички умирахме да хвърлим по един поглед върху вас. Хъм... разбирам наистина защо Тинкър толкова се губи.

— Карате ме да изпитвам угризения — засмя се Том непринудено, както всеки мъж и той харесваше истинския типично американски начин, по който флиртуваше домакинята.

— Съмнявам се — каза тя иронично. — Предполагам, че искате да разберете къде е вашето момиче.

— Обеща ми да дойде навреме поне веднъж. Ломбарди я кара да работи толкова до късно, че аз почти не я виждам, а и да я видя, тя скимти от болки и изтощение. Заспива от умора, докато си накисва краката. Жалка картина е.

— Не се тревожете, сигурно вече са на път. Вие трябва да знаете най-добре от всички, как артистите стигат до върха на славата.

— Разбира се, че зная. Аз самият съм работил и продължавам да работя, но не ми се налага да ставам всяка сутрин в ранни зори за уроци по танго.

— Ако тя спечели, всичките тези усилия няма да са отишли напразно.

— А ако не спечели, мисис Уилкокс? Извинете, не трябваше да ви питам така, не трябваше дори да си го мисля.

— Наричай ме Пийчиз. Ако не спечели, поне ще знае, че е дала всичко от себе си. Ти не правиш ли същото?

— Да, старая се да дам най-доброто от себе си. Виж ти, това трябва да е Джордан Дансър. Уха! Сега разбирам, защо Тинкър толкова се бои от нея. Кой е онзи мъжага, който трепери над нея?

— Трепери над нея ли?

— Точно така, един висок, рус мъж с посивели слепоочия, който я покровителства, както е прието да се казва.

— Да не искаш да кажеш Жак Некер?

— Той самият. Трябваше да го разпознае от описанията на Тинкър. Това не дава големи надежди за Тинкър, нали?

— Въобразяваш си, Том. Изключено е. — Пийчиз се обърна да проследи погледа на момчето.

— Я гледай! Вероятно си права, но кой ще има решаващия глас? Както разбирам, никой още нищо не знае, но ми се струва, че онзи, който е собственик, ще направи сам избора си.

— Том, поразмисли малко. Може ли един солиден бизнесмен да си позволи да изгради авторитета на новата си модна къща чрез образа на едно чернокожо момиче, няма значение колко е хубаво?

— Навярно си права... но това не му пречи да се държи покровителствено.

— Ами да, така е наистина — пророни дамата тихо, като на себе си.

— Пийчиз, толкова съжаляваме, че закъсняхме!

— О, Пийчиз, просто нямаше никакви таксите!

Тя се обърна, за да посрещне Франки и Майк, чиито ръце бяха сплетени. Дватамата сияеха, около тях блестеше видимата аура на романтични вълнения и сексуална удовлетвореност — много по-ярки доказателства от всяко писмено изявление.

— Радвам се, че не се обзаложих с Мод — каза провлечено Пийчиз. — Вие двамата кога се събрахте, Майк?

— Предполагах, че всеки знае. Трябва повече да се навърташ около нашата компания, изглежда, оттам тръгват всичките клюки — засмя се Майк.

— В случая май клюката ще се окаже вярна? — заинтригува се Пийчиз.

— На мене със сигурност не ми прилича на клюка. А на теб, скъпа? — обърна се той към Франки.

— Не мога да кажа. — Франки се разколеба под разярения поглед на домакинята.

— Е, Франки, много мъдро от твоя страна — продължи да процежда думите си Пийчиз. — Де да бях заложила по десет долара на всяко бедно, измамено момиче, което е смятало да задържи Майк

Арън. Обикновено му давам два месеца, преди да загуби интерес. И още няколко седмици отгоре. Аз се котирах цели три месеца, нали, Майк? Винаги съм го приемала като страхотен комплимент, имайки предвид всеизвестния ти принцип да чукнеш и да се чупиш.

— Това беше преди седем години, Пийчиз — заговори тихо Майк. — Ти тогава не беше кучка. А аз не изпитвах капка обич към теб. Ако си спомняш, не съм споменаващ нищо за любов. Хайде, любима, да пийнем нещо. — Той се обърна и отведе Франки със себе си.

Пийчиз прехапа устни. Това парти се превръщаше в най-шибаното, което някога бе организирала. Докато всеки се забавляваше, тя започваше да мрази всяка минута от присъствието си тук.

Загледа се след отдалечаващите се фигури на Франки и Майк и изведнъж забеляза на прага едно момиче. То се беше спряло, заемайки ефективна поза. Сигурно бе модел, след като се извисяваше поне до метър и деветдесет със своите невероятно високи обувки, но такъв модел Пийчиз досега не бе виждала. Лицето ѝ беше смъртнобледо, червилото ѝ приличаше на засъхнала кръв, по-скоро черна, отколкото червена, клепачите ѝ бяха покрити с дебел слой туш, късата ѝ платиненоруса коса сякаш беше наелектризирана, хвърчеше във всички посоки. През тънката рокля, която приличаше на опърпана нощница на проститутка, можеха да бъдат преброени изпъкналите ѝ ребра. Роклята бе ушита от черен сатен и муселин — права, с дълбоко деколте, от което гърдите на манекенката се виждаха чак до зърната. Платът беше цепнат тук-там, подгъвът на дрехата не си личеше от съдраните чак до горната част на бедрата ивици. Изумително дългите, фини крака се виждаха почти до чатала и върху бялата кожа между краищата на черните чорапи и черните дантелени бикини се открояваха яркочервени жартиери. Момичето изглеждаше в едно и също време развратно, покварено и божествено.

Всички глави се обърнаха към него. В стаята цареше пълна тишина.

— О, Пийчиз, чувствам се ужасно заради закъснението, но онзи гениален фризьор ми загуби цяла вечност — произнесе момичето със сладък глас, който беше напълно несъвместим с месоядните му устни. То стъпваше наперено, чувствайки върху себе си погледите на всички, прекоси цялата стая, за да стигне домакинята. Приличаше на

извънземно същество, хипнотизиращо хората със своя вампирски чар — съвременната Шанхай Лил.

— Ейприл?!

— Преустрои си фасадата, скъпа. Не можеш и минута повече да издържа в кожата на послушно момиченце. Харесва ли ти? — Ейприл изпъчи таза си и се разкрачи широко, разголените ѝ крака се виждаха от горе до долу, шията и главата ѝ бяха отменати назад като в момент на оргазъм. — Мисля, че е върхът! Никога няма да повярваш колко струва тази рокля, почти толкова много, колкото и тези страхотни обувки.

Тишината в стаята започна да преминава в шепот, в глъч на множество гласове, които звучаха едновременно и всеки бързаше да изрази своето мнение. Единствените хора, които не произнасяха и дума, бяха Мод — тя стоеше като парализирана от шока; Франки и Майк — те изоставиха първоначалното си намерение и се насочиха към Пийчиз; и Дарт Бенедикт — той незабавно тръгна към Ейприл и я обърна към себе си.

— Ейприл, аз съм Дарт Бенедикт — заговори той припряно. — Ти си свършено ново парче. Шик! Просто гениално! Поздравления! Но ти само си победила хлапето по пътя си към върха, любов моя. Аз ще ти помогна да шлифоваш този страхотен образ. Моят парижки съдружник може да ти даде обложката на френския „Вог“ за следващия месец, за „Ел“, за италианското „Вог“, може би дори за американското списание. И за всичко друго, каквото поискаш, но трябва да действаш бързо. Още утре сутринта мога да мина да те взема.

— Но... какво ще стане с Джъстийн?... Смятам, че е невъзможно, нали?

— Разбира се, че не е така. Ти работиш за себе си, Ейприл. Джъстийн те иска единствено за Ломбарди. Трябва да решиш сега, незабавно. Тя няма опита, за да работи с теб така, както аз...

— Не разговаряй с този мъж, Ейприл — извика Франки, изблъсквайки с лакът Дарт. — Той няма право да те уговаря. Ти имаш договор с „Лоринг Моудел Мениджмънт“. Нещо повече, когато шоуто на Ломбарди завърши, ти може да си обвързана за следващите четири години...

— В следващите няколко дни аз ще направя Ейприл знаменитост — прекъсна я Дарт, като избута Франки и застава между нея и Ейприл. — А Лоринг не може. Ейприл, ти не си робиня. Джъстийн дори не е тук. А ти, Франки, ти изобщо не можеш да имаш моите връзки. Ейприл, утре в девет?

— Ами... добре, защо не? — въодушеви се момичето. — Не виждам нищо лошо в това да опитам и в други води. Знае ли някой къде е Мод?

— Ето тука — присъедини се Мод към групата.

— Скъпа! — Ейприл протегна ръце, обвини ги около раменете ѝ, после се наведе и я гледа дълго в очите, преди да я целуне страстно по устните. — Надявам се да разбереш, че цялата тази промяна е твое дело, ако тя не беше за теб, аз не бих имала смелостта да се преобразя.

— Никога не съм имала предвид да променяш външния си вид — извика Мод, все още не вярвайки, че Ейприл е съсипала своята безценна класическа чистота.

— Ще трябва да свикнеш, скъпа, това също съм аз и ще ти го докажа — засмя се Ейприл и отново я целуна, този път бавно, агресивно, изкусно. — Не ти ли е познато усещането? Слушайте вие, приятелчета, продължавайте да се биете за мене, за да удовлетворите сърцата си — обърна се тя важно към Дарт и Франки. — Мод и аз отиваме да си пийнем шампанско. Хайде, скъпа, да намерим сервитьор.

— Боже милостиви! — въздъхна тихо Франки.

— Не съм чувал Ейприл да е лесбийка — каза Дарт Бенедикт замислен. — Интересно. И колко умно скъпата стара Мод е разкрила малката.

— Ами малката опитва в много води късмета си — засмя се Пийчиз доволна, знаейки, че смайващото пристигане на Ейприл в този вид и онази втората еротична целувка, която видяха всички до един в стаята, щяха да придадат на нейното парти луд успех, утре навсякъде в Париж щеше да се говори само за нея. Телефонът ѝ нямаше да спре да звъни.

— Пийчиз, скъпа, разбира се, че тя е лесбийка по рождение, тя досега не го е знаела — протестира Дарт. — Точно навреме, точно! Тя е извратена и изключително шикозна в едно и също време, трисексуална най-малкото, човек може да се стресне от нея, цялата е

изтъкана от еротика, свръх зряла, не се страхува от нищо, на светлинни години не може да се намери някой, който да я обуздае — идеално за наше време... Ние всичките отчаяно искаме някаква нова насока, нещо, което да не е вече повтарящата се Синди или онази бясна овчарка Клаудия. Ейприл ще стане толкова велика, майната му, дори аз не мога да го повярвам.

— Искан ми се да чуя какво ще каже Марко, когато я види, в случай че изобщо си направи труда да ни почете с присъствието си — каза Пийчиз, без да успее да прикрие необуздания си копнеж по него.

— Той току-що влезе — погледна Дарт над главата ѝ и се отправи към Марко, който вървеше през тълпата към него с Тинкър под ръка.

Двамата мъже се прегърнаха здраво по мечешки, под погледите на Пийчиз, Мак и Франки. Том Строус стоеше зад Майк, незабелязан от никого.

— Спомняш ли си, че се обадох по телефона, за да ти кажа за едно момиче? — запита Марко. — Ето! Представям ти Тинкър Осбърн, моята муза, моята чудесна вдъхновителка. Харесва ли ти, стари приятелю?

— Вкусът ти се оправя тъкмо когато си мислех, че вече не може да се подобри — отговори Дарт, поемайки ръката на Тинкър, за да допре бързо устни до нея. — Сега разбирам за какво бълнуваше Марко — добави той, все още стиснал здраво ръката на момичето, докато ѝ говореше интимно, сякаш двамата бяха сами. — Чудехме се дали изобщо ще спре работата си, за да те доведе тука. Виждам защо не бърза да дели красавица като тебе с цяла тълпа. Марко, трябва да престанеш да си толкова стиснат.

— Когато един мъж намери някоя жена, която може да го накара да мечтае, Дарт, той иска да я държи, доколкото е възможно, по-близо до себе си. Но ако тази същата жена го въодушеви да твори... о, тогава и ти никога не би си позволил да я пускаш никъде. Долу лапите, приятелю — предупреди го Марко и обви ръката си около кръста на Тинкър. — Само ти казах за нея, не съм ти я давал.

— Тогава изобщо не трябваше да ни запознаваш. Тинкър, аз току-що помолих Ейприл да се срещнем утре, за да работим за кориците на някои списания, тя се съгласи. Мисля, че мога да направя и за теб същото. Ще дойдеш ли с нас в девет часа? Искам всеки, който

работи в парижкия ми офис, да те види и да си поблъска главата как може да те устрои по най-добрия начин.

— Аз имам уроци по танго в десет, но добре, аз...

Том Строус се измъкна бързо от мястото си и дръпна ръката на Марко от кръста на Тинкър. После го сграбчи за раменете и го разтърси здраво:

— Ако я докоснеш отново, ти, малко лайно, аз ще те разкъсам!

Марко замахна внезапно и удари Том силно в диафрагмата. Том отвърна бързо със страшно дясно кроше в челюстта на дизайнера. Марко се олюля, от устата му потече кръв. Майк и Дарт се хвърлиха да разтърват двамата. С общи усилия успяха да прекратят боя. През това време Франки полетя през стаята, намери Некер и зашепна нещо бързо в ухото му.

— Тинкър — каза навъсено Том, когато двамата с Марко бяха вече разтървани, — ще взема палтото ти, тръгваме си.

— Том! Как смееш да постъпваш така? Как можа? Да не си се побъркал?

— Напускаме — настоя Том.

— Но, но... Аз току-що влязох! — избълва Тинкър гневно.

— Всеки път, когато се връщам вкъщи, ти едва ли не припадаш, защото цял ден си била на крака. Да не би изведнъж да са престанали да те болят?

— Не — отговори Тинкър, очите ѝ се напълниха със сълзи от грубите нотки, които зазвучаха в гласа му. — Боли ме, така е. Непрекъснато ме боли. Но това не означава, че не мога малко да се забавлявам. О, Том, ти развали вечерта! А аз обещах на всички да ги запозная с теб.

— Няма да умрат. Тръгваме си.

— Том, ти не можеш да отмъкнеш една от моите почетни гостенки — каза остро Пийчиз.

— Дамата не иска да си ходи — застана Дарт пред Том. — Не ти ли стигат неприятностите до този момент?

— Той е малкото приятелче, Дарт — избълва презрително Марко. — Трябва да знаеш, че те винаги са ревниви.

— О, млъкнете всички! — извиси се гласът на Тинкър над шума в стаята до писък, в който се усещаше приближаваща хистерия. — Престанете, престанете!

— Всичко е наред, Тинкър — появи се в този миг Жак Некер зад нея и сложи покровителствено ръката си върху нейната.

Франки стоеше до него. Том, Марко и Дарт замълчаха, респектирани от неговия тон.

— А сега всички вие, до един, предлагам ви да оставите Тинкър на спокойствие с мен за няколко минути. Искам да разбера, как успява да се държи с такава натоварена програма — след което се обърна към Дарт: — Мистър Бенедикт, Ейприл, Тинкър и Джордан имат договор с мен до края на шоуто Ломбарди. Не искам да ги притеснявате с никакви домогвания, нито предложения за работа във вашата фирма. Ясно ли ви е?

— Мосю Некер, уверявам ви...

— Чухте ме, мистър Бенедикт. Никаква кражба на модели. Не и ако искате да работите с коя да е от моите компании отново. Сега, Тинкър, ние с теб ще отидем в една от другите стаи и ще си поговорим тихо, спокойно.

Пийчиз огледа кръга от врагове, останали след излизането на Тинкър. Марко бе стиснал яростно устни, по яката му имаше кръв. Той дори не пожела да хвърли поглед към нея.

— Най-добре е да продължа да играя ролята си на домакиня — изрече колебливо тя и отстъпи заднишком към слисаните, застинали в мълчание гости.

— Извикала си кавалерията на помощ? — надсмя се Дарт на Франки. — Добра работа, но може да е от полза само веднъж. Дори и Некер не е в състояние да огрее навсякъде.

— Мод ще се самоубие, щом разбере, че е пропуснала такова нещо, Бенедикт — каза Майк. — Аз ще я заместя. Читателите на „Зинг“ ще бъдат очаровани от твоите номера.

— Гледай само да не ми сбъркаш името. Марко, хайде да пийнем.

— А после останали трима — каза Франки. — Том, аз съм Франки Северино, а това е Майк Арън.

— Здравсти. Извинявайте за реакцията ми, но не можах да се сдържа и да гледам как ония копелета се отнасят с Тинкър, сякаш е парче месо. Тя дори не го осъзнава... каква гадост. Винаги ли ще е така — ласкателства и тиня, всеки се опитва да я използва?

— Бяха малко разгорещени, но се опасявам, че, общо взето, маниерът им е такъв — отговори Майк доста загрижен. — Все пак невинаги е толкова лошо, нали, Франки? Франки? Къде се дяна? Ами да, тя доста ми се разлюти. И Пийчиз умее да ги надроби едни... нищо не може да я оправдае. Хей, Том, ударът ти беше страхотен. Сервитър, не шампанско, благодаря, донеси ни две двойни уискита без лед.

Стига ми толкова! Стига вече! Пръждосах се от това шибано парти и отидох да позвъня на Джъстийн. Слушай, казах й, Ейприл се е превърнала в някаква интергалактическа курва, но не е по силите ми да предотвратя последствията от това. Тя ще попречи на шоуто по един или друг начин. А Дарт Бенедикт е тук и прави предложения на нашите момичета. Ако ти не си вдигнеш задника, за да го качиш на следващия „Конкорд“, той ще се развърти доста сериозно. Единственият, който осуети плановете му поне засега, е твоят старец. Как ли? Ейприл и Тинкър бяха поканени на среща с Дарт утре, но аз казах на Некер, че Дарт се опитва да открадне твоите момичета, това е всичко. Какво още му трябва на един баща да узнае? Той укроти опасната ситуация. На всичкото отгоре приятелят на Тинкър се опита да убие Ломбарди, за голямо нещастие не успя. С Тинкър също си имаш проблем. При нея нещо не е наред. Единствено стабилна е, както усещам, Джордан, Можеш да се настаниш в моя апартамент. Очаквам те утре. Ще ти изпратя кола. Стягай си багажа.

Бях така обезумяла, че треснах слушалката, без да дам възможност на Джъстийн да се съгласи или да каже довиждане. Знаех, че тя ще пристигне утре, крайно време беше. Колко дълго може да прехвърля своите отговорности на мой гръб?

След като престанах да крещя на своя шеф, се сетих, че партито все още продължава, и бях длъжна да се върна там. Но трябваше да седна за няколко минути, да поема дълбоко въздух и да кажа няколко сериозни приказки на самата себе си. Значи Пийчиз и Майк са си поживели преди седем години... това мога да го простя. Но всичките онези момичета, за които тя го обвини? Той не отрече нищо. Сам ми е казал, че е имал много момичета, но не е обичал никоя от тях. Не може да съм орисана да стана една от редицата жени, към които той е изгубил интерес. Трябваше ми увереност, че за Майк съм нещо

различно от тях... последното момиче, единственото, което е търсил... или ще унищожа всичко помежду ни. Онова, което изживяхме, е всичко, поне за мен е така. Но моето малко щастливо балонче бе вече пробито.

След като изрекох всички тия умни приказки, се наплаках хубаво и шумно по старомодному цели пет минути, този плач ме разтърси от главата до петите. После оправих грима си и се върнах на празненството. Наистина ли едва тази сутрин го очаквах с толкова много нетърпение?

21.

Джъстийн изгледа втренчено телефонната слушалка в ръката си, като че ли благодарение на разума си щеше да премахне потока от думи, който току-що се изля оттам. За да спечели време, тя насила съсредоточи вниманието си върху факта, че Франки не я остави да каже и дума и затвори телефона. По-точно тръшна проклетата слушалка с все сила. Каква неочаквана, открита проява на бунт, немислимо грубо поведение спрямо нея. Ха! Значи така се отплаща за това, че тя направи всичко за нея! Дай на някоя жена работа, повишавай я в службата, остави я да пропълзи в сърцето ти, да стане твоя първа помощничка, позволи ѝ да те замества, уреди ѝ пътешествие до Париж, купи ѝ цял гардероб нови модерни дрехи, дай ѝ възможност да привлече един мъж, който в противен случай не би я погледнал, и тогава ще разбереш каква отровна неблагодарница е тя. Накрая вирва нос и се смята за толкова всемогъща, че се самозабравя и започва да се разпорежда като дукеса: „Стягай багажа си!“... „Ще изпратя кола да те посрещне!“ Я виж ти!

Въпреки всичко, дори и умението на Джъстийн да не се съобразява с някои неща не можеше да задържи нейното внимание изцяло върху Франки, макар това да ѝ доставяше известно удовлетворение. Скоро тя бе принудена да обмисли цялата информация от Париж. Твърдението, че Ейприл се е превърнала в каквато и да е курва, ѝ се стори абсурдно. Франки само подозираше, че може би нещо тревожи Тинкър. Ломбарди стоеше мирен настрана...

Истинската причина за тревога идваше единствено от Дарт Бенедикт.

— Филис — Джъстийн се обади по интеркома на секретарката си, — искам билет за следващия „Конкорд“ до Париж, а ако нямат, им кажи, че ще седна между редовете или ще пътувам в кабинките за багаж като куче.

Дарт Бенедикт. Как можа да не се сети каква ще е реакцията му? Какво друго можеше да прави в Париж този шибан престъпник дни

преди началото на ревюто, освен да се опитва да открадне нейните момичета? Колко ли от тези в Ню Йорк е успял да подмами, да се добере до тях, момичета, които не са имали смелостта да й кажат, че напускат кораба? Ами букърите й? Коя ли от тях прави копия на всичките компютърни файлове с безценна информация, за да се измъкне тихичко с тях някоя нощ? Притежава ли тя изобщо все още агенция, или всичко е пред провал? И не е ли вината изцяло нейна?

Ако не беше дала на Дарт да разбере, че знае много добре за неговите отвратителни обедни оргии, ако го беше подлъгала, преструвайки се, че е поласкана от желанието му да работят заедно, ако му беше казала, че ще поговори със своите финансови съветници за предложението му и тогава ще даде отговор, нямаше да се случи нищо лошо.

Дарт щеше да се държи с нея изключително мило месеци наред... тя можеше до безкрай да подрежда нещата в своя полза само ако беше малко по-съобразителна. Но не, тя трябваше да му изтъкне, че е толкова непреклонна, колкото и той. Да му втълпи, че е твърде независима, за да се обединява с неговата агенция, да го предизвика. В онзи ден, изглежда, имаше в главата си пихтия вместо мозък. И стана така не заради самия Дарт, а заради Ейдън. Но, общо взето, спречкването й с Ейдън бе по вина на Некер. Ето че Некер отново навлизаше в нейния свят. И ако на Франки, тази нафукана, самонадеяна кучка, можеше да се вярва, в което нямаше съмнение, Некер й бе направил огромна услуга.

Добре, помисли си Джъстийн, това е моментът да размисли какви възможности има. Хладнокръвно, безстрастно, без да й мигне окото. „Време за избор“ — изписа тя върху един лист. След което продължи: „Първа възможност“, и подчерта думите. Но после остана известно време неподвижна, измъчвана от съмнения. Не, може би ще е по-лесно да напише кое не бива да прави.

— Имаш последното място за утрешния „Конкорд“ — прозвуча гласът на Филис по интеркома. — И още нещо, пет момичета искат да се срещнат с теб, имат проблеми със своите ангажименти, които букърите не могат да изгледят.

— Кажи им да почакаят половин час. Разчиствам бюрото си — отговори Джъстийн, надвесена над листа.

Невъзможно е:

1. Да остана в Ню Йорк със заровена в пясъка глава, докато в Париж се провежда ревюто.

2. Да попреча на момичетата да изслушат предложенията на Бенедикт. Да ги затворя.

3. Да не се срещам изобщо с Некер, докато съм в Париж. Да стана невидима.

4. Да не споделя апартамента на Франки, за да не слушам глупостите ѝ за Майк Арън.

5. Да отправям молитви за избавление.

Списъкът не е дълъг, реши Джъстийн, след като го прочете. Четвъртата и петата точка бяха единствените, които можеха да бъдат задраскани. За нещастие трябваше да си признае, че дрънканиците на Франки за нейния изневиделица връхлетял я любовен роман бяха единственото нещо, което тя наистина искаше да чуе в Париж. А молитвите са винаги нещо хубаво, особено в сегашния случай.

А коя е единствената, ясна, очевидна, светла възможност пред нея, без да се налага да я издирва? Джъстийн скъса листа и го захвърли в коша за боклук. На следващия лист написа само две думи:

„ДА СЕ ОБАДЯ НА ЕЙДЪН“

И така, каза си тя, издигайки мислено ръце към небето, какво друго ѝ остава да направи? След като не може да управлява своята агенция, то поне да се постарее да управлява живота си, особено след като вече знае, че не може да издържи и един ден, без да разговаря с него. Няма смисъл, светът край нея се разпада, защо да се лишава от гласа на Ейдън?

Набра телефонния му номер, който в момента даваше свободно, и каза на Филис да изпраца момичетата при нея едно по едно. Тъкмо изясняваше конфликтите по ангажиментите на второто момиче, и Филис ѝ предаде, че Ейдън Хендерсън е на телефона.

— О, Джоузи, би ли ме извинила за минута, обажда се моят непоносим предприемач. А аз ще бъда с него доста неучлива.

Щом момичето излезе от кабинета ѝ, тя вдигна слушалката:

— Здравсти — поздрави тя приветливо.

— Ако не ми се беше обадила днес — Ейдън не си направи труда да скрие радостта си, — имах намерение да дойда при теб и да те измъкна за косите оттам. Как щеше да го приемеш?

— Притеснявах се да не се случи нещо подобно и ти позвъних. Нали трябва да си пазя репутацията — отвърна тя спокойно и усети, че товарът в гърдите ѝ се изпари.

— Все още не съм се отказал от решението си, освен ако не се съгласиш да се срещнем след работа.

— Да не би да ме заплашваш?

— Можеш да си напълно сигурна.

— Тогава се предавам. Според дзенбудизма това означава, че аз печеля. Затова ти се обадох първа. Нещо като дзенбудизъм по телефона.

— Аз умея да губя. Къде искаш да хапнем?

— Ами... сега вече, след като моят котел работи, можем да вечеряме у дома, в моята кухня.

— Да, удобно е — съгласи се той. — Какво да донеса?

— Нямам никаква храна в хладилника. Ето ти го и първото правило за храна според дзенбудизма. Донеси всичко, което ти се иска... Нали знаеш приказката: „На гладния студент господ му праща храната.“ Защо не купиш малко калмари, солено-сладко свинско, ориз, задушен със зеленчуци, руло с яйца, онези пушени ребра, нали ги знаеш, горчица и цял тон сос от патица, разбира се.

— От къде знаеш, че специалитетите на американизираната китайска кухня са предпочитани в последно време? Доста добре си осведомена. Да дойда в седем?

— Какво ще кажеш за шест и половина?

— Аз бих казал шест.

— Страхотно. Хайде, ще се видим тогава.

— Бай.

Джъстийн не можеше да помръдне от мястото си, по лицето ѝ се стичаха неудържими радостни сълзи. Тя позвъни по интеркома на Джоузи да влезе.

— Джъстийн! — възкликна момичето удивено. — Той ли те разстрои така?

— Не. Аз го сложих на мястото му — възпротиви се тя. — Но нали ги знаеш предприемачите какви са, живи дяволи, до последния.

— Да, знам ги. Така ги нарича и мама. Не можеш да живееш с тях, но не можеш да живееш и без тях.

— Съвършено правилно.

— Ти не си забравил дори курабийките! Когато в китайските ресторанти престанаха да сервират курабийки, всичко тръгна на провал. Ейдън, ти си цял подарък за пазаруване.

— Хей, един мъж трябва да прави онова, което му се полага.

— Добре, но какво мислиш?... Аз говорих през цялото време на вечерята, а ти само кимаше от време на време. Няма като психиатър, той поне не дъвче.

— Питаш какво е мнението ми за ситуацията, в която се намиращ, или искаш съвет от мен?

— Естествено е да очаквам някаква реакция, мнението ти и няколко думи поне. — Тонът на Джъстийн издаваше нейното раздразнение. Тя му каза всичко, всичките си тайни до една, и очакваше от него нещо повече от това учудено повдигане на веждите и безмълвно поклащане на главата. От тях не можеше да разбере какво е отношението му. — Ясно е, че се налага да замина за Париж, но какво ли ще предприеме Некер, докато съм там? Ти какво би направил?

— Ти наистина ли искаш да знаеш какво бих направил аз, честно, дори и мнението ми да не ти хареса? С ясното съзнание, че аз не съм живял твоя живот и не съм познавал майка ти?

— Точно така.

— Преди всичко не бих се забърквал в такава каша. Бих оставил грешките на майка си и баща си там, където им е мястото — в миналото. И бих отговарял на писмата на баща си, бих се запознал с него и бих взел решение как да постъпвам с него, без да продължавам войната на покойната си майка срещу него.

— След дъжд качулка! Типично за мъжете! — избухна Джъстийн възмутена.

— Ти ме попита — отговори той меко.

— Какво искаш да кажеш с това „грешките на майка си“... да не би да обвиняваш моята майка за това, че е забременяла?

— Не бъди глупава. Не я обвинявам и за това, че в началото не му е казала за тебе. Той я е изоставил. Какво друго е могла да направи?

Но по-късно, щом е разбрала къде е и какъв е, мисля, че е могла да се опита да ви срещне.

— Заради парите му ли? — не можеше да повярва Джъстийн.

— Заради самите отношения, любима. Ти би имала баща по време на детството си. Тя би трябвало да преглътне своята гордост колкото може по-скоро, не да те стиска само за себе си като свое лично съкровище и да те държи далеч от Некер за отмъщение.

— Но моята майка е имала нужда поне от някакво отмъщение, Ейдън. Ти не прощаваш нищо на човешката природа. Тя е дала толкова много от себе си, тя е постъпила изключително смело, справила се е с невероятна трудност, като ме е отгледала сама.

— Нейното отмъщение не е честно спрямо теб. Ако твоята майка не беше умряла, ти все още нямаше да знаеш, че имаш баща.

— Не било честно! О, това е такава извратена представа и нейния начин на живот! Ти изобщо не я познаваш, тя се бе посветила на мен, не разбираш ли? — извика Джъстийн, раздразнението ѝ нарастваше все повече и повече от това, че той не зачита заслугите на майка ѝ.

— Кой е казал, че една майка е длъжна да посвети своя живот на децата си? Голяма част от него да, но не и целия си живот. Джъстийн, погледни ме, мисля, че твоята майка се е справяла твърде добре с работата си за човек, който не изпитва удоволствие от нея. Аз зная колко много обичаш ти своята работа. Обзалагам се, че в това отношение ти си точно нейно копие. Тя непрекъснато е работела, а в тези нейни задължения не е била включена грижата за тебе. Мисля, че майка ти е била упорита, прекалено упорита, за сметка на твоето добро.

— Но не разбираш ли колко предана е била, за да ми осигури всичко?

— Джъстийн, аз разбирам защо е останала сама с тебе. — Ейдън не се отказваше от своята гледна точка. — Помисли, ако тя е била в състояние да проумее, че трябва да ти даде възможност да живееш и с баща си, тя би се освободила до известна степен. Кой знае, може би е щяла да се реши отново да се омъжи, дори да има още деца? Но тя е избрала да избягва всички възможности за нормален, естествен човешки живот. В едно нещо съм сигурен, за тебе щеше да е по-добре

да си имаш баща. В цялата тази върволица от нещастни събития, единственият човек, за чието щастие ме е грижа, си ти.

— Ти правиш много пресилено предположение... според теб, Некер би ме искал през всичките тези години, в които жена му е била жива. Аз можех да му бъда истински товар.

— А ти допускаш, че той не би желал да си с него — този мъж, който няма друго дете освен тебе? Така или иначе твоята майка е трябвало да му даде възможност да те опознае, да му съобщи, че ти съществуващ. А после, ако той не отговори, никога да не ти казва за него.

— О, ти ме побъркваш! — извика Джъстийн.

— Само казвам какво мисля, защото ме помоли.

— Противна ми е тази твоя логика и чувствителност, и упоритост, които събират нещата в един куп и ги разглеждат от двете страни, сякаш те са равни. Толкова типична мъжка реакция. Тебе не те трогва човешкото, ти нямаш никакво въображение, никакви чувства! — вбеси се Джъстийн. — Ако светът остане в ръцете на такива хора като теб, няма да има нито драми, нито трагедии, никакви конфликти, ти ще разрешаваш всички проблеми като едно и едно прави две.

— Но това наистина е така. Винаги едно и едно прави две. Още една лудост в света на хората, която не може да бъде променена.

— О, предавам се. Няма да приказвам с теб повече на тази тема. Ти не си виждал майка ми и няма откъде да я познаваш, няма как да разбереш колко чудесна жена беше тя. Ти виждаш само недостатъците. Да оставим това, ами ти все още не си ми дал никакъв съвет какво да правя в Париж, а аз държа преди всичко да чуя съвета ти.

— Там ще бъдеш сама. Всеки, който решава да върне писалището на мадам Помпадур, може самостоятелно да се справи с един малък проблем като бъдещите му взаимоотношения със своя отдавна изчезнал баща.

— Как разбра на кого е принадлежала масичката за писане? — сепна се тя и очите ѝ се разшириха от учудване.

— Аз направих издирвания, ръководейки се от украсата и покритието. Не можах да устоя на изкушението. Жената с най-забележителния вкус в историята на цяла Франция е притежавала тази изключително ценна вещ.

— Питам се... дали тя го е използвала?

— Тя е била владетелка на редица замъци, маркиза Дьо Помпадур е била страстна колекционерка, притежавала е толкова много ценни предмети, колкото три кралици, взети заедно. Но аз имам чувство, че е държала тази неповторима масичка в своята спалня.

— Наистина ли?

— Усетих по тялото си пламенните вибрации на една истинска спалня, когато се докоснах до писалището. Някакво тайнство.

— Така ли?

— Да. И дори нещо много по-съдбовно. Докато работех по тръбите в твоята баня, минавах понякога през твоята спалня, а там има един ъгъл точно за размерите на тази неповторима масичка, място, което просто плаче за малък кът, където да седнеш и да ми пишеш любовни писма посред нощ.

— И от какъв зор трябва да го правя? — настоя Джъстийн.

— Защото си много мила. Погледни сега, ето как стоят нещата: ти се събуждаш през нощта и ме виждаш да спя щастлив до теб, тогава те обзема онова страстно желание да ми кажеш колко много ме обичаш, но разбираш, че аз трябва да се наспя, защото на сутринта ще ставам рано. И така единственият начин, по който можеш да изразиш обичта си, е да ми напишеш писмо и да го оставиш до самобръсначката ми.

— Каква трогателна фантазия.

— Това не е фантазия, Джъстийн — отговори Ейдън, поклащайки сериозно глава. — Сега ще ти покажа точно мястото в спалнята ти и ако можеш да ми се закълнеш, че то не плаче за едно малко писалище, аз ще... аз ще...

— Какво ще?

— Аз ще ти направя още едно питие „Изгревът на текила“. Още сега.

— Изкушаваш ме — омекна Джъстийн, когато го погледна.

Ейдън седеше до нея толкова искрен и обнадежден. Такъв един... страхотен. Да, страхотен е точната дума. И красив. Да се разтопи сърцето ти от красотата му, сигурно неговият счупен нос му придава толкова чар. И очите му. Как може да са по-яркосини дори и от нейните? Той е мъжествен, краката ѝ се подкосяват от фигурата му, а на всичкото отгоре е и вкусен... не, така не може! Няма да тръгне отново по онзи познат път, щом двамата се съберат... не и тази нощ.

Нали му се обади днес първа, припомни си тя строго. Една жена трябва да има гордост. Гордостта е много важно нещо, най-важното е тя, мъжете уважават жените, които се държат на положение.

— Не съм си приготвила багажа — каза Джъстийн решително, — а утре заминавам за Париж. Не мога да пия и да си стягам багажа в едно и също време.

— Колко ти трябва да се приготвиш?

— О, божичко, кой знае? Париж с всички онези модерни хора, не мога просто да нахвърлям нещата си в куфара, както правят по филмите. Трябва да се съсредоточа, да поразмисля, да избира предимно черни дрехи — бърбореше несвързано Джъстийн. — После да приготвя обувките си, моя несесер... спрей за коса... витамини... антихистамини...

— Да ти кажа ли какво ще направя? Аз ще дойда и ще ти помогна. Ти ще си събереш мислите, аз ще направя списък на вещите, след като решиш какво ще вземеш. Не можеш да се мериш с мен по сръчност при подреждането. Ще сгъна дрехите така, че да не се смачкат. Когато приготвим куфара ти, ще проверя всичко по списъка. Ще те стегна за половин час.

— Никога досега през целия ми живот не съм си приготвяла багажа за половин час, дори и за почивните дни.

— Никога, никога... Но си нямала толкова приятна причина да се справиш с багажа си по-бързо? Защото, както разбираш, после аз възнамерявам да те налюбя.

— О! — Джъстийн бе зашеметена, не се сещаше за нищо друго освен отново за гордостта. Но гордостта не е ли нещо като грях?

— Не искаш ли?

— А можем ли да започнем с това? — запита тя, смеейки се, и го целуна поривисто. Гордостта сега не е като някогашната, както и да се нарича. — И да стегнем багажа по-късно? — Джъстийн скочи бързо от мястото си, сграбчи ръката на Ейдън и се затича по стъпалата, които водеха към спалнята.

— Има хляб в твоето предложение — отбеляза той, докато двамата взимаха стъпалата по две наведнъж. — Ти си права за мене, аз наистина гледам на света прекалено много откъм логиката. Може би едно и едно не прави непременно две. Хей, я виж колко хубаво и топло е в твоята спалня. Мисля, че ще взема да се съблека.

— Аз наистина се чувствам много по-добре, след като си поговорихме, макар ти да не ми каза какво да правя — чуваше се гласът на Джъстийн от банята, където тя се събличаше с треперещи от желание ръце, а после грациозно като сирена се плъзна в леглото и го повика с ръка.

— Не, няма да те съветвам нищо — потвърди решението си Ейдън, като се притисна до нея без всякакви церемонии. Гледаше я така пламенно, с нескрита, безрезервна нежност, че тя потрепери и притвори очи. — А от друга страна, ще помислиш ли над предложението ми да се омъжиш за мене?

— Аз мисля... вероятно... може би... бих могла. — Джъстийн зарови лицето си в шията му, така че той не успя да види удивената ѝ физиономия. — Бих могла да обмисля, толкова засега.

— Колко време ти е нужно, за да решиш?

— О, аз реших вече — гласът ѝ дори не трепна, прозвуча учудващо небрежно, защото годините на страх и недоверие към всеки един мъж рухнаха за секунди, нейната увереност в абсолютната ѝ правота измести доскорошната здраво изградена защита.

— Джъстийн!

— Ще ти кажа по-късно — усмихна се тя, колкото да го вбеси с последния миг на моминското си колебание. Ейдън бе изградил своя непоколебима крепост точно в непреклонното ѝ сърце.

— Кога?

— Сигурно ще се появи някой подходящ момент... може би когато се опознаем по-добре, може би когато Руфъс е готов да те дели с мене.

— Джъстийн! — сграбчи я той заплашително. — Да или не?

— Добре де, добре! Да. Доволен ли си сега?

— Доволен ли? — извика той все още недоверчиво. — Прекалено банално ли ще бъде, ако ти кажа, че съм най-щастливият мъж на света? Тези думи ще ти дадат ли представа за радостта ми? Искаш ли да потърся други, нови думи, защото, ако искаш, ще се напегна да ги измисля...

— Всъщност няма да имам нищо против, ако ги повториш. Онези, за щастието, те ми стигат... Ще бъде ли прекалено банално да отговоря „аз също“? Или пък какво ще кажеш за тези... аз те обичам

колкото самия живот? — запита Джъстийн вече сериозно. — Това също е много банално.

— На мен не ми трябва красиви думи — отговори Ейдън и очите му изведнъж се насълзиха от неудържимата радост.

22.

— Помислих си, че ще искате да знаете — каза Франки веднага щом я свързаха с Жак Некер в офиса му, — мис Лоринг е на път за Париж.

— Сигурна ли сте?

— Тя ми се обади преди полета. Ще пристигне тази вечер местно време, което означава, че ще успее за утрешната репетиция с костюмите.

— Радвам се да чуя, че е добре и може да пътува — отговори той без никакъв ентузиазъм.

— Аз също. — Франки се учуди защо новината ѝ не бе приета по-топло. Тя толкова се зарадва най-после да му съобщи нещо хубаво за Джъстийн, че веднага щом научи за пътуването, го потърси. А той, вместо да се радва и да въздъхне с облекчение, да изпита всички тези чувства наведнъж или поне едно от тях, тонът му прозвуча съвсем делово.

— Благодаря ви, че поговорихте снощи с Тинкър — реши се да добави Франки.

— Аз искрено се учудих как така е допуснала Ломбарди да се възползва от нея. Да черпи вдъхновение от нея за моделите е съвсем оправдано, но няма право да я държи на работа толкова дълго, с часове, отгоре на всичко я кара да взима и всеки ден уроци по танго. Направете нещо, за да сложите край на този марафон, мис Северино?

— Опитвах се много пъти, мистър Некер, повярвайте ми. Но Тинкър е вироглава, не можете да си представите колко, а аз не мога да се наложа със сила и да ѝ забраня да работи толкова, колкото пожелае. Не минава и ден, без да я питам дали е добре, но тя винаги отговаря, че се чувства чудесно.

— Независимо от нейното вироглавство трябваше да ми се обадите.

— Не предполагах, че ще приемете да ви безпокоя... — Той не знае нищо за Том, помисли си Франки. А може би знае?

— Оставете на мен да преценя.

— Да, мистър Некер. Ще го имам предвид отсега нататък — съгласи се Франки смирено.

След като затвори телефона, Жак Некер остана известно време неподвижен, загледан в пространството, без да вижда нищо. Разбира се, Джъстийн идва в Париж едва сега, в последния момент, заради заплахата от страна на Дарт Бенедикт, по този въпрос той не си прави никакви илюзии. Но тя ще бъде тук, в неговия град, много близко до него. Между репетицията с костюмите и самото ревю ще се появят дузина естествени възможности да я види. Тя би трябвало да го знае, също като него.

Как да се възползва от този шанс? Неговата дъщеря и представа няма колко дълбоко е неговото разкаяние за грешката му в миналото. За него тя е чувала единствено от майка си, и то всякакви обвинения. Той бе прекалено упорит, за да го спре този факт, да го разубеди, дори да го посъветва колко много би трябвало да е настроена срещу него Джъстийн. Но не, той реши да действа и направи най-неразумното нещо, след което сам падна в капана си. От деня, в който той измисли своя план за ревюто на Ломбарди, всеки път, щом направи крачка към дъщеря си, пада в собствения си капан. Грешка след грешка! Онова проклето писалище също, трябва да е бил обезумял, за да ѝ го прати! Сега вече знаеше за Джъстийн много, но никога не би разбрал нищо без Джордан.

Това, което му разказа досега, даваше представа на бащата за дъщеря му: оказа се, че Джъстийн е себична, обидчива, иска сама да си проправя път в професията и цени болезнено независимостта си. Тя държи на своите идеи и идеали, непреклонна е, предана е на своите приятели и има чувство за справедливост, което я прави непримирима към грешките. Некер я разбираше много добре, защото и той беше като нея. Или Джъстийн бе като него? Може ли характерът, недостатъците, както и уменията да се предават от баща на дъщеря, без помежду им да е имало връзка? Няма значение. Сега, когато престана да ѝ се натрапва, той започна да проумява какво ѝ бе причинило тираничното му преследване, уловката, нека да я нарече с точната дума, само бе направила всяка крачка към нея още по-невъзможна.

Нямам право на друга грешка, реши Жак Некер. Ще остави Джъстийн на мира. Няма и пръста си да помръдне за сближаването им.

Освен ако не се наложи да се изправят лице срещу лице от някои непредвидени обстоятелства, той не ще направи ни най-малък жест, само ще ѝ изпрати букет цветя в хотела.

Джъстийн имаше на разположение няколко месеца, за да разбере що за човек е баща ѝ, знаеше колко далеч може да стигне той в опитите си да се добере до нея. И все пак нито веднъж не пожела в сърцето си да му даде възможност. Нито пък бе чела писмата му поне от любопитство. Ако така тя бе изразила своите чувства към него, той реално нямаше никакъв шанс да ги промени. Следващата стъпка бе нейна. Ако имаше място за следваща стъпка.

Джъстийн пристъпи към действие веднага с пристигането си в „Плаца“ Пиколото едва бе внесъл багажа ѝ в спалнята, а тя вече звънеше на Ейприл, за да я помоли да дойде незабавно. Момичето се подчини и от удивление, че чува гласа ѝ, не посмя да спомене за срещата си с Мод — двете се бяха уговорили да отидат някъде на късна вечеря.

— Каква изненада — отбеляза Джъстийн и я целуна. — Не съм сигурна дали щях да те разпозная на улицата, но този образ ми харесва.

— Наистина ли? Аз се опасявах да не се ужасиш — въздъхна Ейприл облекчено, нейната самоувереност в присъствието на Джъстийн се изпари.

— Не, съвсем не съм ужасена. Понякога външност и лице като твоето натрапват един шаблонен образ, който заслепява хората и не им дава възможност да те видят в друга светлина. Аз все си мислех, че ти ще си поредната велика класическа блондинка, но такава, каквато си я представя всеки. А сега в теб не е останало нищо класическо. Ти си постигнала образа, който никоя друга не притежава, а това е единственото най-ценно нещо за топмоделите. Съжалявам, че самата аз не го открих.

— Мод смята, че изглеждам странно — избърбори Ейприл.

— А, така ли? Но тя все пак не е в бизнеса — отговори Джъстийн решително. — Работата е там, че ти не си просто една изумителна платиненоруса жена, ти си огнена блондинка, която омайва като мускус и никой не е в състояние да устои на този чар. Трябва да

оправиш единствено прическата си, иначе си великолепна. Косата ти е подстригана почти по хлапашки, а ние сме във възраст и не искаме да се връщаме към нея, нали? Дай да видя какво всъщност е измайсторил този фризьор. — Джъстийн зарови пръстите си в щръкналите по дивашки коси на Ейприл, които доскоро бяха чудесни, разреса ги на една страна, после на друга, но все не успяваше да укроти фризура ѝ, сякаш бе излязла от комиксите. — А след изрусването и подстригването накъдриха ли те? Не? Само оформиха прическата, така ли? Невероятен късмет. Както изглежда, хубаво са я тупирали. Франки, виж в несесера ми, имам гел и гребен.

Когато Франки се върна, трите жени влязоха в една от баните и Ейприл седна на капака на тоалетната чиния, а Джъстийн навлажни косата ѝ, за да намаже грижливо платинената разруха с гел.

— Знаеш ли, Ейприл, не бива да подчертаваш прекалено много неща от вида си, хората не могат да преценят кое по-напред да гледат. Твоите устни и твоите очи са направо динамит, затова ще среща косата ти към тила. Ще ти придам вид на джентълмен от времето на Ароу Колар... винаги ми е харесвал този красавец.

Тя среса косата на Ейприл на път отляво и към тила, така че лицето ѝ остана открито. Имаше достатъчно коса, за да се оформи къса прическа с мека линия тип „Помпадур“, благодарение на която фините ушенца на Ейприл оставаха също видими, откри се красивият овал на лицето ѝ. И изведнъж комбинацията между тежкия грим, който бе нанесла Ейприл, ултрамодерния цвят на косата и прическата образува един цялостен, силно въздействащ образ.

— Погледни се сега в огледалото — каза Джъстийн. — Не, не така, в цял ръст, иначе няма да усетиш ефекта.

— О, боже мой! Прекрасно... Но не смяташ ли, че имам... прекалено... момчешки вид?

— Никога не си изглеждала по-женствена — призна Джъстийн. — Мъжка прическа за едно момиче с тези твои изумителни, пълни, едри устни и огромни очи на Дитрих пораждаат фино сексуално влечение, каквото ти никога не си внушавала с къдриците или с дългата си коса. Видът ти е като на красавица от Берлин през трийсетте, мога да го потвърдя, но не и момчешки. Двусмислен, ето какъв е... двусмислен е и събужда неосъществима надежда. А сега ми кажи какви са тези приказки, които чувам за Дарт Бенедикт.

— Той ме преследваше по време на партито. Каза, че ако се реша веднага, ще ми даде корицата на „Вог“.

— И е способен да го направи. Само два дни след шоуто портиерът на този хотел ще ти донесе списанието, на чиято обложка ще бъде твоята снимка, защото „Вог“ ще те преследва, докато постигне целта си. Но не мисля, че ще намериш щастие в тази агенция.

— Точно така казва и Мод. Тя е чувала странни неща за Дарт.

— Всичките са истина, а има и по-ужасни неща. Ако искаш да узнаеш подробностите, ще ти ги разкажа. Във всеки случай, след като тази колекция бъде представена, аз ще ви оставя да се разпореждате сами със своята кариера. А дотогава ще съм ви благодарна, ако стоите настрана от Дарт.

— О, Джъстийн, аз не възнамерявам да те напускам! Никога! Аз не бих била сега в Париж, ако няхах договор с „Лоринг Моудел Мениджмънт“. Щях да съм си все същото някогашното празноглаво, объркано дете, със старата си погрешна представа за живота, за себе си.

— Но всичко това е само една измислена история, грим, костюми, не бързай да се възторгваш, Ейприл. — Джъстийн изглеждаше озадачена от внезапния словесен изблик.

— А... ами да... е... ще оставя на Франки да ти обясни някои неща. Бай, Джъстийн. Благодаря ти за тази прическа. Трябва да тръгвам. Мод ме чака.

Ейприл излетя от стаята, а Франки през последните минути едва се държеше да не избухне в смях.

— Ще престанеш ли най-после?! Какво толкова смешно има, дяволите да го вземат?

— О, господи — успя тя да изрече между изблиците смях, — о, господи, имай милост, тя се изпразни пред погледите на петдесет човека, но на тебе се страхува да ти каже коя е.

— Изпразни се? Става дума за „получаване на оргазъм“, нали? Ейприл? Ейприл е лесбийка?

— Поне засега.

— С... Мод?

— А с коя друга?

— Гръм да ме поразят! Изпуснала съм цялата веселба. Можеше да ме открехнеш малко по телефона.

— Реших да те оставя сама да направиш това откритие. Няма смисъл да развалям парижките изненади на нашата група.

— Хъм... сигурно подсъзнателно съм усетила нещо, няма съмнение, иначе защо ще ми дойде наум джентълменската подстрижка?

— Ето че отново пое юздите, както виждам — отбеляза Франки така саркастично, както само тя умееше.

— Нали точно това искаш?

— О, Джъстийн, аз просто страшно се радвам да те видя. Не зная дали да ти разкажа всички гадости, или да ги подмина.

— Нито едното, нито другото, милото ми мишленце. Да взема да си поговоря сега с Джордан?

— За какво? Тя е единствената, която и за минута не ми е създавала ядове.

— Предполагам, че е прекалено късно да се заемем със случая на Тинкър.

— И да не беше така, тя не е тук. Тя е у Том.

— У Том ли? Том мъж ли е или жена, Франки?

— Едно много привлекателно приятелче, момче. Те двамата са, цитирам: „Лудо влюбени един в друг“.

— И кога започна тази любов?

— На втората вечер от пристигането ни.

— Франки, аз започвам да се съмнявам в твоята роля на пазач.

— Предупредих те, че грешката не е моя, не е като да не съм положила всички усилия да я предотвратя.

— Ще отидем да видим Тинкър сутринта. Междувременно, хайде да си поръчаме вечерята тук.

— Можеш да ме разпиташ всичко за Майк — нямаше търпение Франки.

— Това ще го оставим за накрая. Първо ще ти разкажа всичко за Ейдън.

— Какъв Ейдън?

— Моят бъдещ съпруг — отговори гордо Джъстийн. — Ейдън Хендерсън.

— Та ти дори не познаваш такъв мъж на име Ейдън.

— Познавам го почти две седмици.

— Всяка друга жена от която и да е планета може, напълно възможно е да си има гадже, което познава по-малко от две седмици, но не и ти, Джъстийн. Ти просто не си от този тип. Аз съм тази, която си има гадже, не ти. Престани да ме будалкаш.

— Приличам ли ти на човек, който те будалка?

Франки огледа хубаво Джъстийн за първи път от пристигането ѝ. Промените, които не бе забелязала досега: нейната сияеща физиономия, начинът, по който казваше „Ейдън“, новата светлина, която излъчваше почти като ореол — всичко това сякаш струеше от нейната приятелка и се сипеше върху Франки, за да я убеди в една необичайна, но неоспорима истина.

— Карамба! — извика тя.

— Зная. И на мене не ми се вярва.

— Но... но... как така?

— Той съсипа парния ми котел и после... сложно е, но нещата следваха едно след друго. Всичко бе съвсем непредсказуемо.

— Аха, старата изпитана тактика на счупения котел! Защо не го каза веднага? Това е първичният инстинкт, плътското влечение на молекулярно ниво, ако въобще е имало някакво ниво. Добре, добре! Слушам те!

— Мисля си, откога ли е повреден асансьорът? — запита Джъстийн, когато двете с Франки поеа по стълбището към студиото на сеньора Варга на четвъртия етаж.

— Със сигурност, откакто аз започнах да идвам и вероятно цялото последно десетилетие. Нищо чудно, че сеньората е желязна. Ето, стигнахме. Недей да звъниш, тя държи вратата отворена и аз просто се промъквам вътре, за да дочакам благоволенieto ѝ да разреши на Тинкър малка почивка.

Двете жени влязоха тихо и седнаха незабелязано. Наблюдаваха около пет минути танцьорките, преди сеньората да ги види и да я освободи неохотно с няколко похвални думи.

— Джъстийн! Ти дойде! — провикна се Тинкър. — О, толкова съм щастлива да те видя, не можеш да си представиш. Невероятно вълнуващо е, никога през живота си не съм била така въодушевена. Видя ли как танцувам? Днес е последният ми урок. Какво ще кажеш?

Аз наистина се справям добре. Не знаех, че мога да го правя. Почакай само да видиш костюмите, Марко прави последните дребни промени, завършва работата. Направихме една репетиция с аксесоарите специално заради мен, о, Джъстийн, толкова много неща се случват, снощи не можах да мигна. Том ме накара да хапна пържола, но аз не можах да си взема и една хапка, ядох само супа и хляб, това е всичко, което моят стомах може да приеме, навярно заради ендорфините, от тях апетитът ми секва, всичките ми мисли са за другите момичета, как ще работя с тях довечера на репетицията с облеклата, Карен, Карла, Хелена. Знаеш ли, Некер най-после успя да ги привлече, дори Клаудия, Кейт и Линда, почти всичките топмоделки, истински, той им плати три пъти повече, отколкото на всяка друга, защото те иначе няма да представят някакъв си непознат дизайнер. Разбира се, това е голяма отговорност, но аз съм сигурна, че ще се справя, защото шоуто така е запланирано. Излизам с първата рокля, почакай да я видиш само, той започва с вечерните облекла, с един удивителен коралов шифон, надиплени поли, различни дължини, огнена е, роклята се дипли, дипли, на гърба е изрязана до тук, а отпред — до тук, цял късмет е, че съм по-слаба от всякога, има тънки презрамчици, нося дълъг воал, направен само от стотици естествени рози в най-красивия бледо, бледо, бледожълт цвят, сякаш към мен са насочени прожектори, аз го свалям едва в края на подиума... не... не, какво говоря... не тогава, не преди да застана лице в лице с фотографите в края на пътеката, а дотогава не го пипам, както е било в старо време, повдигам го и го отмятам, за да покажа колко е лек, аз тренирах и тренирах...

— Седни, Тинкър — каза тихо Джъстийн.

— О, не мога да седна, по-лесно ми е да стоя на краката си, ако седна, мога изобщо да не стана, а сенъора Варга иска да се занимаваме още половин час, преди да ми позволи да отида при Марко. Тя е перфекционистка. Аз исках да науча още един танц, не само танго, но тя не ми разрешава, казва, че не съм готова, много е глупаво, но няма да мога да танцувам с някой мъж, защото зная само мъжките стъпки, мога само да водя, не е ли странно, толкова глупаво, няма да ми върши никаква работа на танцовата площадка, а най-глупавото е, че никой вече не танцува танго нали, Джъстийн?

Джъстийн се изправи, сложи ръце на раменете на момичето и се опита насила да я накара да седне:

— Хайде, Тинкър, ти си преуморена, сядай.

— Не, не, не съм уморена. — Момичето избухна в сълзи и продължи да говори, плачейки: — Казах му на Том, че не съм, а ти сега ми приказваш същите неща, ти искаш аз да съм уморена, ти не разбираш, аз не мога да съм уморена, невъзможно е, остава само един ден, пролетната колекция, тя е утре, няма да позволя къщата да се срути, така казва Марко, не мога да ги подведа, разбираш ли, Джъстийн, ти нали знаеш как е, ти разбираш, нали? Франки, не разбираш ли?

— Хвани я за другата ръка, Франки — каза Джъстийн, стиснала едната ръка на момичето. — Ще те отведем да си починеш малко, Тинкър, за да си свежа утре. Имала си предостатъчно репетиции, там ти е бедата. Трябва ти един ден и една нощ хубава почивка, само до утре и ти ще се почувстваш чудесно, разбираш ме нали, Тинкър?

— Но сенъора Варга...

— Аз ще ѝ кажа „довиждане“ вместо теб, можеш да дойдеш и да я видиш след ревюто, ако искаш, а сега се връщаме в хотела и те слагаме да спиш.

— Но Том!

— Ние ще намерим Том и ще го доведем в хотела. Той ще остане с теб и ще ти помага, ще се грижи за тебе. Франки ще го доведе веднага щом си легнеш. Ако не си легнеш, Тинкър, Франки няма да отиде да го вземе. Аз ще разговарям с Марко, той ще разбере. Случва се често, те могат да направят репетицията с костюми с някоя друга вместо с теб. Ти вече си направила репетиция с аксесоарите, така че те нямат нужда сега от теб, не ти ли е ясно, Тинкър? Ето така, сега е по-добре, нали? Издухай си носа, добре, Франки, сега ни чакат онези шибани стъпала, грабвай палтото ѝ, окей, хайде, връщаме се в хотела, ще си хапне топла супичка, до утре ще си добре, Тинкър, имаш нужда само да си легнеш.

— Но ти ще разговаряш с Марко, обещаващ, нали?

— О, аз ще поговоря с него, Тинкър, можеш да разчиташ на това.

23.

Осъзнавах, че съм затаила дъх, докато Джъстийн, Майк и аз водехме Ейприл и Джордан към асансьора, който щеше да ни отведе в подземното на „Риц“. Там на следващата вечер щеше да бъде представена пролетната колекция на Ломбарди. А тази вечер щеше да бъде репетицията с костюмите и двете момичета за първи път щяха да се озоват в компанията на топгърлите на света.

Денят се оказа дълъг, а трудната част едва сега започваше, след осем часа вечерта. На всичкото отгоре бяхме и закъснели, попречи ни една катастрофа по пътя, от която движението по Плас де ла Конкорд бе задръстено.

Струваше ми се, че са изминали години от днешната утрин, а не само няколко часа, когато настанихме Тинкър в нейната стая и се уверихме, че си е изяла и последната хапка от леката закуска. Когато се отбихме при нея за последен път, преди да напуснем „Плаца“, за да се отправим за „Риц“, тя се нахрани още веднъж и изглежда, че заспа. Том седеше на стола до нея и беше нащрек.

— Само каква услуга прави Некер на нашите момичета, като ги поставя наравно със суперзвездите — казах на Джъстийн днес следобед, след като тя току-що се бе върнала от схватката с Марко, изпълнена с онова необуздано чувство на задоволство, когато човек най-после е направил своето изключително представление. „Този садистичен малък мръсник няма да ни създава повече проблеми“ — каза ми тя. Сините ѝ победоносни очи никога не са били толкова ярки, всеки косъм от русата ѝ грива като че ли беше изпълнен със своя наелектризираща енергия и аз почувствах, че собственият ми дух се повдига с всяка нейна лъчезарна усмивка, в която се смесваха радост, смелост и гордост едновременно.

— Обърни внимание — Джъстийн внезапно стана сериозна, — Джи Ен нае звездите да представят пролетната колекция на Ломбарди. Пресата, която се занимава с модата, винаги очаква да види най-изявените момичета в най-големите ревюта. Но този жест, който

лансира нашите три момичета, може да ги представи дори в по-лоша светлина — те ще изглеждат още по-неопитни на фона на световните топмодели.

— Погледни на нещата откъм другата им страна — насърчих я аз. — На фотографите и редакторите съвсем им е писнало от всички онези познати, предвидими звезди, те ще погледнат на нашите момичета наистина с добро око, та това са три свежи, непознати лица, които едва в последно време са популяризирани в масмедиите. Всяка една от тях е толкова хубава, колкото и супермоделите, само дето не е известна. Ти знаеш, че колкото по-горещо е едно момиче, толкова по-възможно е да се превърне в легенда.

— Може би си права — отговори тя, изпълнена със съмнения.

— А може би ти си права — обзе ме мрачно настроение. — Но все пак, дори и нашите момичета да не грабнат вниманието на публиката, какво значение има това? Истинското състезание е само между тях. Другите са там просто за да показват облеклата. Така че защо да се забъркваме в едно такова чудо? Имаме просто една печеливша ситуация.

— Не вярвам в печеливши ситуации — каза ми тя и разтърси главата си гневно, инагът ѝ взе връх в настроението. — Това е мит, един от онези изрази, които е лесно да изречеш и е толкова хубаво да ги приемеш за истина.

В този миг позвъниха от рецепцията и прекъснаха колебливите ни размисли, за да ни съобщят, че Габриел Д'Анжел е във фоайето и иска да се качи в стаята ни. Когато тя пристигна, видът ѝ ни се стори прекалено лъскав в черните ѝ одежди. Заяви, че е изпратена от Некер, за да бъде нашият ангел пазител от „Джи Ен“, докато свърши представлението на пролетната колекция. Вярвате или не, аз бях толкова нервна в този момент, че действително приветствах пронизителния поглед на нейните мънистени очички и на нахаканата по парижки маниер неотстъпчивост, въпреки че се питах с какво би могла да защити моите красавици от вероятността да бъдат засенчени от тиквеното съвършенство на Клаудии, Линди, Жасмини... Просто не можех да си представя.

— Е — каза Габриел, докато се здрависваше с Джъстин, — аз се радвам, че най-после сте се оправили. Вашата болест като че ли ви е разкрасила до възбог.

— Антибиотиците често имат такъв ефект — отговори й спокойно Джъстийн.

— Как е бедната Тинкър?

— Спи спокойно.

— Дали е сигурно, че ще бъде утре добре?

— Ще бъде, напук на Ломбарди. Кой ще я замести тази вечер?

— За щастие, бившата манекенка на Марко. Тя все още е предана на мосю Некер.

— Не мога да разбера защо репетицията с костюмите започва толкова късно — изрази недоволството си Джъстийн.

— Осем часът вечерта е неподходящо време... ревюто може да продължи цяла нощ.

— В никакъв случай. „Риц“ не би ни позволил да наемем залата през деня. Те харчат луди пари за плувния басейн в рамките на двацет и четири часа, а през седмицата на шоуто едва ли някой ще има възможност да се къпе там. Ние ще използваме салона за разкрояване, за гардеробна и гримьорна, а той е близо до плувния басейн. Последните клиенти на хотела по график освобождават помещението в седем часа вечерта.

— Но какво ще стане с гостите на хотела, които искат да си оправят утре прическите?

— Утре „Риц“ е поел ангажимент да ги изпрати в „Александър“ с коли и шофьори, всичко е за сметка на „Джи Ен“. Преди месеци аз предложих подиумът да се монтира и генералната репетиция да се проведе на друго място, а не в хотела, но Марко държеше момичетата и костюмарите да свикнат с мястото, където ще бъдат следващата вечер.

— Поне в едно нещо да е прав — изръмжа Джъстийн.

— Имате ли идея по какъв друг начин може да се проведе ревюто освен по обичайния? — запита Габриел. — Обикновено едно шоу продължава четирийсет минути, струва около двеста хиляди долара и редакторите си отиват гладни. Нашето ще продължи по-малко от половин час и ще струва над половин милион долара.

— На нас не ни бе съобщено нищо за детайлите — каза Джъстийн заинтригувана, въпреки желанието си да остане равнодушна.

— Това е една вечер с официално облекло от най-изискан вид. Преди шоуто ще бъде сервирано шампанско с хайвер, след това ще има вечеря. Поканен е само каймакът на пресата и най-богатите клиенти. Обикновено се събират около две хиляди човека, утре вечер ще бъдат само триста плюс най-изявените фотографи, разбира се. Не забравяйте, че „Джи Ен“ е една от най-големите рекламни агенции в света. Няма редактор от голяма величина, който може да пренебрегне Ломбарди. Ние не даваме голяма гласност на събитието, но въпреки това медиите ще го отразят широко, след като мосю Некер пръска пари с толкова широка ръка.

— Ами самият подиум? — запита Джъстийн, на която не ѝ се искаше да бъде въввлечена във финансовите дела на Некер.

— Екипът на Белоар и Джало ще започне монтажа тази вечер точно в седем. Първата им работа е да покрият басейна и да монтират подиума. Той ще представлява редица от концентрични кръгове, а банкетните маси ще са между тях, така че всеки от гостите ще бъде на първия ред.

— Белоар и Джало?

— Най-големите експерти по монтаж на постановъчните елементи: оборудване, осветление, декори, столове, подиум за музикантите, всичко, от което се нуждаем, за да превърнем всяко място в зала за изключително парти.

— Музиканти ли? — запитах учудена. — Не ползвате ли дискожокер?

— Скъпа моя Франки, ние не правим една обикновена парижка модна колекция, повечето от които се превръщат във вулгарни състезания. Лагерфелд наистина пусна миналия сезон нещо, наречено „Не искай този къс пенис“, и започна шоуто с един звукозапис на кресливата песен „Усили тази шибана музика!“.

Боже господи! — не можех да повярвам, че от елегантно изрисуваните устни на Габриел излизаха такива думи.

— Марко — продължи тя, без да трепне и косъм от лъскавата ѝ прическа — реши, че не иска да прилича на никой друг в състезанието с онези глупави хора, които наричат себе си „звукозаписни стилисти“. Така че той убеди мосю Некер да доведе един оркестър, казва се „Чикаго“.

— Но те са американска рокгрупа от края на седемдесетте години — изненада се Джъстийн. — Защо тях?

— Те са любимите музиканти на Марко — отговори Габриел, свивайки рамене по начин, който показваше липсата на интерес от нейна страна в тази насока. — Той прикрепи към тях група от други музиканти, певци и група за акомпанимент. Възложи им да възпроизведат музика от трийсетте години. Ще има двама души музиканти, без да се броят вокалистите.

— И дрехите му ли са в стила на трийсетте? — запита Джъстийн. — Не очаквах от него да краде... да заимства от толкова далечно време.

— Не съм ги виждала — отговори рязко Габриел. — Той може да фабрикува и нов вид атомна бомба или да върне високите обувки с копчета. Обаче неговите думи, които внуши на отдела за връзки с обществеността, бяха: „пъстрота, свежест, очарование“.

— Вие не сте ги виждали? — запитахме с Джъстийн едновременно, защото и двете бяхме еднакво учудени.

— Марко беше твърде зает с творбите си, за да има време да ми покаже каквото и да е. Той не показва дрехи във „формативно положение“, освен на хора, запознати с дизайнерския процес.

— Ами ако вие не сте ги виждали, какво да кажат хората от връзки с обществеността? Те сигурно работят в неведение — казах, чувствайки симпатия към Габриел за първи път, откакто я познавах.

Тя вдигна рамене, за да изрази нещо от рода на: „Аз разбирам много добре, но какво мога да направя?“

— По целия свят само дузина дизайнери — горе-долу толкова са от значение. Отделът за социални връзки няма да реши дали Марко ще стане един от тях. Той възнамерява да играе с най-силните си карти, въпреки че не съм виждала дрехите.

— Искате да кажете, че те ще са просто изкушение? — запита предпазливо Джъстийн.

— Точно така — Габриел погледна към нея с нова оценка в погледа. — Съблазън. Какво друго би могло да бъде, след като за костюмите са похарчени толкова много пари, за да превърнат огромното пространство под „Риц“ в тераса на кафене под открито небе, заобиколено от хиляди разцъфнали черешови и ябълкови

дървета? Марко призовава пролетта на една неясна, изцяло идеологизирана година между 1934 и 1936.

— Но никой не си спомня толкова далече в миналото — възпротивих се аз.

— Там е смисълът. Настоящото не е особено привлекателно, нали? Марко иска шоуто да бъде една въображаема година, през която никой няма причина да се тревожи за бъдещето или за поколението на миналото. Съблазънта ще започне, когато пресата влезе в хотела от студената нощ и открие, че във фоайето е избуяла пролетта.

— А имате ли представа, каква музика ще свири „Чикаго“ довечера? Нова музика в стила на трийсетте ли ще бъде?

— Не си смятала, че ще свирят оригинална музика, нали? — запита на свой ред Габриел, ужасена от идеята ми. — Не, само интерпретация, но аранжировката е оригинална. Марко не би поверил нещо толкова важно на тези музиканти — каза тя, изваждайки бележник от чантата си. — Тук има някои заглавия на мелодии от трийсетте години, които ще създават настроение в залата преди шоуто, и вие ще ми кажете оригинални ли са те: „Харесва ми да те гледам“, „Не е ли хубав денят... за да останем под дъжда“, „Имам настроение за любов“, „Синя луна“, „Всичко, което правя, е да мечтая за теб“, „Моят романс“...

— Спри! — извика Джъстийн, заливайки се в смях. Дори Габриел се смееше. — Ние схванахме идеята. Старомодното и сантименталното са цял ад. Ако хората не са подготвени или не са в подходящо настроение, нищо няма да излезе. Така че вие ще имате едно зашеметяващо копие на Париж в една никога несъществуваща пролет, музика от апогея на холивудските музиканти, един банкет, организиран от „Риц“, всички топмодели на света... Марко няма да може да каже, че не са харесали неговите костюми, защото не са били представени с максимум „шмалтц“ — сладниково-сантиментална музика, литература и т.н.

Габриел ме погледна въпросително.

— Кокоша мас — обясних аз, но тя все още изглеждаше озадачена.

— Това е друга дума за очарование — добави Джъстийн.

— Мислех си, че говоря перфектно английски — промърмори гостенката. — Пилешка мас? Идиом, така ли?

— Да, силно идиоматичен израз — уверих я аз. — Човек трябва да го усеща — в момент като този ми се изясни, че не е толкова трудно да разбере защо френските дизайнери на дрехи всъщност губят четири милиона долара на година.

— Но за късмет — напомни ми Габриел — тази нощ е първата крачка към парфюма „Ломбарди“. А парфюмът ще печели по седем, седем и половина милиона долара на година. Мосю Некер планира нещата за много години напред.

Този разговор беше скоро прекъснат от Джордан и Ейприл, които почукаха на вратата на стаята ни, веднага след тях се появиха Майк и Мод. Видът на момичетата показваше ясно обзелата ги треска преди откриването на шоуто.

— Какво да правим до часа на репетицията? — запита направо Джордан. — Взехме по една вана, лежахме във водата, докато кожата на краката ни набъбна, направихме си по два пъти педикюр, кола маска, измихме си косите и сега се страхуваме да оформим с пинсета веждите си, защото сигурно няма да се спрем, преди да отскубнем и последното косъмче.

— Има повече от два часа до мига, в който трябва да тръгнем за „Риц“. — Ейприл изглеждаше измъчена. — Не съм яла цял ден. Лошо ми е от глад, но ме е страх да не повърна, ако хапна нещо.

— Имам една идея — каза Майк. — Играете ли покер? Не? Само аз, Мод и Франки ли? Е, тогава ние ще научим останалите по време на играта. След това ще играем на пари, докато стане време за тръгване.

Джъстийн ме побутна с лакът в знак на одобрение, което без съмнение означаваше „добре си се справила“. Аз не благоволих да обсъждам тази очевидна истина, а извиках рум сървис и помолих да ни донесат карти за игра и поднос с храна. Следващите два часа минаха неусетно, както можеше да се очаква от една бърза, ненапрегната и до голяма степен необичайна игра на покер. Скоро всеки един от нас се успокои достатъчно, за да може да похапне, а Джордан, която твърдеше, че е новак в толкова много неща, спечели с последната ръка триста долара. Майк седеше до мене и от време на време ни щракаше с фотоапарата, когато не се опитваше да поглежда в картите ми.

— Стига си шикалкавил! — възроптах накрая.

— Но твоите карти са мои карти, скъпа. Делим по равно. Искаш ли да видиш моите?

— Така ли ставало?

— Разбира се.

Бях готова да си взема една пика от неговите, подведена от усмивката му и от начина, по който очите му проблясваха от удоволствие, когато ме гледаше, но Мод ни залови и сложи край на играта.

Сега дори споменът за това забавление беше почти забравен. Мод и Габриел влязоха в малкия асансьор на „Риц“ пред нас, Майк, Джъстийн и аз застанахме отзад, а Джордан и Ейприл стояха отпред — с изправени гърбове и рамене, вдигнати високо изящни глави над изисканите шии, изглеждаха спокойни, напълно хладнокръвни. Различавах се само по цвета на косите — тъмните херувимски къдрици на Джордан и платинения тип на Ейприл. Внезапно фотоапаратът на Майк изщрака бързо и аз видях онова, което той бе вече снимал: двете момичета се държаха за ръце толкова здраво, че сигурно изпитваха болка от тази хватка.

— Безсърдечен канибал! — просъсках по него.

— Вероятно снимка за корицата — изсъска ми той в отговор и направи още една снимка, докато вратата на асансьора се отваряше.

— Хайде, момиче! — Джордан окуражи с внезапната си усмивка Ейприл и двете направиха крачка напред, все още хванати за ръце, към задимената от дантелата на цигарения дим бяло-розова мраморна рецепция. В дъното се виждаха редиците тънко позлатени столове, три манекенки — толкова известни, че можеха да бъдат разпознати само по една черта на лицето — и дузина работници в черни дрехи, които бяха или от екипа на Белоар и Джало, или хората, които обличат момичетата при смяната на тоалетите.

— Какво ще правим сега? — запитах Габриел.

— Момичетата трябва да се обадят на Марко, за да знае, че са тука. Аз ще поема грижата за тях.

— Не, Габриел, аз ще се грижа за тях — реагира бързо Джъстийн.

— Никой, който не е необходим за шоуто, няма да бъде допуснат зад кулисите, а ти не участваш директно в представянето на пролетната колекция. Тази вечер ще бъде цяла лудница. Съжалявам, но ти ще трябва да останеш тук, Джъстийн. Мисля, че разбираш това.

— Няма да го бъде, Габриел. Ще бъда с момичетата, както и Франки. Те имат нужда от нас. Разбира се, Майк и Мод трябва да бъдат навсякъде.

— Майк и Мод да. Но що се отнася до тебе и Франки, това е абсолютно невъзможно.

— Защо не отидеш да попиташ Марко?

Минута по-късно Габриел се върна. Изглеждаше безкрайно учудена.

— Той каза, че вие сте добре дошли навсякъде, само да не му пречите. Съжалявам, Джъстин, аз не знаех, че за вас двете се прави изключение.

— Това е добре, че не знаеш. Хайде всички да тръгваме. Майк, помни, не трябва да снимаш мис Шифър гола, та дори и по бельо. Тя може да бъде уловена в някой миг, който не може да скрие, но не може да си го позволим, щом не ѝ се плаща. Това е правилото.

— О, каква глупост! — простена моят любим.

Когато оркестър „Чикаго“ изсвири първите акорди от версия на „Светията“, почувствах на мига, че ме обзема блаженство. Мелодията беше силно синкопирана, ритъмът — ускорен и толкова подчертан, че човек не може да не го усети. Музиката съдържаше нещо от истинската есенция на очакването, беше жива, ярка, звучеше забавно. Всички хора започнаха да се усмихват, жестикулирайки толкова естествено, колкото едно дете, когато се почесва след ухапването на комар. Джордан поведе Ейприл с лека танцова стъпка.

— Не е толкова лош този „Чикаго“ — каза Габриел с интонация, която изразяваше пълно одобрение.

Ние си пробихме път към големия салон за разкрояване, който ни вършеше много добра работа като едно импровизирано помещение за преобличане, защото огромният плот от бежов мрамор осигуряваше място за работа на гримьорите и на фризьорите, там те бяха подредили пособията си. Светлината беше ослепителна. След като всички кожени столове бяха заменени с банкетни, се отвори място за костюмиерите и за момичетата, където те можеха да се преобличат.

Когато нашата група се появи на вратата, аз разбрах, че на човек може да му спре дъхът от колективното присъствие на толкова много световни модели. В този момент те не вдигаха врява, не се катереха една връз друга, не се точеха към и извън „Лоринг Моудел

Мениджмънт“. Всяка сама за себе си, както бях свикнала да ги виждам. В този момент на танца, те се скупчваха една до друга в един облак от нарастващо чувство за стойност, който повдигаше духа им до N-та степен. Те се хвърлиха като една в напрегнатата атмосфера на посвещение в себепроникването, което дълбоко осъзнаваха като една голяма привилегия, но тук всяка участваше с равен дял. Те разбираха собственото си величие, което се заключаваше в ужасно прост факт, — в този изключителен миг, те бяха избраничките на избраните, те бяха миропомазаните. С чувството, че другите жени зависят само от тях. Лицата им, независимо от младостта носеха печата на толкова много фантазия, че да преминеш през залата, пълна с топмодели, беше десет пъти по-вълнуващо в сравнение с вероятността да се окажеш зад кулисите в нощта, в която се получават Оскарите.

— Ейприл! Джордан! Стига сте зяпали! — извика Джъстийн на момичетата. — След шест месеца и двете ще бъдете толкова обременени от всичко това, колкото и те сега. Не усещате ли, че мислят само за „още един ден, още един долар“?

— Добре казано, шефе — промълви Джордан, която не можеше да откъсне очи от момичетата.

А те бяха насядали като в харем — полузагърнати в пенъоарите си от хотел „Риц“, бърбрейки оживено или интимно по клетъчните си телефони, вдигнали оголените си крака по столовете, като че ли около тях няма други хора; отпиваха от бутилките кока-кола и вода „Евиан“. Взираха се в лака на ноктите на краката си; извиваха миглите на клепачите си или наблюдаваха почти незабележимите венички в бялото на очите си; малка част от тях четяха булевардни книжки, като няколко имаха очила. Отделни групички се събираха, за да поклокарстват шепнешком — по всичко си личеше, че нито една от тях не се интересува от облеклата, които ще показва на ревюто. След като получаваха тройно повече пари, за да покажат колекцията на един неизвестен дизайнер, човек можеше да проумее защо целият този екип беше едно бедствие. Имаше момичета, които палеха цигари, други, които допушваха, и трети, които бяха обгърнати в облаци дим. За хиляден път благослових късмета си, че трябва да придружавам три непущачки. Група момичета се обърнаха, за да помахат на Майк, няколко поздравиха Джъстийн, но очите им оставаха празни, когато погледите им попадаха на Ейприл и Джордан. Ние сме оригинален

екип от Бродуей, като че ли изразяваха равнодушието си те, ние сме вътре, а вие сте вън, гледайте да не сгрешите, вие двете сте една двойка дубльорки, наети само за един-единствен номер в този ден.

— Къде е Ломбарди? — настоя да разбере Джъстийн.

— Вероятно е там — каза Майк.

Той посочи групата от шестте топмодели, които се бяха наредили с гръб към нас, а масата скриваше краката ми. От нашето място изглеждаше, че те носят еднакви сака, плътно по тялото, малки рамене, пристегнати с коланче в кръста, ушити от чудесен хиациnten вълнен плат.

Джъстийн поведе момичетата към Марко, обгърнала раменете им.

— Джордан и Ейприл са тук — каза му тя, когато той седна зад една маса, покрита с аксесоари.

— Те закъсняха. — Той не си направи труда да я погледне.

— Парижки трафик — отговори Джъстийн без извинение в гласа.

— Заведи ги при костюмиерите им. Сложете шапките — заповяда в следващия миг Марко, обръщайки се към помощниците си. Наблюдавах ги как нагласяват малките, фантастични зелени плюшени шапчици на шест от най-скъпо платените глави в света. Всяка шапчица беше закичена с по една бяла роза, а полите на момичетата стигаха до глезените. Полите бяха скроени във формата на буквата „А“. Всяко едно от момичетата носеше прозрачен бежов панталон, опънат по бедрата, и еднакви черни кожени обувки със среден ток. Невъзможно бе да се каже, че една дължина е по-представителна или по-модерна от друга. Марко се изправи и дръпна силно полата на Кейт Мос. Дрехата стигаше до коленете на момичето.

— Божествено — поздрави я Ломбарди.

— Той дори не ни погледна — изплака Ейприл, щом си пробихме път през тълпата. — Дори не ни каза едно здравейте.

— Това няма нищо общо с вас — увери я Джъстийн. — Той ще дойде насам. — Тази идея с различните дължини не е глупава — обърна се тя към мен ядосана, но все пак честна в коментара си.

— Изчакваме в неудобно положение — изръмжах аз, но трябваше да призная, че ако журналистите, които се занимават с мода, все още смятат дължината на полите за подходяща тема, Марко току-

що бе направил едно съдбовно изказване, което бе твърде убедително, за да не го забележат медиите.

Най-накрая стигнахме до две редици с дрехи, на които върху картонена табелка бяха написани имената на Джордан и Ейприл. Момичетата, изгубили търпение, се нахвърлиха върху дрехите, без да обръщат внимание на обърквания, протестиращ костюмиер. Те се скупчиха около закачалките като кученца, които търсят храна, възклицаваха от възторг, виковете им на одобрение ставаха все по-гърмки и по-гърмки, докато Майк ги фотографираше в ролята на луди клиентки в някой филм.

— Момичета, за бога! — възпротиви се Джъстийн. — Овладейте се!

— Погледни това! — изпищя Ейприл. — Едно наметало от мохер в огненочервено, обвезано с бледорозов сатен, и рокля, която подхожда на подплатата му... луда съм по тях!

— Намерих обратния вариант — наметало в розово, а роклята в червено! — възкликна Джордан.

— Хей, хей! — изкрещя в следващия миг Ейприл и вдигна една бална рокля от лилав сатен, с широки поли, с шоколадов колан и прилепващо до тялото болеро, покрито с шоколадов блясък. Една рокля, достойна за някоя млада София Лорен.

— И аз я имам същата — задъха се от възлнение Джордан, размахвайки закачалка, на която висеше същата рокля в убито кафяво, а коланът тук бе лилав, болерото проблясваше в лавандулови пайети. — Ние с тебе близначки ли сме?

— Не зная. Ау, жакет като за принцеса, жакет като за принцеса — изпищя отново Ейприл, показвайки един ярко блестящ, надиплен с басти, закопчан жакет, лек като перце, от тъмносив фланелен плат и бяла копринена рокля с едно оголено рамо. — Става и за сватбено облекло... Джордан, ами ти?

— Същият жакет от ябълковозелен туид, рокля с презрамка само на едното рамо от бледооранжева органза... погледни този жълт кадифен жакет върху рокля от бледорозов шифон... рокля за коктейли... съблазнително! Но кадифе за пролетта?!... И все пак намерен е точният нюанс на жълтото? Джъстийн, не е ли това съвършен цвят, или греша?

— Дай ми да го премеря — помоли Джъстийн, събличайки веднага собственото си сако.

— Няма начин. Ще го изцапаш... ето ти едно в небесносиньо, то е почти същата кройка. — Джордан хвърли кадифеното сако ловко към Джъстийн и се спусна стремително напред към закачалките с облекла в ярки, весели цветове, натрупани на нейната редица. Сякаш имаше точно една минута, за да изживее остатъка от живота си. — Погледни само, погледни, всяка рокля има свое наметало или жакет, всяка рокля за коктейл или всяка бална рокля си има по едно дълго наметало или жакет, болеро... Някой най-накрая разбра, че на жените им харесва да прекарват по-голямата част от живота си в гиздене. О, господи! Погледни това!

Джордан сграбчи една от балните рокли, ушита от тафта в шотландско каре с половин дузина пастелни цветове.

— Поли обръчи! Господ да ми е на помощ! И кепе. Виждали ли сте някога по-великолепно розово, о, това е наметало, извезано с шотландско каре. — Тя разпери наметалото около раменете си, сгуши се в хралупата на качулката и погледна игриво в огледалото: — Никога няма да сваля това наметало, на никого няма да го отстъпя!

Скоро цялата гардеробна се изпълни с възторзите на момичетата, от възгласите на удивление и разочарование; при вида на дрехи в рядко срещаното сиво, морскосиньо или черно, тяхното високомерие изчезна, прогонено от ентузиазма, който лъхаше от великолепието, скрито в градина от чисти, наситени пролетни цветове.

— Момичета! — извика Марко, изправяйки се от мястото си. — Не разменяйте дрехите! Не пробвайте чужди дрехи! Спрете незабавно! Ако се държите добре, обещавам ви, че веднага след като свършат снимките, аз ще ви ги дам, да се радват сърцата ви. Има достатъчно от моето свършено розово за всички, достатъчно жълто нарцисово, достатъчно свежо зелено, достатъчно бяло в ябълков цвят... поставете закачалките отново по местата им незабавно! Обърнете внимание на костюмиерите си. А сега искам Карин, Кейт и Шалом да облекат своите първи костюми, при това да го направят по-бързо.

— Тази дреха ме подлудява — прошепна Джъстийн в ухото ми, докато се навърташе около лилавата бална рокля от шифон сред тоалетите на Джордан. — Момичетата са му казали всичко, от което той се нуждае, за да успее. Никой не е осигурен така с дрехи, както те

— тя се уви в наметалото с качулката. — Как изглеждам? Аз ли съм това, или не съм?

Не можех да ѝ отговоря, защото бях прекалено заета, мерех костюма на Ейприл за коктейл, изработен от сатен в морскосиньо с бяла яка и ревери.

24.

Събуди ме звънецът на вратата в най-сладкия миг на съня ми, който веднага изчезна. Премигвайки, с проклятие на уста се измъкнах от нощницата си и скочих от леглото.

— Кой, по дяволите, се е домъкнал? — изревах през вратата по начин, който не оставяше съмнение, че така необходимият ми, скъпоценен сън е нарушен.

— Том. Не исках да те събудям, Франки, но Тинкър настоя.

— Колко е часът, за да викаш така?

— Три следобед.

— О, боже мили! Том, изчакай минутка, само да метна нещо на гърба си.

Плиснах няколко шепи вода на лицето си и бързо измих зъбите си. Дяволски невероятно ми се стори да съм спала толкова до късно. Върнахме се всички в хотела към седем сутринта, така беше, а после в моята всекидневна се нахвърлих върху една гигантска закуска, но да спя до следобедно време... никога не съм го правила в живота си. Представям си какво би си помислила майка ми.

— Горкият Том — ожалих го разкаяна веднага щом отидох при него в стаята. — Тинкър сигурно полудява от любопитство. Бях сигурна, че ще мога да се събудя по-рано, затова не навих будилника. Никой друг ли не се е появявал, нито дори Майк?

— Не. Аз седях до вратата на Тинкър, наполовина в коридора на етажа, за да не изпусна някоя от вас, ако мине. Единственият човек, когото видях, беше Пийчиз, но и тя не можа да ми каже нищо.

— А ти колко си спал? — попитах го.

— Изобщо не съм спал. Легнах върху завивките, преди това завързах едната ръка на Тинкър за моята с колана ѝ от хавлията, за да не стане, без да я усетя. Но стоях през цялото време буден, страхувах се, да не би да я смачкам, ако заспя и в съня си се прекатуря върху нея.

— Е, харесва ли ти бизнесът с мода?

— Не е най-страшното мъчение на света.

— Как е тя? — запитах със страх от отговора.

— Твърди, че се е възстановила напълно. Беснее, защото не ѝ давам да става от леглото, освен да ходи до тоалетната.

— Не приказва ли вече глупости?

— Глупости не... е, може би малко, по-скоро е много нетърпелива — въздъхна той.

— Том, слушай ме, ти си единственият, който я познава в различни ситуации. Каж ми, ако мислиш, че Тинкър взима някакви наркотици... тя наистина се държи необяснимо.

— Не може да е медрин, в това съм сигурен. Аз познавам много хора, които имат страшно претоварена програма в рекламния бизнес, но те не се сгромолясват след работа така, както Тинкър, тя прилича на парцалена кукла. Изобщо не може да се успокои, мята се насън. И ако взима някакви наркотици от онази отрепка с противно лице, от оня, за когото работи, то аз не съм забелязал. Дали не е сенъора Варга? Не, не вярвам. Защо ще ѝ дава каквито и да било наркотици? Те могат да попречат на нейната концентрация за свещеното, шибано танго. Ако ме питаш мен, наркотикът, който я тресе, е чисто и просто бясната ѝ амбиция, онова умопомрачаващо усещане, че ако овладее походката за ревюто и спечели конкурса, ще има вече своя идентичност. Непрекъснато ми повтаря: „Искам само да се кача на подиума, това е, да отида и да изпълня задълженията си.“ Не спира да говори това.

— Това е естествено, Том. Най-добрите момичета в ревютата са като коне пред надбягване, те нямат търпение шоуто да започне. Ако някой не ги контролира, ще се разпръснат в същия миг, ще започнат да се препъват една друга съвсем съзнателно.

— Ако и сега работата е такава, тя съвсем се е побъркала. Моля те, Франки, имай милост към мене, иди да ѝ кажеш всичко до последната дреболия от миналата нощ. Аз заспивам, докато ти говоря.

— Лягай на дивана. Отивам да видя Тинкър и да ѝ занеса нещо за ядене.

Загърнах се в одеялото и притичах по коридора на хотела. Тинкър лежеше по гръб върху възглавниците. Единият ѝ крак бе завързан здраво за леглото, телефонът стоеше твърде далече от нея и тя не можеше да го стигне. Приличаше на героиня от комиксите, която е била завързана върху железопътните релси, а влакът приближава всеки миг.

— Трябва да признаеш, че този Том е много усърден в грижите си към теб — казах, докато я развързвах и се стараех да не се разсмея при вида на вбесената ѝ физиономия.

— Само да ми падне, ще го убия тоя шибан нехранимайко. — Гласът на Тинкър звучеше като разстроена арфа с изпокъсани струни. — Представа нямаш на какви изтезания ме подложи през цялата нощ. Той е престъпен безумец.

— Бъди справедлива. Той прави само онова, което го помолихме. Недей да съскаш, Тинкър, Том е много добър, предан, искрен.

— Вие всички прекалихте — простена тя, разтърквайки крака си, след което скочи и закрачи нервно из стаята. — Нищо ми няма, виж ме. Не виждаш ли? Нищо! Нищичко! Коя курва е облякла моите рокли?

— Майчице, Тинкър, спомням си времето, когато не можеше да кажеш дори „проклятие“... всъщност на мене ми се струваше, че казваш „поклятие“. — Сега разбирах какво е искал да каже Том с това, че тя говори малко несвързано: „курва!“ — Както става в такива случаи, дамата, която облече твоите рокли, бе Жанин, неотдавнашната манекенка за пробите, Ломбарди я беше уволнил. Тя е парче и половина, но малко е глупава за тази работа. Все пак успя да се справи, изглеждаше фантастично, защото твоите дрехи са далеч над най-доброто ниво в шоуто — опитвах се да я успокоя, разбира се, но в думите ми нямаше лъжа: — Марко наистина те е направил страхотна, Тинк. Твоята помощничка за шоуто е изпипала всичко, подредила е всичките аксесоари, само те очаква. Разбира се, дължината на роклите ти не пасваше на не особено високия ръст на Жанин, но това няма значение. Дори и без тези дрехи ревюто пак щеше да е страхотна сензация. Истинска бомба, повратна точка в шоу модата, за която хората от бранша ще говорят с години. Истина се оказа всичко — Марко е наистина гений, както ти каза, колкото и да ми е неприятно да го потвърдя.

— Нали ти казах!

— Подухна нов вятър, не... смятай, че беше торнадо... вихреше се цяла нощ.

— Знаех си! Разказвай ми още!

— Костюмите са такива, за каквито редакторите си мечтаят непрекъснато... мисля, че техният стил е по-добър за нещо наистина ново в модата. Нищо не напомня за друг дизайнер, а усещането му за

цветове... господи, Джъстийн и аз се изпотрепахме коя да пробва дрехите на Ейприл и Джордан. Не се интересувах колко са скъпи, знаех, че заслужават цената си — в тях човек се преобразява, те го превъзнасят в небесата, луксозни, направо да ги изядеш... на всичкото отгоре са толкова удобни, да не повярваш! Всяка дреха е постижение. Страхотия са... иска ми се да ги имам всичките, а зная, че не мога да си позволя дори и една. Никога не съм се палила така по дрехи. Усецането е като при секса! Не, много по-приятно!

— Ами Ейприл и Джордан? — запита рязко Тинкър. — Как изглеждаха?

— Ами...

— Кажи ми, Франки! По дяволите! Трябва да чуя истината! — настоя тя ожесточена.

— Изключително. Всяка по свой начин... разбира се, с такива дрехи не могат да се провалят.

— Аз ще изглеждам по-добре!

— Жестоко си права. — Глупаво щеше да е да не се съглася с нея.

Огледах внимателно отблизо Тинкър: ако беше започнала да взима наркотици, до утре сутринта тя нямаше да има достъп до тях, но и нямаше да се оправи кой знае колко, дори след една добра почивка.

В нормално състояние тя е нежна, но някак си умислено радостна, повече се интересува от света около нея, отколкото от самата себе си. А днес, докато ме разпитваше, гореше от нетърпение, всичките ѝ мисли бяха насочени към това, как ще изглежда довечера. Обикновено бледата ѝ кожа бе разцъфнала както никога, очите ѝ блестяха трескаво, почти страховито, дори купчината червеникава коса блестеше по-ярко от всякога, сякаш я бяха подпалили. Сценична треска, помислих си, стараяйки се да потуша страховете си, сценична треска, след която ще дойде безсилието, а после и нервната криза от първата ѝ изява. Но тя ще се успокои, щом стигнем до „Риц“, щом се заеме с работа. Трябва да успее.

— Ще поръчам нещо за ядене от рум сървис, Тинкър. Какво да ти взема?

— Нищо, по дяволите... какво ги шибва всичките в мозъците, та си мислят, че съм гладна? Том ме тъпче насила, откакто съм се върнала тук. Знам, че съм наддала два килограма — ядоса се тя.

— Никой не може да напълнее с два килограма за двайсет и шест часа — отговорих с най-спокойната си интонация. — Два килограма се равняват на осем хиляди допълнителни калории.

— Но как може да изгарям нормално калории, след като съм прикована към това шибано легло и мускулите ми атрофират? Слушай, Франки, има време за още един урок по танго преди ревюто! Обади се на сеньора Варга, кажи й, че тръгвам към нея.

— Тинкър! Ако има едно-единствено нещо, от което сега не се нуждаеш, то това е още един урок по танц. Можеш да си потанцуваш насън.

— Тангото ще разгрее мускулите ми — примоли се тя и набързо се съблече чисто гола, търсейки дрехите си за излизане.

— Трябва да бъдем в „Риц“ след по-малко от два часа, за да ти направят прическа и да те гримират — казах настойчиво. — Сега имаш нужда от продължителен душ, да се нахраниш и да се успокоиш, все още не си достатъчно отпочинала, както ти се струва, а ти предстои дълга нощ. Няма да излезеш от този хотел, докато не тръгнем всички. Аз ще седна тук и ще те чакам, докато излезеш от банята. После ще отидем в моя апартамент и ще играем покер като миналата вечер.

— Ще се видим там.

— Не, аз ще те изчакам.

Тинкър ме изгледа мрачно и тръшна вратата на банята след себе си. Позвъних в моя апартамент и казах на Том да събуди Джъстийн.

— Тинкър е побесняла... иска още един урок по танго... пита коя „курва“ е облякла нейните рокли.

— Същите халюцинации като вчера ли има?

— Не е чак толкова зле, вече не бълнува, но още не прилича на себе си. Том не смята, че е взела някакъв наркотик... аз не мога да определя.

— Дяволите да го вземат това шоу. Подлуди ни! Тя ще се успокои, само когато започне.

— Така ли мислиш?

— Франки, какво друго ми остава? След като Тинкър е на крака, тя трябва да опита своя шанс.

— Ще събудиш ли всичките, Джъстийн? И извади поканите. Ние ще дойдем веднага щом тя излезе от банята.

— Франки... много ли те тресе за тази нощ?

— Не повече от тебе, хлапачке.

— А ние дори не сме сред организаторите. Идвай по-бързо. По-зле е, когато те няма.

25.

Двете коли спряха пред служебния вход на „Риц“. Група плещести млади мъже в тъмносини костюми и тъмночервени вратовръзки пазеха вратата.

— Откъде се взеха тези? — запита Франки.

— Наричат ги „Алените вратовръзки“ — отговори Джъстийн. — Охранителна фирма, която не допуска вътре нежелани и непоканени посетители. Всички използват услугите им. Миналата нощ ги нямаше. Пред главния вход сигурно има друга, много по-внушителна група. Гратисчиите са кошмарът на всяко модно ревю.

Джъстийн се отправи към вратата. Един от „Алените вратовръзки“ се приближи до нея, носеше куп букети от пролетни цветя.

— Мадам Лоринг?

— Да?

— Наредено ми е да предам по един букет на всяка от манекенките, а за вас и за мадам Северино, мадам Календър, мосю Строус и мосю Арън са тези пликове — той й подаде пет четвъртити бели плика.

Джъстийн отвори единия и намери гравирана покана за тържеството, а също и картонче с номера на масата, определена за тях.

— Нямаме нужда от тези покани — обърна се тя към якия младок. — Ние отиваме с момичетата.

— Съжалявам, мадам, но мосю Ломбарди нареди никой освен манекенките да не бъде допуснат зад кулисите.

— Кога получихте това разпореждане?

— Тази сутрин, мадам.

— Кой изпраща цветята?

— Не зная, мадам, те вече бяха оставени на портиера, когато ние дойдохме.

— Ейприл, има ли бележка или картичка в твоя букет? — запита рязко Джъстийн.

— Чакай... да... от мистър Некер: „С пожелание за успех тази вечер.“ О, какви божествени цветя! Толкова мило от негова страна... Чувствам се като балерина.

— Настоявам да разговарям с мосю Ломбарди — каза Джъстийн на „Алената вратовръзка“.

— Аз не мога да направя нищо, мадам. Съжалявам, но е невъзможно. Получих точни указания. Никой по никаква причина не може да безпокои мосю Ломбарди в този час.

— Къде е вашият шеф?

— Аз съм отговорната фигура тук, мадам Лоринг. Офисът е затворен до утре сутринта. Всички оплаквания приемам аз. Съжалявам, мадам, но с нищо не мога да ви помогна.

— Момичета, влизайте — нареди Джъстийн. — Отивам да намеря Габриел. Ще се върнем колкото е възможно по-бързо. Тинкър, твоят сак е до сака на Ейприл, върви с останалите.

След което Джъстийн бързо се отдалечи от входа. Франки, Мод, Том и Майк я последваха. В рамките на един час трескаво търсене и безуспешни опити да открие по телефона Габриел, стана ясно, че Марко Ломбарди е направил всичко необходимо, за да ги допусне на ревюто единствено като зрители. Дори ако Габриел Д'Анжел се бе съгласила да обсъди случая с Марко, тя бе вече в залата, не можеха да се свържат с нея. Единствената отстъпка, която Джъстийн успя да изкопчи от шефа на „Алените вратовръзки“, бе обещанието да съобщи на момичетата какво се е случило. Охранителят се върна, за да им каже думите на мадмоазел Осбърн, че те са вече достатъчно големи и могат сами да се грижат за себе си.

— Господи! — избухна Том. — Това е удар по мене.

— Не, по мене е — успокои го Джъстийн. — Утре тя отново ще бъде както винаги мила, Том. Реакцията ѝ съвсем не е необичайна. Като на някое хлапе, което се смята за вече пораснало и в първия учебен ден не позволява на родителите си да го целунат за довиждане пред другите деца.

— Защо да не почакаме в бара? — предложи Майк. — Към мен се отнесоха най-зле в сравнение с всички вас. Няма да мога да снимам зад кулисите. Някой изобщо мислил ли е за това?

— Горкичкият — подкачи го шеговито Франки. — Фотографът винаги ще ожали първо себе си.

— Деца, деца — опита се да уталожим напрежението Мод, — всички ние сме в една и съща лодка. Хайде да не се изблъскваме зад борда един друг. После ще имаме достатъчно време да си правим номера. Аз съм съгласна с Майк, сега по една чашка ще ни се отрази добре. А и остава цял час, докато дойде времето да влезем в залата.

— Ако „Алените вратовръзки“ изобщо ни допуснат до бара — изстреля Джъстин.

Групата от „Лоринг Мениджмънт“ и „Зинг“ седеше умърлушена в бара на „Риц“ на една маса, от която входът се виждаше най-добре. Пиеха вода евиан и билков чай, с изключение на Мод Календър, която си поръча както винаги скоч. Почти не разговаряха помежду си. Наблюдаваха как пристигат поканените гости, на вратата скупчените „алени вратовръзки“ проверяваха внимателно всяка една покана. Охранителите бяха облечени за случая с вечерни сака и тъмночервени папийонки.

Що се отнасяше до Мод, тази непредвидена пречка наливаше вода в нейната воденица. Много по-добре бе, отколкото да си води бележки зад кулисите за странно добре организираната истерия, характерна за модните ревюта. Миналата нощ тя събра достатъчно информация, по-голямата част от която и без това не ѝ вършеше работа. Колко пъти човек може да описва изключително добре действащата и все пак невероятна лудница от чалнати момичета в съпровода на безизразните им помощници в смяната на облеклата, които сновяха шеметно бързо от единия изход до другия и хвърляха, без да им мигне окото, най-фините облекла на пода, след като бяха представени? Колко пъти да описва надутите, самовлюбени фризьори, наведени подчертано грижовно над момичетата с гребени и четки, или гримьорите, препасани с широки колани с джобове за любимите им четчици и разноцветни тубички? След няколко минути интересът на публиката щеше да е единствено към красотата на момичетата. А Майк я бе запечатал вече на лентата на своя фотоапарат миналата нощ.

— Слушайте, да не би да искаме да сме последни в това парти? — заговори изведнъж невъздържано Франки. — Да не би да искате да си останете тука... ей?! Ставайте. Да не мислите, че ще ме задържите заради проверката?

— „Нощ и ден“ ли е това? Защо, по дяволите, свирят тази изкуфяла мелодия? — Тинкър питаше Джордан.

— Тя създава настроение, мила — отговори Джордан през рамо.
— Ще усетиш след минута какво правят, само послушай.

— Не ми харесва — отвърна с равен глас Тинкър.

— Ще ти се отрази много добре. Не бързай да я отричаш.

— Аз не мога да танцувам под звуците на такова шибано нещо.
Та това е скапан фокстрот.

Джордан се обърна на мига след тези думи. Тинкър стоеше гола до кръста, стискаше конвулсивно ръцете си в юмруци и ги отпускате, а лицето ѝ бе изкривено от ярост.

— Това е просто музика за парти, Тинк, не се оставяй да ти влияе така лошо.

— Музика за парти ли? Това ли е тя цялата работа, парти? Дяволите да ги вземат, не разбират ли, че това е въпрос на живот и смърт? Как могат да ни заливат с тази помия, докато ние чакаме началото? Някоя от вас ли няма поне малко усет? Ами че това е шибано оскърбление! Отивам да кажа на онези копелета да млъкнат!

— Недей, Тинкър, недей, аз ще го направя. Ти остани тук, не си се облякла. Ейприл! Поговори с Тинкър, докато аз отида да предупредя музикантите от оркестъра да не свирят повече.

— Какво!?

— Направи го! Хайде идвай! Слушай. — Джордан се наведе и зашепна в ухото на Ейприл: — Нещо става с нея. Не я пускай да се отделя, за бога. Ако трябва, седни върху нея.

— Добре.

Джордан се спусна из претъпкания салон, пробивайки си път между хората, и откри развеселения Ломбарди в компанията на Клаудия и Линда. Двете манекенки бяха облечени, гримирани и сресани за първото си излизане, оставаше им само да си обуят обувките.

— Марко, имаме проблем с Тинкър.

— Господи, пак ли? — изсумтя той. — Какво е станало?

— Не зная, но действията ѝ са неадекватни. Оркестърът „Чикаго“ я дразни. Трябва да поговориш с нея, от мене нищо не възприема.

— Мислиш ли, че точно сега нямам какво друго да правя, освен да се занимавам с нейния музикален вкус? Точно сега ли трябва да ме

безпокоиш?

— Да, ако искаш ревюто да се състои.

— Извинете ме, красавици. Ще се върна скоро. — Марко последва Джордан неохотно.

— Е, Тинкър, какъв е проблемът? — запита той, когато я намери отпусната на стола, а Ейприл я галеше по гърба. — Още оплаквания ли имаш? Дори и в последната минута?

— Проблем ли? — отвърна приглушено като ехо момичето. — Няма проблем, кой е казал, че има? Аз няма да вървя под звуците на тази нечувано скапана помия. Но това не е проблем, Марко, нали? Ти имаш други хора, които да носят моите дрехи, нали? Дай ги на оная малка френска мръсница, защото аз няма да тръгна под тази противна музика и няма човек, който да ме принуди. Каквото и да свирят, това не е танго.

— Тинкър, не можеш да очакваш да свирят само танга. — Марко пребледня от яд. — Казах ти сто пъти, уроците по танго бяха нужни само за да ти оправят стойката, да усещаш тялото си, как да се движиш, това е начин да възприемаш сама себе си... Господи, колко пъти сме говорили за тези неща?

— Не си спомням — заинати се тя. — Аз искам танго, Марко, разбра ли ме добре?

— Тинкър, трябва да си поговорим сериозно. — Ломбарди се насили да се усмихне с най-чаровната си усмивка, да заговори с убедителната си интонация. — Ела с мене, скъпа, ще отидем в една от стаите и ще си намерим спокойно място за разговор.

— Аз ще дойда с вас — реши Джордан. — Вече съм готова за излизане.

— Не! Ще бъде по-добре, ако край нея няма много хора. Тук е претъпкано, прекалено задимено, това е. Вярвай ми, аз съм се оправял с изнервени модели години наред.

— Джъстийн е горе... искаш ли да я повикат? Или пък Франки?

— Не е необходимо, Джордан, уверявам те. Спомни си, че работя с Тинкър всеки ден от две седмици, познавам нейните настроения по-добре от всеки друг.

— Но това не е само настроение! — настоя разпалено Джордан.

Марко не ѝ обърна повече внимание. Хвана Тинкър за ръка, метна една хавлиена кърпа върху голите ѝ рамене и я изведе от салона

за разкрасяване. Минаха през рецепцията в една малка междинна стая, която водеше към редица луксозни, облицовани в мрамор, тихи стаи с уреди за поддържане на тялото във форма. Най-накрая той се спря в стаята за масаж и седна върху масата, постлана с хавлиени кърпи.

— Ето тук е добре, нали? — запита той, потупвайки насърчително по масата. — В следващото помещение е големият уред „Джакузи“, осем човека наведнъж могат да го ползват. Тук човек се отпуска по-добре, нали, Тинкър? Сядай, красавице.

— Само за минута — каза тя сърдито, загръщайки се с кърпата.

— О, бедната Тинкър, аз много се извинявам за оркестъра. Ако ти беше дошла миналата нощ, щях да разбера грешката си, щях да им наредя да променят репертоара си, да свирят само танго.

— Сега е прекалено късно. Аз няма да изляза.

— Но, Тинкър, това е твоят голям шанс. Ти сега имаш чудесна походка. Наблюдавам те как се справяш все по-добре и по-добре. Помисли си, ти и аз знаем, че имаш най-хубавите рокли, че ще бъдеш звездата на шоуто.

— Аз ще тръгна само с танго — повтори тя.

Марко я погледна внимателно. Тинкър не бе чула и една негова дума. Упорита като магаре. Искаше му се с голямо удоволствие да я удуши, но имаше нужда от нея, тя беше основна фигура в ревюто.

— Разбира се, Тинкър — съгласи се той веднага. — Няма проблем. Е... не знам какво ще кажеш ти, моя малка хубавице, но ако питаш мене, сега е моментът да си пийна малко от „Богинята“, за да си укротя нервите.

— „Богиня“ ли? Какво е това „Богиня“ — запита тя враждебно.

— Вид коктейл, вълшебен е. Всъщност той е създаден специално за манекени. Няма значение колко са напрегнати, „Богинята“ им дава неземни усещания, те стават спокойни, съсредоточени, придобиват най-добрата си форма. Открих го по време на работата, дори и дизайнерът има нужда от една глътка, за да се успокои. Всичките топмодели правят така, никога не излизат на подиума, без да са взели нещо успокоително.

— Виждала съм такива сцени — премина някаква мисъл през съзнанието на момичето. — Последно дръпване от цигара, последна глътка шампанско... особено за супермоделите. А пият ли от „Богинята“?

— Разбира се. Но не под обективите на фотографите. Тази тайна е само за вътрешни хора. Ето, помириши. — Марко извади малък флакон от джоба си, отвори го и го предложи на Тинкър.

Тя го помириса предпазливо:

— Не мирише на алкохол.

— Той е много малко... коктейлът е направен предимно от билки. — Марко надигна шишенцето към устните си, но изведнъж се спря: — Прости ми, Тинкър скъпа, колко съм невъзпитан. Трябваше първо на тебе да ти предлага. Ето, имаме малко време да се успокоим, опитай го.

— О, не знам дали... мисля, че чаша шампанско е по-добър вариант.

— Глупости... „Богинята“ е за предпочитане и действа по-дълго. Шампанското дава само кураж, колкото да стъпиш на подиума, после изгаря бързо. Този коктейл действа по време на цялото ревю, от него няма опияняване, той е от билки. Ето, пийни си глътка.

— Ами добре, щом смяташ, че трябва да го направя. — Тинкър намокри езика си с безцветната течност. — Тя няма вкус, Марко. Нито вкус, нито мирис. Може ли да ми се отрази зле?

— Казах ти, беллисима, коктейлът е добър, много добър и успокоява. А сега, моля те, дай ми и аз да отпия глътка.

— На тебе не ти трябва да вървиш по подиума пред стотици хора, Марко — възпротиви се Тинкър с неочаквана игрива усмивка. — Изобщо не ти трябва. Всичко, което се нарича „богиня“, е за жени. — Тя надигна флакона отново и отпи няколко големи глътки. — Не остана много — захили се после. — Ето ти и на теб сега.

Марко взе почти изпразненото шишенце и го мушна във вътрешния джоб на сакото си.

— Как се чувстваш? По-добре ли?

— Много по-добре! О, как само се успокоих. Толкова бързо действа, учудващо е. Защо не си ми казвал за този коктейл преди? Да не си го пазил за някоя друга?

— Ще ти кажа истината, сладка Тинкър, пазех го за себе си... знаеш колко много значи за мене тази колекция... но видях, че ти имаш повече нужда от него.

— Ти си ангел, Марко! Аз никога няма да забравя, какво направи за мене!

— Но, Тинкър, ако кажеш на другите за него, те също ще искат, а не е останало много. Обещай ми да не се издаваш. На никого. Трябва да ми обещаеш. Особено на Джордан и Ейприл, иначе те ще ме обвинят, че те покровителствам... те вече смятат така, а сега коктейлът ще влоши нещата. Разбираш го, нали?

— Разбира се. Няма да издам и една дума. Аз съм единствената, която го има, не те. Аз съм единствената, която свърши цялата работа, не е ли така? Стоях по цял ден права, ходих на уроци по танго, никога не се оплаквах от нищо, вдъхновявах те. Аз заслужавам „Богинята“, защото съм най-добрата, нали?

— Така е, скъпа моя, така е. — Той погледна часовника си.

Коктейлът подежда бързо. Очите на Тинкър светеха ярко като диаманти, непреодолимото ѝ желание да блесне и да привлече вниманието на публиката, което мотивираше някои модели пред представление, се прояви в много по-голяма степен, отколкото той предполагаше. И накрая тя забрави своята зависимост от тангото.

— Имаме още малко време, Тинкър, мое любимо малко момиче. Няма нужда веднага да се връщаме в онази претъпкана съблекалня — заговори Марко нежно.

Това беше последният му шанс да остане насаме с нея, последната възможност да ѝ плати за начина, по който тя се отнесе с него, по който го държа настрана от себе си и му играеше мръсните си номера.

— О, господи... толкова съм щастлива... аз направо летя... сега имам усещането, че мога да направя всичко. Не се страхувам от ревюто.

— Тинкър, знаеш ли защо някои момичета сияят така, сякаш ще експлодират от красота на подиума, а другите, също толкова хубави, остават незабелязани, сякаш не ги е имало?

— Заради коктейла „Богиня“ ли?

— Не само заради него, любов моя. Той помага, разбира се, но има и нещо друго.

— Тогава и аз го искам, Марко! — Тинкър се изправи, погледът ѝ светеше наистина, от вълнение луничките ѝ избиха по лицето.

— За това сияние са необходими двама, беллисима, нужна е помощта на мъж.

— На гримьор ли?

— Не, скъпа, не на гримьор, а на мъж, който обича манекенката, мъж, който ще ѝ позволи, ще я допусне да го поеме в устата си и да го удовлетвори напълно, преди да излезе на подиума. Нищо друго не може да придаде на момичето онзи особен блясък, нищо. Това е точно като да се влюбиш.

— Никога не съм чувала за това — каза Тинкър без сянка на учудване. — Но и за „Богинята“ не бях чувала нищо... има още толкова много да се уча, Марко, нали?

— Да те науча ли, Тинкър? Дали да ти позволя, дали да те допусна до себе си да ме удовлетвориш, за да добиеш и онова допълнително сияние?

— Не зная... Това добре ли е, Марко?

— Разбира се, мила моя. Ти си момичето, на което аз съм задължен най-много. Ти го заслужаваш. Ето, сложи си ръката тука, искам да ме почувстваш, да, той вече е голям, защото е близо до теб, но ти трябва да го вземеш с две ръце, за да го направиш по-голям. Всичко това е за тебе, ми амор, той целият е за тебе, трябва обаче да го поемеш с устните си. Едва тогава, когато ти кажа, разбираш ли ме?

— Само в устата — прошепна Тинкър. — Разбрах.

— Застани на колене между краката ми — заповяда той изведнъж грубо, изпитал необуздано желание.

Лошо, че е толкова послушна, помисли си той, но с такова количество коктейл едва ли би могъл да очаква съпротива. Но най-после тя бе негова жалка робиня и това си имаше своята наслада. Ако имаше малко повече време, нещата, които щеше да я принуди да направи...

— На колене в краката ми! А сега се наведи — Марко насочи светлата ѝ глава бързо към натежалия си, втвърден penis. — Смучи ме сега, а после ме изпий. Не спирай нито за секунда. Почти съм готов. Така, точно така, но по-силно, смучи ме по-силно, трябва да си отвориш устата по-широко, трябва да го поемеш целия, трябва да изпиеш всяка капка, трябва да си я заслужиш, да заслужиш славата.

26.

— Ето я! — възкликна Ейприл. Тинкър се спусна светкавично към тях, обвила главата си с една голяма кърпа, която падаше върху гърдите ѝ, страните на лицето ѝ пламтяха в розово и усмивката ѝ изразяваше пълно блаженство.

— По-добре ли се чувстваш, бейби? — запита я тревожно Джордан.

— Много съм гот — отговори Тинкър с лъчезарен поглед и се тръшна на мястото си в гримьорната. — Какво толкова всъщност... още едно модно шоу! Стегни се и го направи. Това просто е още едно музикално шоу, това е всичко. Една духовна територия, в която навлизаш...

— Това ли ти обясни Марко? — запита Ейприл, озадачена от промяната в Тинкър.

— Той направи всичко това толкова просто.

— Ще ми позволиш ли да оправя лицето ти сега, за бога — запита нервно гримьорът. — Знаеш, че си първата, а аз не съм имал и една минута време за тебе, по дяволите. Искаш ли да се задържиш в шоуто...

— Съжалявам, наистина съжалявам — отвърна му мило Тинкър. — Сигурно съм била малко нервна. Сега съм окей. Прави това, което ти се иска да направиш, цялата съм твоя.

Тя затвори очи и се отпусна, усмивката не напусна лицето ѝ, докато той я молеше да си разтвори устните, за да може да нанесе червилото по тях. Гримьорът се приближи бързо и изрисува със сигурни и деликатни линии устните ѝ.

— Някой трябва да се е ощастливил от тебе — промърмори на себе си той, усещайки мириса на спермата в дъха ѝ.

Тинкър скоро бе готова, косите ѝ бяха разресани и разпуснати свободно по раменете, вечерната рокля от шифон в коралов цвят по-скоро разголваше, отколкото прикриваше тялото ѝ.

— Не зная защо ми е толкова студено, дали някой може да изпитва също такъв студ — огледа се ласкаво наоколо тя.

— За това четириинчово тяло ще отидат ярдове плат — отговори Ейприл. — Ето, обвини се с наметалото. О, Тинкър, то е леко като перце. Кой би си помислил, че е толкова леко...

— Зная — засмя се Тинкър, — не е ли великолепно? Подай ми тази кърпа отново, ако обичаш, Джордан. Не искам да оцапам наметалото си. О, виждали ли сте се в огледалото? И двете изглеждате толкова красиви, че ми се иска да се разплача. Искан ми се да съм била тук миналата нощ... Ще излезете ли на подиума двете заедно?

— Не, първо Джордан се появява в кафявото и лилавото, а след това аз в лилавото и кафявото болеро. Марко иска публиката веднага да разбере значимостта на цвета в тази колекция. Казва, че щом Джордан е тъмнокожа, а аз съм бяла, хората ще си помислят, че ние показваме две напълно различни рокли. Така ще им внушим идеята. Той е голям играч...

— Марко е великолепен — пое си дълбоко дъх Тинкър. — Той ме кара да се чувствам много по-спокойна и вече отново съм готова за каквото и да било... за всичко в края на краищата...

— Как ли ще реагира той, ако чуе тези приказки? — запита изпълнена с любопитство Джордан.

— Това е толкова странно, Джордан, изобщо не си спомням... той просто е прав. — Тинкър сви за миг вежди, а след секунда, все още усмихната, се отказа да улови убягващото ѝ чувство.

— Момичета! Момичета! — долетя гласът на Марко. — Всички да си отидат по местата. Започваме след три минути. Застанете тук, точно на изхода, зад завесата, бързо, бързо, гледайте в краката си, не настъпвайте полите на роклите, обуйте обувките си... Хвърлете цигарите, нито глътка шампанско повече, наредете се, знаете коя след коя е. Хайде, момичета!

— Имам чувството, че ни е взел мерника — каза нервно Джордан. — Дай ми една целувка, Тинкър. И ти също, Ейприл, бебче! О, късмет на всички ни! Какво свирят? Звучи ми толкова познато, на езика ми е, но не мога да го кажа...

— „Бонбони, бонбони“ свирят отново — отговори Ейприл. — Предполагам, че е подходящо.

С жест на безразличие Тинкър отметна глава и протегна ръцете си, обвити в проблясваща материя, общита с рози, и поведе редицата към подиума. Застана уверена, лека и красива — невероятно красива. После погледна към Марко с пълно безразличие, сякаш никога досега не бе го виждала.

Джордан вървеше веднага след Тинкър. Тя не се удържа и погледна през малката дупчица в завесата. При вида на огромната претъпкана зала с изискани хора момичето зяпна от удивление. Те ги очакваха. Бе виждала очите им толкова пъти, очи, които са готови да приемат поражението или победата — както очите на всяка тълпа, очакваща бой с бикове.

През миналата нощ Джордан се запозна с кръгообразното движение по подиума, но не взе предвид присъствието на публиката, дори дълбоко в себе си не помисли за нея. И сега напрегнато се взря встрани от завесата и зашепна бързо една молитва. Дишай дълбоко, каза си. Дишай дълбоко. Тинкър все още бе спокойна, макар да потропваше леко с крак и да се усмихваше нетърпеливо.

Когато чувствените синкопни звуци на „Чикаго“ преминаха в сантименталната мелодия на баладата „Изтънчената лейди“, Марко леко побутна Тинкър.

— Върви — заповяда ѝ той.

Тя се обърна към него и го изгледа смутено.

— Но това не е танго — прошепна Тинкър.

— Моментът не е за шеги! Помни какво ти казах. Сега води. Твой ред е!

Тинкър присви рамене в жест на примирение, оправи наметалото си, изправи гръб и се придвижи плавно и грациозно по широката пътека на подиума.

Бавно, бавно; бързо, бързо, мислеше си Тинкър и улавяше ритъма на оркестъра. С пулсиращия, натрапчив ритъм на тангото в главата си, тя се отправи напред — високомерна, властна, великолепна, вдигнала високо гордата си ангелска глава над издължената шия, ръцете ѝ бяха готови да се докоснат до несъществуващия партньор в танца.

Залата притихна, хората останаха очаровани от оригиналната идея на представлението. Да, това беше една отлична, умна, мила носталгия по необикновените музикални аранжimenti, комбинирани с

величието на класическата танцова поза — неочаквана, оригинална, преди всичко оригинална. Едно момиче, танцуващо танго като някаква гигантска котка, пренебрегвайки познатия фокстрот; да, удивително, различно, невиждано до ден-днешен. Гениално!

Една стена от святкащи лампи, задвижвана от мотор, проблесна откъм ложата, в която бяха настанени фотографите, и заля сцената с откоси бяла светлина. Тинкър продължи шеметното си танго сред концентричните кръгове на прожекторите, които шареха по подиума, и нито за миг не загуби равновесие, не се препъна.

На Тинкър ѝ бе казано да се спре колкото е възможно по-близо до фотографите, след което да разтвори наметалото и да демонстрира роклята си. Когато достигна най-удобното място, тя направи пирует, повдигна високо лявата си ръка, дясната ѝ ръка се насочи към пътеката на подиума в мига, в който тя приклепна леко с едното си коляно в лек поклон, за да даде сигнал за края на танца. След миг продължи отново по пътеката на подиума, обърната с лице към фотографите, разкривайки роклята под наметалото си и обръщайки се поред на всички страни, за да може публиката от всички точки в салона да я види. Аплодисментите изпълниха залата в мига, в който тя започна да се върти — все по-бързо и по-бързо. И в един драматичен миг бледокораловите ѝ коси се развяха над силно надиплените в стил фламенко поли на малко по-тъмния от цвета на косите ѝ кораловочервен шифон. Сега дори преситените от ревюта медии бяха доволни.

Тинкър повдигна наметалото от подиума и с обигран и точен жест го хвърли във въздуха, където то като че ли се задържа няколко секунди. След това се отправи с танцова стъпка в ритъма на тангото обратно по подиума. Отново избухнаха аплодисменти, когато тя пое наметалото си и оркестърът засвири в бързия ритъм на „Вземи влака“. Тинкър издигна ръцете си и развяха наметалото по посока на фотографите. Продължи да се приближава с танцова стъпка към купа от бледожълти цветя, в един миг отново изхвърли наметалото във въздуха над пътеката със стремително движение. Самата тя се завъртя и отново ръцете ѝ поеха ефирното парче плат. В следващия миг се обърна стресната, неспособна да се освободи от тиранията на ритъма, който беше закодиран в съзнанието ѝ. Точно когато се канеше да вдигне изтощените си ръце за четвърти път, Тинкър се подхлъзна

внезапно в крачка, олюля се застрашително и падна на колене. Остана опряна на двете си ръце няколко безкрайно дълги секунди върху пътеката на подиума, преди да успее да се вдигне и да се отдръпне назад. После неуверено се обърна с лице към оркестъра.

— По дяволите! — Тинкър остана като закована на място и изкрещя с пълен глас: — Не можете ли, за бога, да свирите танго, шибани задници?! Какво, по дяволите, ви става?

Музикантите продължиха да свирят, но всички в залата замръзнаха по местата си. Единствен Жак Некер съумя да реагира веднага. Той скочи от мястото си в центъра на залата, близо до единия край на подиума, и с три бързи крачки се озова до Тинкър. Тя все още стоеше неподвижна, сложила длани на хълбоците си и втренчила взор в музикантите.

— Позволи ми, Тинкър, скъпа моя — усмихна се той и пое наметалото от ръцете ѝ. После обгърна с една ръка талията ѝ, поздрави игриво фотографите и я поведе уверено в ритъма на тангото, прекосявайки с нея половината от салона. Преведе я край масите и достигна изхода, който водеше към стаята на рецепцията.

Ейприл и Джордан се появиха незабавно на подиума, усмихнати лъчезарно и уловени за ръце, напук на заповедите на Марко. Вниманието на публиката светкавично се насочи към появилата се двойка момичета. Те полюшваха бедра, обвити в широки поли, болерата им искряха.

— Стой тук, Франки! — изкомандва Джъстийн. — Аз ще изляза след Тинкър. Не можем да излезем всички заедно. Онзи от „Алените вратовръзки“ сигурно не е вчерашен.

Джъстийн се плъзна умело по края на залата зад кръглите маси на заведението и успя да излезе, без да привлече вниманието на публиката. Огромната стая на рецепцията беше празна. От едната страна на помещението се намираше салонът за разкрасяване, претъпкан с топмодели и аранжори. Другата част бе помещението, в което се намираха личните гардеробчета на участниците в ревюто. Джъстийн надникна в салона за разкрасяване. Нищо в мълчанието на това помещение, в ненарушимата задкулисна тишина не издаваше, че Тинкър е влизала тук. Джъстийн се обърна и излезе тихичко, за да се отправи към помещението с личните гардеробчета.

— Защо ме спряхте, мистър Некер? — Джъстийн долови гласа на Тинкър, който ѝ прозвуча твърде жално.

Джъстийн замръзна на мястото си, неспособна да направи и най-малкото движение. Некер?!

— Аз се справих толкова добре, просто загубих равновесие за една секунда, това е всичко — продължи Тинкър. — Защо ме накарахте да напусна подиума? Публиката ме хареса, нали?! „Богинята“ си свърши работата, нали? Направих всичко толкова добре, че не е честно...

— Богинята?!

— Коктейлът, който Марко... О, забравих, това е тайна. Но защо, защо ме спряхте?

— Ти се измори да показваш наметалото, разтревожих се за теб, това е всичко. Но беше великолепна, Тинкър, ти беше превъзходна във всеки миг, пресата те хареса, всички те харесаха, сега ти е по-топло, след като се обгърна с наметалото, нали? Всичко е наред, Тинкър, да, поплачи, плачи си колкото искаш, бедното ми момиче, аз те разбирам, ти си отчаяна, денят беше дълъг, но сега всичко ще се оправи...

— Искам Джъстийн — изрече сред залповете ридания Тинкър. — О, искам Джъстийн.

— И аз я искам, господ да ми е на помощ, Тинкър. И аз я искам — каза Жак Некер, гласът му прозвуча скован от болка.

— Но аз имам нужда от Джъстийн, мистър Некер, искам да я видя.

— Ще изпратя да я извикат колкото се може по-бързо, Тинкър. Но първо трябва да се върнеш в гримьорната.

— Защо тя не идва тук, тук е спокойно? — запита Тинкър по детски наивно, все още хлипайки.

— Моля те, Тинкър, позволи ми да ти помогна.

— Не! Не искам да ми помагате, те всички ще ми се смеят, имам нужда от Джъстийн.

— Зная, Тинкър, зная. Моля те, скъпа Тинкър, хайде да те отведе в...

— Аз съм тук, Тинкър — извика Джъстийн, насилвайки се да направи крачка напред с разтреперани крака.

— О, Джъстийн! — разрида се отново Тинкър. — Джъстийн, прегърни ме силно!

Джъстийн се отпусна на дългата скамейка, на която Тинкър и Некер бяха седнали, и притисна момичето до гърдите си. Тинкър избухна в залп от неконтролируеми ридания и зарови лицето си в рамото ѝ.

Над главата на Тинкър очите на Джъстийн срещнаха очите на Жак Некер. Преди да бе успял да извърне лицето си, тя видя как в очите му припламна силен копнеж — очите, които толкова пъти сама бе виждала във всяко огледало... своите...

Тримата останаха неподвижни дълго на скамейката — ридаещото момиче и смутените баща и дъщеря. Когато Джъстийн успя да проговори, гласът ѝ прозвуча несигурен. Същите очи, помисли си тя, същото изражение на лицето, същата линия на косата над челото, същият цвят, дори геометрията на чертите... всеки, който би ги видял заедно, би разбрал, че са...

— Мислех, че вие сте от „Алените вратовръзки“ — каза Джъстийн. — Благодаря ви, че се намесихте толкова бързо...

— Не! Не! Не ми благодарете, нямах представа, че тя е толкова... — каза той, поглеждайки към Тинкър. — Всичко, дори това бедно момиче, всичко е моя грешка... наградата, състезанието, всичко! Не трябваше изобщо да се опитвам... да ви насилвам да дойдете в Париж, да ви съблазнявам да участвате в състезанието. Беше нечестно от моя страна, напълно несправедливо и непростимо, но след като... вие върнахте всичките ми писма неотворени, загубих чувство за това, кое е грешно, бях готов да направя всичко... трябваше да ви видя лице в лице, в противен случай моят живот губеше всякакъв смисъл...

— Защо? Защо имате нужда да ме видите след толкова години?!

Очите на Джъстийн си останаха неразгадаеми, а гласът ѝ безизразен. Тя се опита да забрави думите, които чу да изрича пред Тинкър. Те изразяваха толкова пламенен копнеж и болка, че накараха сърцето ѝ да страда въпреки всичко, което мислеше за него.

— Вие сте мое дете. Аз не знаех, че съществувате, но щом научих...

— Къде бяхте, когато аз съм се родила? — Трябваше да го запита, поне това дължеше на майка си, без значение какво ѝ беше казал Ейдън.

— Опитвах се да се отдалеча колкото се може повече от майка ви. Бях пълен страхливец. Неверен, долен. Нямам никакви извинения

за себе си, за онзи млад мъж, който бях тогава. Извиненията са недопустими. Тази история не може да бъде променена.

— И все пак поискахте да ме видите. Защо?! За да ми кажете онова, което вече зная ли?!

— Надявах се.

— Вие се надявахте?

— Зная. Нямам право да се надявам на нищо. И все пак... допуснах, че мога да се надявам, колкото и глупаво да е, колкото и малко да го заслужавам, човешките същества винаги се надяват... Надявах се, че може да има някакъв шанс да се запозная с вас, да се уверя, че сте щастлива, да направя някакъв контакт. — Некер разтърси безпомощно глава, неспособен в този миг да намери верните думи. — Исках да ви дам... Какво можех да ви дам?! Да ви дам каквото и да е, да ви направя щастлива, ако не сте щастлива, да ви опозная... Просто да ви опозная, така както едно човешко същество опознава друго, да науча историята на живота ви, да ви запитам дали не вярвате на мъжете заради мен, да ви кажа, че повечето мъже не са толкова морално пропаднали, колкото самият аз бях, да ви кажа, че не трябва да ги осъждате чрез мен.

— Да си поиграете на баща. — Джъстийн произнесе думите бавно.

— Да. Точно така! Да си поиграя на баща. Глупава идея, но аз се хванах за нея. Допуснах я до себе си... да си поиграя на баща, да имам дъщеря, да бъда баща на моята дъщеря... не можете да си представите колко много исках това, как се запалих от тази мисъл, как сънувах тази идея... дори сега я сънувам. И все пак, поне разбрах някои неща. Възвърнах си разума. Ако вие не искате да имате нищо общо с мен, Джъстийн, решението е изцяло ваше и аз ще го приема. Няма да ви безпокоя повече...

— Все още ли аз имам правото на решение?

— Съмнявате ли се в това?

— Не, не се съмнявам, но... доста е късно...

— Не разбирам.

— Аз искам... аз искам да играя дъщерята — промълви Джъстийн. — Не ме питайте защо. Просто ще го направя...

— Джъстийн!

— Казах да не ме питаш защо — Джъстийн смръщи яростно веждите си, за да удържи сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Няма да питам — съгласи се Некер, сдържайки порива си да я прегърне силно. — Нито дума. Но колекцията ще свърши след няколко минути, и аз трябва да обявя коя ще бъде девойката на Ломбарди.

— Ти?! Не Марко?!

— Никога повече Марко — рече с погнуса в гласа Некер.

— Е?!

— Джордан и Ейприл. И двете. Как е според тебе?

— Равни хонорари за всяка от тях? — засмя се Джъстийн.

— Това се разбира от само себе си.

— Ти ще уредиш нещата...

— Не, те са тези, които ги уреждат...

— Бедната Тинкър. — Джъстийн погледна към заспалото на рамото ѝ момиче. — Чух какво каза тя за „Богинята“, този престъпник ѝ е давал някаква дрога, само това е обяснението. Тя не искаше да участва в ревюто. Срам ме е, като си помисля, че ѝ позволих да дойде в Париж... Зная, че не можех да я спра, но аз трябваше да бъда тук, за да я наблюдавам, а не бях... страхувах се от теб...

— Престани вече, Джъстийн, престани вече — заповяда ѝ решително Некер. — Ти трябва да приемеш това. Сега стой тук с Тинкър, аз ще изпратя Франки да ти помогне и ще се върна колкото може по-скоро, разбра ли ме?!

— Обичаш да нареждаш, а?! — предизвика го тя.

— Можеш ли да измислиш нещо по-добро от това?!

— Ами... всъщност не...

— Така ли?!

— Не казвам, че босът е нещо лошо, просто казах, че ти изглеждаш като бос. Честно казано, Жак... или както искаш да те наричам, нямаш ли какво друго да правиш, освен да стоиш тук и да спориш. Слушай, те аплодират. Сигурно младоженката се е появила на подиума, сега се смеят, та това са овации... за бога! Побързай!

Жак Некер се изправи и притисна силно Джъстийн в прегръдката си, сълзите потекоха по лицето му.

— Ти мислиш, че аз съм бос, нали, дъще моя?! Е, като е така, наричай ме татко. Веднъж в живота си искам да чуя тази дума. Това може би никога няма да се повтори отново...

27.

— Добро утро, мосю Ломбарди! Каква победа! — Секретарката на Некер преливаше от възторг, говорейки с героя на деня. — Мосю Некер ще ви приеме веднага, след като приключи телефонния си разговор. Мога ли да изразя поздравленията си по повод нашия огромен успех! Тази сутрин цял Париж не говори друго освен за вашата колекция... Тя е възхитителна!

— Благодаря ви, мадам, но седмицата на пролетните колекции едва сега започва — каза скромно Марко. — Кой знае как редакторите ще превъзнасят другите дизайнери. Аз просто съм щастлив, че всички харесаха онова, което им предложих.

— Харесаха?! Те го обожават! Та колекцията е на всяка първа страница в парижките вестници! И колко мъдро от ваша страна да изберете двете момичета... Мислех, че е невъзможно да изберете най-хубавата.

— Същото мислех и аз. Въпреки че в една жена има много повече неща от красотата, не мислите ли?! — запита Марко, той автоматично включваше флуидите на чара си в разговор с всяка жена, която евентуално можеше да му бъде полезна с нещо.

Какво, по дяволите, задържа Некер толкова дълго, помисли си той. Помоли да бъде приет в кабинета на Некер още преди обед; въпреки факта, че вчера бе издържал без сън четирийсет и осем часа, сега продължаваше да чака приключването на един обикновен телефонен разговор.

По всяка вероятност Некер провежда в последната минута консултациите със своите адвокати, преди да започне преговори за новите договори, помисли си Марко. Очевидно Некер беше проумял, че за да го ощастливи след големия триумф от миналата вечер, един триумф, който съперничеше дори на първата колекция на Ив Сен Лоран, трябва да му отпусне голямо парче от баницата на бизнеса. Един нещастен дизайнер бе последното нещо, което Некер би искал да притежава в този момент. А Марко ще е най-нещастният дизайнер,

най-непродуктивният дизайнер, ако едно много задоволително парче от баницата на къщата „Ломбарди“ не принадлежи на него самия. Един процент от готовата модна линия, аксесоарите, лицензите, парфюмите. Най-накрая той ще е богат човек. Всичко, за което бе работил, лежеше в ръцете му. Но той не сгреша и не доведе със себе си адвокат. Дори Коко Шанел не е правила повече от десет процента от нейния парфюм „№5“, въпреки че се бе борила с фамилия Уъртимър цял живот. Марко не подписа нищо, въздържа се, докато не се увери, че получава най-мазния възможен дял от печалбата.

— Моля ви, влезте, мосю Ломбарди. Съжалявам, че трябваше да изчакате...

Докато Жак Некер ставаше иззад бюрото си, Марко, потиснал желанието да се усмихне на предчувствието си, тръгна към него, протягайки ръка за обичайното ръкостискане.

— Не, Ломбарди, няма да докосна ръката ви.

— Какво?

— Няма да докосна ръката на човек, който дрогира моделите, а преди това ги е преуморил до полудяване.

— За какво говорите?

— За „Богинята“, Ломбарди. — Думите на Некер преминаха пространството на бюрото със силата и остротата на точно изхвърлен нож. — Зная какво сте дали на Тинкър, зная защо тя се държеше по този начин. Тази сутрин мис Лоринг и аз проучихме целия случай. Разпитахме другите топмодели, разпитахме гримьора, който беше последният човек, приближил се до нея, след като вие сте я отвели във вашата стая. Ние знаем какво сте я накарали да прави там, знаем как сте се възползвали от това болно и безпомощно дрогирано момиче, което ви вярваше. Вие заслужавате да отидете в затвора за всичко това.

— Момичето е съвсем изкукуригало. — Марко подскочи от възмущение, но и без тръпка на колебание. — Вие трябва да сте луд, за да слушате една бълнуваща бездарна невротична. В края на краищата тя е измислила нещо, за да извини себе си. Още през първия ден в Париж тази малка курвичка вече беше си намерила гадже, някакъв американец, попитайте когото искате, Некер, всички знаят за него, но дълбоките й помисли винаги са били насочени към мене. Никога не съм имал нищо общо с нея, освен в професионално отношение, никой от моя антураж никога не е видял нещо нередно... един пример, не,

моля ви, не ме карайте да се смея. Разбирам какво се опитвате да направите, Некер. Това е само едно извинение, целта ви е да не ми дадете справедливия дял от печалбите. Аз повече няма да работя за вас. Зная, че съм цяло богатство за компанията ви, зная стойността на дела ми от печалбата и зная, че това е в основата на нещата.

— Стойността на вашия дял от печалбата обаче вече не е моя грижа, Ломбарди. Ние вече не сме в бизнеса заедно. Така че не си губете времето да ме лъжете. Сега вие имате нов работодател, опитайте се да убедите нея...

— Нея?... Жена?!

— Продадох услугите ви. Намерих купувач за вашия договор само с един телефонен разговор с моята стара приятелка мисис Пийчиз Уилкокс. Аз, разбира се, я предупредих за вас с подробности, но тя каза, че много добре знае какъв човек сте. Тя често ми говореше, че иска да притежава една модна къща, а има предостатъчно пари, за да я финансира. Тя добива също и право върху договорите на Джордан Дансър и Ейприл Найкуист, така че вие не можете да направите нищо, за да промените техните позиции. Отсега нататък, Ломбарди, мисис Уилкокс е всъщност вашият бос. Вашето бъдеще изцяло зависи от нея. По-добре е да направите всичко възможно, на което сте способен, за да я удовлетворите във всяко отношение, дори и в най-малките ѝ капризи. Мисис Уилкокс винаги е обичала да упражнява властта си. Тя ще бъде най-вълнуващият работодател.

— Не! Отказвам!

— Както решите. За мене вашето решение няма абсолютно никакво значение. Мисис Уилкокс сега държи ключа на вашите услуги като дизайнер. Тя сама може да реши колко ще похарчи, за да произведе новата ви колекция. Дори цената на един ярд плат, на последното копче от поредната дреха, както и вашата свобода в професията зависят от нея. Вярвам, че ще разберете какъв голям, безкраен талант има тя в упражняването на властта си. Всъщност тя ви притежава, Ломбарди, поне като дизайнер. Ако вие откажете да работите за нея, ще ви бъде забранено от закона да упражнявате професията си в друга модна къща цели пет години. Ако предпочитате, можете винаги да се захванете с друга професия. Сводничеството би ви подходило на таланта. Мисис Уилкокс ви очаква за обяд в

апартаментата си след половин час. По-добре е да побързате, тя не обича да чака...

— Франки, къде ти е умът? — запита Джъстин, когато двете момичета обядваха заедно в апартаментата си. — Имаме цяла камара молби за срещи и интервюта с момичетата, писмата идват от всички краища на планетата, освен от бивша Югославия, и може би това е пътят. Си Ен Ен, Би Би Си, Барбара Уолтърс, Даяна Сотер, Канал плус, Телевизия Люксембург. Съгласяваш се и те веднага искат срещата да е днес или най-късно утре. Всички големи списания са петимни за някоя бляскава снимка, която да отпечатат на корицата си, големите вестници искат съботни пикантерии от типа на тези от списанията, а колкото до пресата, която се занимава с модата... — тя разпери ръце. — Дори не ме питай...

— И Мод, и Майк са обсадени от медиите. Обзалагам се, че Майк ще излезе в специален брой на „Зинг“. — Франки засия, весела и горда. — Историята наедря повече, отколкото ако бяхме спечелили Оскари, може би защото победителките на конкурса са две, близначките пепеляшки, черната и бялата, при това непознати до вчера; и двете спечелили толкова много пари, и двете обещаващи да бъдат на първите страници години напред. Публиката жадува да узнае всичко за тях. Твоят стари татко взе правилното решение.

— Ти май обожаваш Майк! Остави всичко друго настрана и ми кажи: той ли е най-хубавото нещо, което някога си виждала, или не е?

— Обожавам, благоговеея, почитам го... обожавам, е малка дума. Но за неговата възраст Майк е най-хубавото нещо, което някога съм виждала...

— Благодаря ти за това, че не ми казваш каква идиотка бях.

— Не мога да намеря достатъчно силна дума. Но работя по въпроса.

— О, Франки, какво правиш? Ние се нуждаем от най-добрите специалисти по въпросите за връзките с медиите, имаме нужда и от съвети, и трябва да се възвърнем към „Лоринг Мениджмънт“, бизнесът ще отиде по дяволите, ако и двете не сме в него. Объркала съм се тотално...

— Предполагам, че бих могла да се върна — изяви доброволното си желание Франки с нотка на едва доловима искреност в гласа.

— О, разбира се, ти си готова да пропуснеш цялата забава, да оставиш Майк все още тук и да поемеш пътя с една цяла камара нови снимки на Ейприл и Джордан една до друга...

— Ти би могла да се върнеш — продължи да обяснява с мило изражение на лицето Франки.

— И да оставя баща си?! Няма начин...

— Хайде да се върнем заедно — предложи Франки във внезапен изблик на въодушевление. — Сигурна съм, че баща ти ще дойде с нас. Ние двете бихме се задържали в Ню Йорк, за да уредим връзките с медиите, ще ни трябва време, за да ги уредим внимателно. Не забравяй: фактът, че медиите искат всичко това от нас, не означава, че ние просто трябва да им се отдадем. Нека играем играта си на твърдо, за да спечелим авторитет, след това просто ще си изберем. Не искаме да изхабим Ейприл и Джордан, нали? Затова трябва да надвием медиите, независимо колко са важни. Спомни си, фотографиите на Майк имат предимство и той може да ги направи в Ню Йорк. Всъщност твоят баща каза, че иска да се срещне с Ейдън колкото се може по-скоро...

— Ти си гениална — скочи възбудена от мястото си Джъстийн. — Окей, хайде да го организираме. Ще започнем с телефонните разговори.

— Джъстийн, стегни се — погледна я твърдо и настойчиво Франки. — Няма на кого да казваме нищо, освен на баща ти. Портиерът може да се погрижи за билетите...

— Живяхме в един луксозен хотел прекалено дълго, мис Северино...

— Не мога да дочакам мига, в който ще излезем от тук. Достатъчното си е достатъчно...

— Жадуваш за Бруклин, нали?!

— Жадувам за истинския живот.

— Но какво ще кажеш за Тинкър? — запита разтревожено Джъстийн.

— Господи, забравих, какво ще прави тя?! Да остане тук с Том, или да се върне в Ню Йорк и да трупа пари, занимавайки се с реклами? Последният факс, който получихме от офиса, ни уверява, че всяка

рекламна агенция и всяко модно списание в Ню Йорк я искат на работа...

— Тинкър ще трябва да вземе сама това решение. Не мога да я съветвам за любовния й живот... В това определено не съм специалистка...

Същата вечер по здрач, Джордан седеше сама край една от тихите маси в бара на „Риц“, прекалено вгълбена в себе си, за да забележи, че почти всеки един от присъстващите в осветената в кехлибарена светлина зала я беше разпознал и гледаше към нея с любопитство и възхищение — интерес зле прикрит и неизбежен.

Джордан беше подранила за срещата. Тя едва докосваше с устни ръба на чашата с бяло вино, мислейки яростно, че единственото истинско унижение би било премълчаването, липсата на смелост да се издигне до светлината на прозрението, което бе направила за самата себе си. Вероятно дълги години ще съжалявам за това решение, каза си, навеждайки решително брадичката си, но, от друга страна, ако не го взема, ще съжалявам цял живот и това е абсолютно сигурно. Унижението не може да я убие...

— Не съм закъснял, нали? — Жак Некер седна до нея.

— Не, аз подраних. — Джордан се обърна, за да го погледне, и профилът и освети сърцата на хората, които имаха привилегията да го наблюдават.

— Джордан, зная причината, поради която искаш да ме видиш насаме...

— Наистина ли? — Веждите й се повдигнаха от удивление, носът й потръпна леко в очарователна гримаса, въпреки че устните й не помръднаха и си останаха сериозно притиснати една към друга.

— Да, и аз отказвам, отказвам категорично да го чуя. Нито дума. Няма за какво да ми благодариш. Каквото и да си мислиш, аз не те избрах, защото си чернокожа или защото...

— Зная, че не си го направил, Жак. Аз спечелих честно и справедливо. Същото е и с Ейприл. Ние вървим много по-добре двете заедно, отколкото поотделно... разликата е светлинни години, но всяка една от нас можеше да постигне успех и сама...

— Зная това, всеки го знае, но в такъв случай...

— В такъв случай защо исках да те видя насаме ли?

— Не за да ти кажа довиждане, след като ние всички заминаваме за Ню Йорк утре заедно, така че...

— Жак, нуждая се от твоя съвет — каза с мрачен глас Джордан. — Никога не бих те запитала за това, ако ти и Джъстийн не бяхте се събрали най-последно. Ти не беше в състояние да ме слушаш или да ме посъветваш, докато не откри дъщеря си и докато тя не откри теб, но сега... — решителността ѝ в един миг се разколеба и гласът ѝ притихна.

— Джордан, няма нищо, което не можеш да ме запиташ, не си ли го разбрала досега?

Некер се наведе към нея, мислейки си, че няма значение колко се бе прехласвал преди по красотата ѝ, а и по един образ на безразсъдна смелост, приглушен от някаква свенливост, образ, който развълнува сърцето му по-дълбоко, отколкото която и да е нейна ослепителна усмивка до този момент.

— Джордан! Толкова пъти сме разговаряли с теб дълго, само преди две седмици ние обсъждахме толкова много неща, които аз никога не бих споделил с другото, не разбираш ли, че ти стана моя приятелка? Моята единствена приятелка всъщност, аз никога не съм имал време за приятели... мъже или жени. Хайде, помисли си как винаги те хранех — усмихна се Некер, опитвайки се да облекчи ужасното емоционално напрежение, което усещаше в нея, — не е ли достатъчно то да те накара да ми се довериш? Някаква неприятност ли криеш? Трябва да ми кажеш, не трябва да премълчаваш нищо от мен, независимо от причината...

— Това не е... точно неприятност, но е проблем...

— Някакъв проблем с мъж?! — запита Некер и лицето му притъмня.

— Да, с един мъж. Един мъж достатъчно възрастен, за да ми бъде баща.

— Какво ти е направил той?! Ако ти е направил нещо лошо, няма да ми се изплъзне от ръцете...

— Жак, говори по-тихо, хората могат да ни чуят — опита се да го успокои Джордан.

— Не ме интересува кой какво ще чуе, не и ако някое старо копеле те е наранило...

— Той не е стар, не е копеле, той не ме е наранил, във всеки случай все още не ме е наранил, но е възможно да ме нарани, твърде възможно е да ме нарани... — Тя замълча отново и не се реши да продължи.

— За бога, Джордан, влудяваш ме с цялата тази мистерия. Просто ми кажи!

Очите ѝ се втренчиха напрегнато в чашата с вино, а ръцете ѝ стиснаха столчето на чашата:

— Аз съм влюбена в теб, Жак!

Джордан говореше с равен, беззвучен глас, глас, който беше овладяла от много време насам, опитваше се да изрича думите по такъв начин, че самата да не изпита срам и да не го разтревожи.

— Това е невъзможно. — Гърлото на Некер бе пресъхнало след цяла минута мълчание и вълнение.

— Бих ли ти казала нещо подобно, ако не бях сигурна? — запита Джордан, решила да го увери с последователността на логиката. — Повярвай ми, това не беше мое намерение, но не можах да направя нищо, за да се противопоставя. Трябваше да ти кажа всичко, преди да излетим за Ню Йорк. След като се включим в кампанията с медиите и обществените организации, няма да имам и минутка свободно време да остана с теб насаме.

— Ти не можеш да бъдеш влюбена в мене — каза Некер. Гласът му звучеше толкова уверено, като че ли той имаше правото да произнася думите по такъв начин, по който някой съдия произнася присъда.

— Боже господи, Жак Некер, ти си един глупак, ти си един глупав мъж! — извика Джордан, спокойствието ѝ се изпари и гласът ѝ премина в кипящ от негодувание шепот, тя отхвърли късите къдрици от челото си така, както отхвърли и нормите на трудно наложеното си спокойствие. — Да не искаш да имаш моята любов с нотариален акт, ти, проклет, предпазлив швейцарецо?! Дори една светица не би загубила времето си да те слуша как говориш за това колко мизерен си бил някога, освен ако тя не е влюбена в теб, идиот такъв! Ти не знаеш нищо за жените. Нищо...

— За нещастие това е повече от очевидно — съгласи се сухо Некер.

Поне все още седи на стола си и ме слуша, помисли си Джордан, след което продължи:

— Ти се интересуваше от живота ми така, както нито един човек не го е правил досега, при това беше истински заинтересуван, имах възможност да се уверя. Ти слушаше, защото беше искрено загрижен за мен, или поне аз бях достатъчно тъпа, за да си мисля, че е така. Ти успя да откриеш причината, да ми помогнеш. И двамата знаехме, че не е никак лесно да се обогати френската ми култура. И тази последна седмица, в която почти винаги вечеряхме заедно, можеш ли все още да твърдиш, че е било само за да говорим за Джъстийн?!

— Не. Признавам... не беше само за... Предполагам... искам да кажа... Сигурно съм искал да бъда с тебе — прошепна вцепенен Некер.

— През цялото това време аз се влюбвах все повече и повече в теб, а ти говориш така, като че ли не си забелязал нищо. Нищо! Не е чудно, че нямаш никакви приятели. Ти никога не се опита да ме целунеш. Никога няма да ти простя това. Никога.

— По дяволите, Джордан! Аз не смеех да те целуна, ти си толкова млада — възкликна Некер, спокойствието му беше изчезнало напълно. — Ти ми взе дъха! Ти ме очарова! Ти си един празник за мене, всяка минута, прекарана с теб, е едно тържество, за бога! Ти си най-очарователната, най-пленителната, най-оригиналната жена, която някога съм срещал, но си толкова ужасно млада. Запитай се, как би ти изглеждало всичко, ако аз се бях опитал да те целуна в контекста на състезанието, след като аз бях този, който трябваше да определи коя е победителката?!

— Искаш да кажеш, че поне си си мислил да го направиш?!

— През цялото време. Дори мислех и за това какво нищожество съм. Непрекъснато в подсъзнанието си исках да те целуна, нещо, което правеше нещата да изглеждат още по-лоши! Не разбра ли това?! Да, аз исках да говорим за Джъстийн, но исках да говорим и за мен също, и за теб, и... О, за всичко...

— Колко безсрамно от твоя страна. — Джордан се усмихна за първи път тази вечер. — Колко неблагоприятно. Но сега вече състезанието свърши. Ти сега дори не си нищожество, освен ако човек не те погледне в ретроспекция...

— Не, Джордан, това е невъзможно, сега е толкова невъзможно, колкото и преди...

— Защо да е невъзможно, ако аз съм те очаровала?! — запита тя и вдигна възхитителната си малка глава.

— Защото, о, господи, Джордан, не разбираш ли, аз съм на петдесет и три години, а ти си на колко... на двайсет и две. Трийсет и една години си по-млада от мене, трийсет и една причини, за да не можем да бъдем влюбени един в друг...

— Има ли някакъв закон, който да забранява това?!

— Трябва да има! — отговори яростно Некер и стовари ръка върху полираната повърхност на дървената маса. — Нищо няма да излезе, Джордан, няма значение колко хубаво би могло да бъде в началото, не мисли, че през главата ми не са минавали същите фантазии... аз и ти заедно, но аз продължавам да гледам реалността. Толкова много неща ни разделят: аз съм ужасяващо стар, докато ти си млада. Това море на преживяното, което се простира помежду ни, ще нараства все повече и повече и след като първоначалната тръпка изчезне...

— Сигурно е чудесно да притежаваш божия дар да гледаш в бъдещето и да си такъв песимист — разтърси тя глава при мисълта, че би могла да обича човек, който гледа толкова неромантично на нещата от живота. Ами какво ще стане, ако първоначалната тръпка не изчезне в потока на времето? Какво ще стане, ако морето се стесни? Случват се и такива неща...

— Аз просто се опитвам да бъда реалист. Един от нас трябва да бъде! Ние очакваме различни неща от живота. Аз изживях най-важните години от моя живот, аз съм улегнал човек, хората ме познават като един непоправим отшелник, за бога! Остарях и най-същественото в живота ми бе бизнесът, опитът ми в професията, моите интереси. Не беше голямо съществуване, но то ме задоволяваше. А ти?! Господи, Джордан, та ти едва сега започваш едно чудесно житейско приключение, целият свят е отворен за тебе, няма начин да не знаеш колко високо ще летиш. Защо искаш да останеш на земята с един мъж като мен?!...

— По дяволите, ако зная защо. Сега, когато ми каза това. Какъв нещастен стар пъзльо си. Но за нещастие, аз все още те обичам. Каж ми още нещо — Джордан сви ъгълчетата на устните си гневно, — този

твой малък живот на отшелник, толкова сигурен и уютен ли е, когато сънуваш какво би изживял с мен?

— За теб ще бъде ли вълнуващо да си с мен, ще ти стигне ли, след като разбереш какво си пропуснала, какво си отхвърлила?

— Ти не отговори на въпроса ми.

— Джордан, аз просто нямам право да те притежавам. Не мога да правя любов с теб, освен ако не се ожения за теб...

— Казала ли съм ти нещо за женитба? — избухна яростно тя. — Предложих ти се, без да съзнавам това. Хората не ти ли предрекоха една бурна и необикновена година?

— Мислиш ли, че ще ти позволя да тръгнеш с мен без брак? Мислиш ли, че бих си позволил да изглеждам като един от онези богати стари мъже, които си купуват красиви млади любовници? Не мога дори да си помисля, че ще те поставя в положение на момиче, което успешно крои заговор да се омъжи за пари.

— Сега разсъждаваш като Пийчиз Уилкокс! Караш ме да се чувствам ужасно! Това си ти, Жак, това сме ти и аз: Жак и Джордан, не двама души от твоето приятелско обкръжение, които си разменят клюки по време на обяда...

— Но те наистина ще клюкарстват яростно. Ти никога няма да избягаш от клюките, от завистта, от погледите на онези, които надничат иззад ъглите, за да видят дали все още си щастлива. Винаги ще те подозират, винаги ще мислят за теб, че си един успял златотърсач, няма да има нито една домакиня в този град, която да ти вярва...

— Искаш да кажеш, че няма да има и една жена, която да ме покани на гости у дома си?!

— О, напротив. Ще имаш невероятен успех в обществото по различни греховни причини: любопитство, злоба, непрекъснато ще те проверяват дали се справяш добре или зле.

— Аз съм се справяла с това през целия си живот. Или забрави? Мога да се справя и с тези неща. Само обстоятелствата ще са различни. И обноските. Ненапразно съм израснала като дете на военен...

— Ти имаш отговор за всичко — каза Некер. — Ами децата?

— Какво имаш предвид за децата?

— Ти би искала да имаш деца, нали?

— Да, като му дойде времето. Не толкова, колкото имат Чарли Чаплин и Уна О'Нийл, но няколко...

— И какъв живот ще живеят те?

— Най-добрият, който можем да им осигурим. Нищо не е гарантирано на този свят. Освен ако... разбира се... освен ако ти не искаш да имаш деца...

— Откъде да знам? Моето единствено дете се оказа трийсет и четири годишна жена, която никога не бях виждал, поне до вчера...

— Хайде да забравим проблема с децата в такъв случай. Защо да се тревожим за нещо, което не може да се случи, освен ако първо не се оженим? — запита Джордан с нотка на триумф в гласа.

Колко пречки биха възникнали, помисли си тя, преди той да разбере, че любовта се среща рядко и човек не трябва да ѝ обръща гръб.

— Джордан, ти имаш способността да отхвърляш реалността. Никак не е забавно.

— Искаш да кажеш, че съм такава, защото не съм си отгледала расов проблем, така ли?

— Какво?

— Расовият проблем — повтори упорито тя.

— Господи... твоите родители... като че ли аз не съм прекалено стар, а само съм от грешната раса...

— Това расовият проблем ли е?

— Какво друго би могло да бъде? — запита Некер озадачен.

— Ти можеш да бъдеш толкова искрен спрямо реалността, колкото и аз. А ти го искаш, Жак. При положение, че дори не признаваш съществуването на расовия проблем. Според мен расов проблем изобщо не съществува. Моите родители ще те оценят много високо... при положение, че не се опитах да наричам баща ми „татко“. Аз вече тръгвам. Просто ми обещавай нещо, помисли за всичко, за което си поговорихме. Това е, което можеш да направиш. Помисли си тази нощ. Спи с въпросите. И помни, не си успял да кажеш, че не ме обичаш. Единствено това е от значение.

Джордан стана и с плавно движение на грациозното си тяло изчезна бързо от бара на „Риц“, отнасяйки от залата цялата магия със себе си.

28.

Улових се, че потъвам в мислите си, родени във въздуха от въпроса накъде отиваме, след като излетяхме за Ню Йорк с частния джет на „Джи Ен“ 727.

Нима бяха изминали само две седмици, откакто напуснахме Ню Йорк, за да представим пролетната колекция на Ломбарди в Париж? Аз наистина трябваше да броя от една дата до друга на пръсти просто за да съм сигурна. Защото по време на това пътуване толкова пъти бях прекъсвана от въпросите на Мод за навиците на топмоделите, които записваше в бележника си, че полетът ми се стори цяла вечност.

Погледнато от друга страна, последните две седмици бяха изминали като един разтегнат във времето епизод от живота на „Любовния кораб“. Изглеждах няколко пъти записите на шоуто по кабелната телевизия винаги когато трябваше да избирам между някое неразумно забавление или размишление до пръсване: срещнах цял букет от странници, които в края на шоуто се бяха чифтосали.

Хората от „Любовния кораб“ винаги ли трябва да слязат на едно пристанище, никога ли не се връщат обратно? Така се случи с Тинкър. Тя дойде в хотела вчера следобед и каза на мен и Джъстийн, че ще остане в Париж. Може би причинените от наркотиците халюцинации са добри за някои хора, след като електрошоковата терапия се е върнала в употреба при лекуването на клиничните депресии, но преживяното с „Богинята“ беше накарало Тинкър, по нейните собствени думи, да се чувства като „родена вчера“.

Изглеждаше по-щастлива и по-отпочинала откогато и да било. Тя ни каза, че не е сигурна дали някога ще работи отново като топмодел, но ако се върне в тази професия, то няма да е, за да търси индивидуалността си, а само за долари.

— Ще престана да си доказвам коя съм. Няма да се стремя да спечеля първото място в конкурсите — каза тя. — Състезанията по красота, състезанията за обичта на майка ми, състезанията върху подиума на ревютата, състезанията за вниманието на Марко,

състезанията за договора с Ломбарди и бог знае още какви танцови състезания... Зная, вие двете вероятно си мислите, че аз само си говоря всичко това, за да се представя за такава, каквата не съм, защото не успях да спечеля, но трябва да ми повярвате: миналата нощ нещо каза щрак... не мозъкът ми, разбира се... и почувствах как някакъв товар се смъкна, някакво налягане се оттече от мене, налягане, за което дори не бях предполагала, че виси над главата ми. Може би трябваше да падна пред публиката, за да се случи...

— Какво ще правиш със себе си сега? — запита я Джъстийн.

— Ще остана тук, ще си наема апартамент за студио или дори ще живея в някой малък хотел, ако не мога да намеря друго. Обичам Том, но да живея с него... не, това свърши засега. Аз се увлякох по него толкова бързо, защото се нуждаех от Том. Обожавам го, но не съм готова да се посветя изцяло на дома. А сега, след като пролетната колекция свърши, нещата клонят натам. Не дойдох в Париж, за да си играя на дом и да седя около Том, за да го наблюдавам как рисува... и не вярвам, че той наистина има нужда от мен. И още нещо, може би вие двете не сте го забелязали, но той може да бъде много властен човек. Това може би му помага, а може би не, но точно сега аз се нуждая от време и ще си го подаря. За да намеря онова, от което имам нужда, и то е обратно на онова, което другите очакват от мене. Дори Том. Или най-вече Том.

В искрящия поглед на Тинкър се таеше емоция. Силата ѝ рядко може да бъде забелязана у едно осемнайсетгодишно момиче.

— Аз имам тези сто хиляди долара от шоуто минус вашата комисиона, разбира се. За живота, който възнамерявам да живея, те ще ми стигнат за дълго... за много години... Ще чета и ще ходя в галериите, ще обикалям Париж и може би ще уча френски... О, има толкова неща за правене, че не зная с какво да се заема по-напред... Всичко е така дяволски близко до мен, остава само да протегна ръка. Не мога да чакам времето, в което ще открия себе си като личност, след като видът ми не означава нищо за никого, дори за самата мен...

Джъстийн и аз си разменихме многозначителни погледи. Решихме в един миг, че ще е глупаво и просташко да кажем на Тинкър за огромната връва, която се носи зад гърба ѝ в Ню Йорк.

— Помни, Тинкър — задоволи се да ѝ каже Джъстийн, — ако не можеш да си намериш място или си отегчена, или имаш нужда от

пари, винаги можеш да вдигнеш телефона и да ми се обадиш, аз ще ти намеря работа тук. Не трябва да взимаш никакви крайни решения. Все още си много млада.

Кой знае, може би ще поискаш да отидеш в колеж, имаш милион възможности за избор.

— Ето защо няма да направя нищо — каза Тинкър с усмивка, която ни накара двете с Джъстин да изпитаме възторг при мисълта за нейните потенциални възможности.

В този миг внезапно ми хрумна, че лицето на Тинкър вече бе изгубило хамелеоновското си изражение. То вече не беше онова съвършено пусто лице, готово за нанасяне на грима, с което тя отпътува от Ню Йорк.

Каквато и да бе Тинкър Осбърн, тя беше определено човек със собствен ум. Развитието на ума ѝ човек би наблюдавал с интерес.

Така че ние загубихме Тинкър, поне засега, но задържахме Ейприл, помислих си аз. Тя напусна Ню Йорк като една подценена ледена принцеса от Минесота, а сега се завръща триумфираща, хвалена от най-свежия и най-оригиналния поглед в света на модата, поглед, който кара всички други блондинки — дори Ели, Клаудия и Карин — да изглеждат като старомодни версии. Разбира се, мъжете винаги ще си падат по сюрреалистичните огромни и пищни красиви блондинки, които приличат на клонинги на славните амазонки, с избуяли до задниците водопади от коси, но Ейприл ще интригува и ще очарова и двата пола с елементите на дивото. Тя владее тези елементи до съвършенство.

Иска ми се да се обзаложа, че Ейприл я очакват много повече метаморфози, че това момиче, което виждаме днес, е само първата версия на Ейприл Найкуист, че ще има много промени в лицето, стойката и сексуалността, която тя ще представя пред света. По някакъв начин тя вече ще избягва мразовития фетишизъм на камерите, а като се има предвид безмилостният класицизъм на чертите на лицето ѝ, няма начин тя да не изчука някого или да не бъде начукана. Откъде мога да зная това?! Голям ум беше обобщил Холивуд с фразата „никой не знае нищо“, но като погледна към нея, добивам силното усещане, че познавам бъдещето ѝ, а аз съм се научила да вярвам на чувствата си повече, отколкото на моите логични мисловни процеси. Помните ли, когато си помислих, че не мога да понасям Майк?

Не трябва да се уповавам на мнението си, когато става дума за бъдещето на Ейприл с Мод. Ейприл се бе увлякла дълбоко в една игра, изпълнена с шеговит шепот, с тъмнокоса френска красавица — смайващо знойно парче на име Китън, — която бе успяла да открие някъде, някак си, и то след шоуто на Ломбарди. Тя просто я доведе със себе си до Ню Йорк, където Китън имаше среща с Кати Форд, и никой не зададе никакви въпроси. Мод седеше сама, на колкото се може по-голямо разстояние от тях, и се занимаваше усърдно с портативния си компютър. Изпитвах искрено съжаление към нея, но, разбира се, това трябваше да се случи. И все пак не толкова бързо...

Огледах вътрешността на самолета с неутолимо любопитство. Никога не си бях представяла, че някъде съществува някой, който е проумял какъв трябва да бъде дизайнът на самолетните седалки. Нашите всевъзможни натруфени въртящи се столове предлагаха комбинация от място, в което да се прави любов, и вид шезлонг, който придава на комфорта ново значение. Имах толкова време за моите добри мисли, че трябваше да се преборя със себе си, за да не се оставя да ме отнесе течението им, както направи Джордан, която тутакси заспа още щом излетяхме. Не се чувствах изненадана, не и след последната преживяна нощ.

Джордан беше много тиха, когато всички се събрахме след последната вечеря в „Плаца“, където се удивихме от образа на Пийчиз Уилкокс — брилянтна жена, покрита с бижута, тя изглеждаше толкова разцъфтяла и подмладена, колкото и един вампир след някой особено вкусен обяд. Миналата нощ тя беше властвала на три огромни маси, отрупани с гости — цвета на малкия клан на американското висше общество — хора, които са достатъчно богати, за да могат да си поръчват дрехи направо от моделите на шивашката къща. Марко, чието ново намерение за дружелюбие беше обяснено на Джъстин от баща ѝ, се залепи за Уилкокс и през цялото време беше внимателен, обожаваше я и попиваше всяка нейна дума — единственото нещо, което му липсваше, бе желязната верига на крака му и белезниците, които, предполагам, бяха „свалени“ в някой апартамент.

Вкусът на Пийчиз към мъжете беше повече от ексцентричен, но ако този факт превърне живота на Марко в ад — защо не. Аз не съм забравила каква злокобна змия беше тя към мен заради Майк, но сега, когато нейната отрова е отправена към Марко, мога да си позволя да се

чувствам по-зряла в този смисъл. Обществото ще се порадва на една любовна двойка известно време, докато Пийчиз не се умори от него. По-добре е за него да не губи и косъм от ренесансовите си коси, по-добре е да не надебелява, по-добре е да не губи чара си нито за минутка и да не си позволява нито една неуспешна модна колекция. Доколкото аз познавам нашата Пийчиз, за него е по-добре да бъде готов да го вдига и да го държи надървен при първия властен жест на нейните покрити с диаманти пръсти. Уви, никога не съм чувала някой мъж да дресира този мускул по команда.

Но да се върнем към Джордан. Тя пропусна да се присъедини към разговора ни на вечерята, вървеше като сомнамбул, като човек, който сънува и през деня. Изглеждаше като полирана от мълчание. Имах чувството, че е безмерно тъжна, че продължава да е в Париж, където животът ѝ е придобил нова посока. Тя и Ейприл се върнаха бързо отново в Париж заради готовата мартенска модна колекция на Ломбарди, но нямаше шоу, което тя да не прие като драма.

Тъй като Джордан беше висока точно колкото Тинкър и мерките им бяха едни и същи, тя трябваше да показва и всички модели на Тинкър, а след това и своите собствени. Когато се отбих при нея с намерение да ѝ помогна да си стегне багажа, усетих дълбоката ѝ умора. От всички нас само тя си беше накупила най-много антики, за които се наложи да изпрати хора в последната минута за допълнителен куфар.

— Обещай ми да си легнеш рано — помолих я. — Имаш огромна нужда от хубав нощен сън. Очите ти са трескави...

— Добре, мамо — съгласи се тя, — но аз наистина не съм уморена, просто умът ми блуждае... обзалагам се, че ще бъда будна цяла нощ.

Останах, за да се уверя, че е навлякла нощницата си и е готова за лягане. Дори се опитах да говоря с нея и да я убедя да изпие чаша топло мляко, но Джордан отказа да го направи и ме изблъска от стаята си, преди да успея да я набутам в леглото. След това Джъстийн се върна от вечерята с баща си и двете се оттеглихме в нашата стая, настанихме се удобно за нощта, изтощени от толкова много решения, толкова много емоции, толкова много възторзи.

Няколко часа по-късно, когато вече спях дълбоко, точно в този момент, когато мозъкът и тялото ми най-после са били отпуснати

изцяло, бях разбудена. Скочих от силен шум, чувах удари по вратата и дрънчене на звънец. Не можех да си спомня къде се намирам. Стоях объркана, а след минути първата ми мисъл беше, че може би в хотела е избухнал пожар. Навлякох хавлията и отворих вратата много предпазливо, очаквах да видя коридора пълен с дим. Вместо това на височината на очите ми се мярнаха величествените голи крака на Джордан, които се мъчеха да се освободят от една ръка, обвита в ръкав на мъжко сако.

— Какъв е този шибан номер? — зяпнах, отваряйки този път широко вратата, и се озовах срещу Жак Некер, който задушаваше в ръцете си борещата се Джордан.

— Пусни ме да си вървя, простак такъв — изкрещя отново Джордан, удряйки Некер с юмруци. — Пусни ме!

— Нуждая се от свидетели — поясни ми Некер, отнасяйки Джордан в дневната стая като един рус Кинг Конг. Стори ми се, че в гласа му прозвуча съвсем нормална молба.

Джъстийн се олюля на прага на стаята си.

— Татко! Какво правиш тук по това време? — запита уморено тя.

Джордан се бореше още по-силно, за да се освободи от здравите ръце на Жак Некер, и го ругаеше през зъби.

— Две свидетелки, отлично. Това придава официален характер на всичко. Джордан и аз ще се оженим.

— Мосю Некер — казах аз утешително, използвайки целия си опит в справянето с подобни скандали: оплаквания, заплахи за убиване на някоя от топмоделите, — това е много интересно, много, много интересна новина. Много хубаво е наистина. Но няма ли да ви е по-удобно, ако седнете и ни разкажете за всичко бавно, много, много бавно, с всичките му там детайли?... Може би ще се почувствате по-добре, ако оставите Джордан на стола, така че да мога да ѝ дам един пуловер. Помогнете ми, тя е замръзнала, тя трепери, а вие също не искате да настине нали, мистър Некер?!...

— Аз се смея, идиотки такива, не съм замръзнала — Джордан извика с пълен глас.

— Ти много ми помагаш — изсъсках ѝ аз. — Никак не е смешно...

— Не мога да повярвам! Как можа да се случи това, какво е ставало тук, за бога?! — Джъстийн изгледа напрегнато Джордан, а

след това Некер, опитвайки се да прецени по лицата им какво се е случило. — Това е невъзможно! Това е лудост, това е... Аз не мога да повярвам... но каквото и да е, по дяволите, не зная... като че ли е истина... — извика в един миг Джъстийн, разпервайки ръце около двама им, целувайки ги където ѝ падне по лицата като възбудено куче. — Татко, ти имаш неописуем вкус! Джордан, ти ще го направиш толкова щастлив! По дяволите, де да бях пристигнала, за да наблюдавам цялото това нещо между вас двамата...

— Ако ти беше тук — каза Джордан внезапно сериозно, — това никога нямаше да се случи, нямаше да се случи и след милион години. Благодаря ти, че не дойде много бързо, Джъстийн.

Полудели ли бяха и тримата? Некер охлаби хватката си, така че да включи и Джъстийн в прегръдката. Аз стоях, гледах щастливата групичка и се опитвах да проумея тази налудничава сцена. Некер и Джордан?! Истина ли бе това?! Той гледаше към мен и четеше мислите ми.

— Джордан ме изтръгна от нормалния живот, Франки — обясни Некер, усмихвайки се широко с най-удивителната си усмивка. Е, добре! Ами това, че за първи път ме нарече с друго име, не мис Северино, а просто Франки? За първи път той ми се усмихваше. Някой беше свалил напрежението от този мъж и това не бе Джъстийн.

„Изтръгна го“ — е, има много начини да обясниш любовта си, предполагам. И гледайки към сияещата Джордан, аз проумях, че собствената ми способност да разбирам хората не ми вършеше работа при нея. Тя не е била отчайващо уморена, тя е била отчаяно и нещастно влюбена. И аз не бях забелязала признаците на това явление нито за миг и през цялата онази седмица, в която ги бях наблюдавала как с ентузиазъм правят своите културни екскурзии. Бяха ли ходили в Лувъра?! Може би, но нещо ми подсказваше, че това не беше същият Лувър, на който аз и Майк посветихме следобедите си. Некер беше прекалено благовъзпитан човек, такава бе, разбира се, по свой начин и Джордан.

Така че ето ти нашия „Кораб на любовта“ в пълен комплект: Жак, както той сега настоява да го наричам, и Джордан, която държи ръката му и в съня си; Мод, нещастно влюбена и изоставена от любимата; Ейприл и Китън и онази, която ще заеме мястото на Китън... И така нататък, и така нататък... Тинкър, която пое по пътя си. Джъстийн и

Ейдън, предприемачът, който все още остава да бъде проверен, но който не може да бъде и наполовина колкото... Е, хайде да се съгласим с това, няма начин той да бъде и наполовина толкова божествен, колкото е Майк. А сега той се е изправил в кабината на самолета и показва на пилота как да управлява въздушната птица...

Единствената личност, която Жак помоли да дойде с нас до летището, беше Габриел Д'Анжел. Той ѝ разказа за предстоящата сватба — новина, която човек би си помислил, че ще предизвика някаква по-буйна реакция вместо плоските ѝ поздравления. Докато той редеше наставления за нейните задължения по време на пътуването му до Ню Йорк, Габриел като че ли избягваше отговора на някакъв труден въпрос, чието разрешение бе отлагано дълго време. И все пак, когато Жак почти мимоходом ѝ каза, че я повишава в длъжност изпълнителен вицепрезидент на „Ла Груп Некер“, тя избухна в радостни сълзи и не спря да плаче през следващите десет минути. Тя си е една родена оплаквачка. Вярвам, че Габриел е най-посветената, най-малко романтичната кариеристка, която някога съм срещала в живота си през всичките тези изминали години, но човек не може да генерализира нещата дори когато се отнася за французи, нали...

От всички тези любовни романи напоследък, моля ви, забележете, аз съм единствената, която е сгодена за истинската си, дълго изстрадана любов — единствено на мен не ми отиват бързите романи, при това си имам и годежен пръстен.

Докато се размотаваше насам-натам вчера, за да прави снимки на момичетата, Майк намери време да прескочи до Ван Клиф и да ми купи един пръстен, доста голям. Тази информация е, в случай че сте хора, които се впечатляват лесно от простите материални неща. За моя голяма изненада аз не съм такъв човек. Предполагам, че този факт трябва да има нещо общо и с уроците как да се носят дрехите на Дона Карън.

Джъстийн иска нашата сватбена церемония да се извърши в нейния дом, а аз искам тя да се състои в Биг Ед, защото самата Джъстийн ще има достатъчно много сватбени грижи, да не говорим какъв вид церемония ще планират Джордан и Жак, след като се срещнат с нейните родители. Боже мили! Ако не бяха сватбените церемонии, какво ли щеше да се случи с американската икономика!?

Събитието, което очаквам с нетърпение, повече, отколкото венчавката, е десетото поред събиране на моя клас от „Абръхъм Линкълн Хай Скуул“ тази пролет. Преди две седмици възнамерявах да го прескоча. Почти всеки един от моите деветстотин — или горе-долу толкова — съученици имат правото да си доведат по един съпруг или съпруга, или партньор от всякакъв пол на това специално събиране, а аз досега не знаех кого да заведа с мен.

Но когато се покажа с Майк Арън — легендарната звезда, всички ще разберат, че аз наистина съм мисис Майк Арън... Карамба!

Добре де, наричайте ме шоу дама, която се перчи, наричайте ме суетна, но кажете ми как мога да се съпротивлявам на възможността да докажа на всички онези приятелчета от колежа, които ме дразнеха, че съм била прекалено мършава в трико или клин, че дори едно дете с голям нос, което носи косите си навити на кок и чиито най-хубави форми са големите ѝ крака... че дори Франки Северино може да порасне. За да приеме с грация, с достойнство, със страст сърцето и ръката на единствения принц на Бруклин...

Издание:

Джудит Кранц. Пролетна колекция — книга втора

ИК „Библиотека 48“, София, 1998

Редактор: Савка Чолакова

Коректор: Ана Лазарова и Дора Вълевска

ISBN: 820-73-31

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.